

นายเทพฤทธิ์ พานิชศิลปกิจ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิรินธร จังหวัดสุรินทร์

หนังสือคือเพื่อน

ย้อนไปเมื่อยุคสมัยแรกเริ่ม ตั้งแต่เพิ่งมีการประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นมาใช้ ค่อมามนุษย์ก็เริ่มที่จะนำตัวอักษรที่ตนเองประดิษฐ์สร้างสรรค์ขึ้น มาเขียนเป็นข้อความต่อเนื่องและเป็นเรื่องเดียวกัน จากนั้นก็เริ่มรู้จักที่จะบันทึกข้อความเหล่านั้นลงในกระดาษ จนกระทั่งทุกวันนี้เองกระดาษเหล่านี้ได้กลายมาเป็นหนังสือที่เราทุกคนรู้จักกันดี สำหรับในปัจจุบันนี้หนังสือที่ออกสู่ตลาดให้เราได้อ่านกันมีอยู่มากมายหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นแนวสารคดีหรือแนวบันเทิงคดี ก็ล้วนแล้วแต่ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้เล็งเห็นถึงคุณค่าของการอ่านหนังสือเป็นอย่างมาก จึงใคร่ขอแนะนำหนังสือดีๆ สองเล่มที่ข้าพเจ้าได้อ่านแล้วเห็นว่าเป็นหนังสือที่ดีเหมาะแก่การหาซื้อมาอ่าน

หนึ่งในนั้นก็คือนิยายเรื่อง *โลกของจอม* เป็นผลงานการประพันธ์ของ ทินกร หุตางกูร นักเขียนหนุ่มจากจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นนิยายประเภทนวนิยาย พิมพ์ด้วยกระดาษปกอ่อนขนาด 10x15 ซม. ความหนา 200 หน้า ราคา 159 บาท โดยบรรณาธิการ อธิคม คุณาวุฒิ สำหรับเรื่อง *โลกของจอม* นั้น จัดเป็นผลงานลำดับที่ 3 ของทินกร หากแต่เป็นนวนิยายชิ้นแรกของเขาที่ได้รับการตีพิมพ์ออกเผยแพร่ และยังได้เป็นถึงหนังสือที่ผ่านเข้าไปเป็นหนึ่งในเจ็ดเล่มของการประกวดนวนิยายซีไรต์รอบสุดท้ายประจำปี 2546 อีกด้วย ซึ่งหนังสือเล่มนี้เคยผ่านการตีพิมพ์เป็นตอนๆ ใน *สวัสดี* มาแล้ว ทว่าผู้เขียนได้เก็บรวบเรียงเรื่องราวหลากหลายให้อยู่ในองค์เดียวกันคู่เคียงกับการเขียนนิยาย ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้ติดตามตั้งแต่เริ่มต้นโดยไม่ติดขัด *โลกของจอม* เป็นเรื่องของจอม เด็กอายุ 18 ปี ผอม ผิวดำ เป็นเด็กกำพร้า ไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับวัยเยาว์ ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใครมาจากที่ไหน เขาเป็นเด็กที่เหงาเพราะอยู่คนเดียว อาศัยอยู่บนชั้น 58 ของตึกสูง 60 ชั้น ในกลางกรุงเทพฯ โดยไม่เคยก้าวเท้าออกจากห้องเพราะเป็นโรคกลัวที่สูง สุขภาพของเขาอ่อนแอมากคล้ายกับนักบินอวกาศในสภาพไร้น้ำหนัก

เนื้อหาใน *โลกของจอม* แบ่งออกเป็นสี่ภาคใหญ่ๆ แต่ละช่วงจะมีการชอยเป็นตอนย่อยๆ เอาไว้ นวนิยายได้เล่าเรื่องผ่านชีวิตของจอมกับคนเลื่องแพะในโลกไซเบอร์และปาร์ตี้ ผู้ที่ถูกกำหนดให้ไปประสบพบเจอเหตุการณ์-งานเขียนรวมถึงบุคคลมากมาย *โลกของจอม* เป็นงานเขียนที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า นักเขียนพยายามหาทางออกจากความซ้ำซากในรูปแบบความเป็นนวนิยายเรื่องนี้จึงมีการสร้างสรรค์แบบใหม่ของวงการวรรณกรรมไทยอย่างเป็นรูปธรรม เป็นลักษณะของการหาทางออกในทางวรรณกรรมของคนรุ่นใหม่อย่างชัดเจนโดยจุดเด่นทางด้านรูปแบบที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ *โลกของจอม* ทำให้เส้นแบ่งหรือขอบเขตระหว่างวรรณกรรมและข้อเขียนต่างๆ รวบรวมลง กล่าวคือ มีการผสมผสานเรื่องเล่าผ่านงานเขียนหลากหลายแบบ เช่น นิทาน คำานาน บทความ ช่วง ความเรียง ตลอดจนการนำเสนอในแบบสื่อยุคใหม่อย่างเว็บไซต์ โดยทั้งหมดนี้ถูกครอบเอาไว้ด้วยโครงเรื่องอย่างหลวมๆ

นอกจาก ทินกร หุตางกูร จะทำให้เส้นแบ่งหรือขอบเขตระหว่างวรรณกรรมและข้อเขียนต่างๆ รวบรวมลงแล้ว ทินกรยังได้เขียนให้ “จอม” ซึ่งเป็นตัวละครเอกในท้องเรื่องนิยมนิยม นวนิยายของ กาเบรียล การ์เซีย มาร์เกซ-นักเขียนในบราซิลชื่อดัง ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในหัวหอกหลักของวรรณกรรมแนว Magical Realism นั้นก็แสดงให้เห็นเป็นนัยว่า *โลกของจอม* จักหยิบยืมเอาลักษณะของตระกูลงานเขียนแนวดังกล่าวมาใช้ ทั้งในฉากช่วงหัวค่ำของ “จอม” หรือว่าวิถีที่กำลังโลดแล่นอยู่ในภาวะกึ่งจริงกึ่งฝันของ “คนเลื่องแพะแห่งโลกไซเบอร์” และแม้แต่ “ปาร์ตี้” ที่เป็นหญิงสาวในจินตนาการของเขา “...จอมก้มหน้าอย่างขมขื่น ความคิดหนึ่งพลันปรากฏในสมอง หรือว่าเขาไม่มีตัวตน เป็นเพียงตัวละครในนิยายจากจินตนาการของใครคนหนึ่ง...เป็นไปไม่ได้ไหมที่ทุกอย่างสลับซับซ้อน ปาร์ตี้ไม่ได้เป็นจินตนาการของเขา เธอต่าง

หากที่มีตัวตน เขาเป็นจินตนาการของเธอ...” (จากตอน “ภาพในกระจก” หน้า 182) และนั่นก็แสดงให้เห็นว่า ทินกร ได้ปฏิเสธลักษณะเก่าๆ ของนวนิยายทั้งเรื่องรูปแบบและค่านิยม กล่าวคือ ทินกร เลือกใช้รูปแบบในงานเขียนเรื่อง *โลกของจอม* โดยได้เกี่ยวร้อยเรื่องราวหลากหลายให้อยู่ในองค์เดียวกันคู่เกี่ยวกับการเขียนนวนิยายหรืออาจพูดได้ว่า ทินกร ได้รู้เอาวิธีการเล่าเรื่องในขบวนการนวนิยายแบบเดิมทิ้งไปและสอดแทรกเทคนิคใหม่ของการประพันธ์อันเสมือนการปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานเขียนให้เข้ามาสู่ยุคสมัยใหม่ของเรื่องเล่าโดยแท้

ในด้านการสร้างตัวละคร คือตัวละครของจอม ก็เกิดขึ้นมาอย่างปราศจากความหลัง จอมจึงเป็นตัวละครที่ไม่มีความเป็นมา ไม่มีรากเหง้าเหล่ากอใดๆ ทั้งสิ้น ถึงกระนั้นก็ยังคงมีความพยายามในการค้นหาความเป็นมาหรือรากเหง้าของตัวเองมาโดยตลอด แต่ก็โชคร้ายเพราะจอมหามันไม่พบ ซึ่งประเด็นนี้น่าจะเป็นสัญลักษณ์อะไรบางอย่างที่น่าสนใจ ลักษณะที่ดีเด่นของเรื่อง *โลกของจอม* ในสองแง่ คือ เชิงกว้าง เรื่องนี้มีลักษณะที่จะเป็นนุเคราะห์ฐานของมนุษยชาติ กล่าวคือ มนุษยชาตินั้นไม่รู้ที่มา ไม่รู้ว่าเกิดมาจากไหน ซึ่งประเด็นนี้ทำให้ตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ขาดความมีมิติตัวละครแบบตัวกลม อย่างที่มนุษย์ทั่วไปต้องการ หรือพูดได้อีกอย่างว่า ตัวละครนั้นปราศจากจิตวิญญาณนั่นเอง ในเชิงลึก เรื่อง *โลกของจอม* อาจแสดงให้เห็นถึงคนทั่วไป ที่ตกอยู่ในท่ามกลางข่าวสารต่างๆ จนเกิดความมึนงง ความรู้ต่างๆ ที่หลั่งไหลเข้ามาทำให้ค้นหาตัวเองไม่เจอ

หากจะค้นหาถ้อยคำอันบ่งบอกว่า *โลกของจอม* ได้เสมือนเป็นตัวแทนยุคใหม่ของนวนิยาย คงต้องขอหยิบยืมเนื้อความหลังปกหนังสือ *โลกของจอม* ที่เขียนไว้ว่า “เป็นเหมือนโลกแห่งจินตนาการมาบรรจบกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง รวมถึงความบันเทิงและสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกได้อย่างลงตัว ซึ่งผู้อ่านจะไม่ว้าวเลยว่าได้อรรถรสเข้าไปสู่เรื่องราวที่น่าพิศวงแสนประหลาด เช่นเดียวกับการเดินทางผ่านห้วงอวกาศและกาลเวลาที่ไม่มีสิ้นสุด อันเป็นประสบการณ์แปลกใหม่ที่ผู้อ่านจะไม่เคยสัมผัสจากงานเขียนแบบใดมาก่อน”

และอีกเล่มหนึ่งที่มีความน่าสนใจพอๆ กัน ก็คือหนังสือ *นาวิณดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รัก จากพ่อ* ซึ่งแต่งโดย นพ. วิโรจน์ เขียวพลกุล ของสำนักพิมพ์ปิ๊อกแคทส์ ความหนากระดาษ 8 มิลลิเมตร เนื้อในพิมพ์ ขาว-ดำ เป็นชนิดปกอ่อน จำนวน 192 หน้า ราคา 180 บาท สำหรับหนังสือ *นาวิณดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รัก จากพ่อ* ข้าพเจ้าจำได้ว่าเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่พูดถึงครอบครัว หรือที่ข้าพเจ้าขอเรียกมันว่า “เป็นเรื่องได้หลังคาบ้าน” นั่นแหละ หนังสือเล่มนั้นเป็นเสมือนบันทึกของพ่อที่มีต่อลูกรักทั้งสามคน และลูกทั้งสามคนนั้นก็เป็คนที่มิซื่อเสียงเสียด้วยสิ ข้าพเจ้ายังคงจำได้ว่า ชื่อหนังสือเล่มนั้นมา หลังจากที่ได้ยื่นอ่านไปเกือบๆ ครึ่งเล่มแล้วที่เดียว จนพนักงานค่าแล้วค่าอีก ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้ซื้อ มา จำได้ว่าที่ตัดสินใจซื้อไปตอนนั้นเพราะอารมณ์ยังคงคิดถึงอยู่กับหนังสือเล่มนั้นแท้ๆ แถมคนเขียนยังเป็ท่านเดียวกับคนที่เขียนเรื่อง *นอร์ทดราควิส* เสียด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานการประพันธ์ของศาสตราจารย์เจริญ วรธนะสิน และหนังสือเล่มนั้นมีชื่อว่า *มิลูกแก้ว มิลูกดั่ง* เป็นเรื่องราวที่ผู้เป็นพ่อ-แม่-ลูก ต้องอ่านเพื่อความรักที่ไม่ต้องมีสัญญา... ท่านศาสตราจารย์เจริญกล่าวไว้บนหน้าปกหนังสือเล่มนี้

เวลาผ่านไปได้แค่ไม่กี่ปี ข้าพเจ้าก็ได้มาพบหนังสือได้หลังคาบ้านอีกเล่ม หลังจากที่ได้อ่านข้อความอ้างอิงถึงหนังสือเล่มนี้ตามเว็บไซต์ต่างๆ แล้ว ข้าพเจ้าก็อดไม่ได้ที่จะต้องหาซื้อ มาอ่าน เพราะหลังจากได้ลองอ่านบทความคร่าวๆ แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าเป็นครอบครัวที่อบอุ่นดีแท้ ซึ่งหนังสือเล่มนี้เขียน โดยปิยะ ป้า (นพ. วิโรจน์ เขียวพลกุล) ของนาวิณดาร์ เคยได้ยื่นคำพูดที่ว่า “เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ” หรือ “เปลี่ยนไปอย่างกับคนละคน” ใหม่ นั่นคือเรื่องราวที่น่าทึ่งในหนังสือเล่มนี้

เรามาลองดูรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ กันหน่อยดีกว่า หนังสือ *นาวิณดาร์ กับ ปาฏิหาริย์รัก จาก พ่อ* เป็นหนังสือที่แนะนำวิธีการเลี้ยงดูลูก และวิธีการแก้ไขปัญหาลูกต่างๆ จากประสบการณ์จริงที่น้อยคนนักจะกล้าออกมาเปิดเผยความคิดพลาดของลูกรักของตน แต่เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้คนที่สนใจทั่วไป โดยเฉพาะพ่อแม่ลูกและครูอาจารย์ ที่ต้องการพัฒนาสาย

สัมพันธ์ของครอบครัวด้วยความรัก โคจรรวบรวมวิถีคู่แผลูก ให้มีความมั่นใจในตัวเอง ตั้งแต่เล็กจนโต โชกฤทธิ์ที่ปรับเปลี่ยนให้ทันยุคทันสมัย เพื่อคนยุคนี้ นาวินดาร์ กับปฎิหาริย์รักจาก พ่อ เล่มนี้ แสดงให้เห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพ่อที่มีต่อลูก ขอมสละทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่ลังเล เพื่อให้ลูกเข้าใจชีวิต และกลับใจจากเด็กเกเร ซึ่งในช่วงวัยรุ่นถึงกับถูกให้ออกจากโรงเรียนถึงสองครั้ง แต่ด้วยความทุ่มเท และการไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาทำให้ชีวิตผันเปลี่ยน จนมาเป็นศิลปินและนักร้อง และเรียนถึงขั้นได้เหรียญทองในระดับปริญญาตรี และได้รับทุนอานันทมหิดลเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและเอกที่สหรัฐอเมริกา เรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องจริงที่เขียนให้เข้าใจง่ายๆ โดยพ่อของนาวินดาร์ ที่กว่าจะเป็นคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จเช่นทุกวันนี้ พ่อ-ลูกต้องร่วมกันเผชิญเหตุการณ์สำคัญๆ ในชีวิตที่อีกกว่านวนิยายหลายๆ เรื่องเสียอีก

ซึ่งถ้าจะหาถ้อยคำที่บ่งบอกว่าหนังสือนาวินดาร์ กับ ปฎิหาริย์รักจาก พ่อ เล่มนี้สอนวิธีการเลี้ยงดูลูกให้ประสบความสำเร็จได้ ก็ต้องขอยกเนื้อความจากปกหลังที่เขียนไว้ว่า “ลูกชายคนนี้ คือผลผลิตของความรักและความตั้งใจที่ดิฉันของป้าเป็นคนคนหนึ่งที่ยืนได้ด้วยตัวเองแล้ว จะก้าวต่อไปในทางที่ป้าสร้างมา ดาร์ยังไม่ถึงหรือครับ เป้าหมายแห่งความสำเร็จ แต่ถ้า “การเลี้ยงลูกที่ดี” คือเป้าหมายอย่างหนึ่งในชีวิตของป้าละก็ ป้าได้พิสูจน์ไปแล้วละครับว่า มันสำเร็จอย่างสวยงามที่สุด”

ค.ญ. ธัญรัตน์ วงศ์ใหญ่

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

ฉันรัก...หนังสือ

ฉันเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก หนังสือหลายเล่มเคยผ่านตาฉันมาบ้างแล้ว ไม่ว่าจะเป็นหนังสืออ่านเล่น วรรณกรรม การ์ตูน นวนิยาย นิทาน หนังสือแปล สารคดี ฯลฯ หนังสือบางเล่มฉันก็ซื้อเอง บางเล่มก็ขยี้มาจากห้องสมุด บางเล่มขยี้เพื่อนมาอ่าน ในยามที่ฉันเหงาหรือเบื่อหน่ายก็ได้เจ้า “หนังสือ” นี่แหละเป็นเพื่อนเคียงข้างมาเสมอ

ทุกๆ ครั้งที่ฉันอ่านหนังสือ ฉันจะรู้สึกสนุกและมีความสุขไปกับมัน ฉันเคยนึกอยู่เสมอว่า เหตุใดผู้แต่งจึงเขียนหนังสือได้เป็นเล่มเท่านี้ และแต่ละหน้ากระดาษก็มีความสุข คิด ข้อคิดในตัวเอง ในชีวิตของฉัน ฉันเคยอ่านหนังสือมาหลายเล่มแล้ว หนังสือเล่มไหนดี มีคุณค่า ฉันก็อยากจะแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่าน ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ทราบว่าหนังสือเล่มนั้น เล่มนี้ให้อะไรบ้างกับเรา บางเล่มก็ให้ข้อคิด คิดเตือนใจ บางเล่มก็ให้ความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ แต่บางเล่มก็สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตมนุษย์ แต่มีหนังสือสองเล่ม ที่ฉันประทับใจมาก และยังคงตราตรึงในความทรงจำของฉันเสมอ นั่นก็คือ เรื่อง *สายน้ำไม่ไหลกลับ* เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นสะท้อนภาพชีวิตชุมชน ในกระแสสังคมโลกาภิวัตน์ แต่งโดย วัธนา บุญยัง พิมพ์ครั้งที่ 2 เมษายน 2539 จัดพิมพ์โดยบริษัทสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำนวน 137 หน้า ราคา 60 บาท เป็นวรรณกรรมที่ถูกสร้างขึ้นมาจากความรู้สึกของมนุษย์คนหนึ่ง ที่เป็นเจ้าของแม่น้ำ ลำคลอง และธรรมชาติที่สวยงาม แต่สิ่งเหล่านี้กำลังถูกทำลายลงทุกวันๆ จากฝีมือของมนุษย์ด้วยกันเอง ตราบใดที่มนุษย์ยังถูกมนุษย์ด้วยกันเองเอาเปรียบสถานการณ์ย่อมสร้างวิบุรุษขึ้นมาเพื่อต่อสู้ เรียกร้องสิทธิเหล่านักกลับคืนมา กระแสการเปลี่ยนแปลงใหญ่ๆ ในสังคม มักจะส่งผลกระทบต่อชีวิตตัวบุคคลอย่างเลี่ยงไม่พ้น และในทางกลับกันเรื่องราวของชีวิตที่ดูเหมือนเป็นเรื่องจืดจาง บางทีก็สามารถสะท้อนชะตากรรมของบ้านเมืองได้อย่างลุ่มลึก

หนังสือเล่มนี้หลายคนคงคิดว่าเป็นบทวิจารณ์สังคมที่หนักหน่วง แต่ในทางตรงข้าม ฉันคิดว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีความซีเรียสจริงจัง แต่เพียงอย่างเดียว ทั้งยังแฝงไว้ถึงความคิดละเอียดในการเขียน หักมุมและสะท้อนใจ ทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังถูกขัดเคืองความคิดใดๆ

สายน้ำไม่ไหลกลับ เป็นบทประพันธ์สิ่งที่เรียกว่า “ความเจริญ” อย่างตรงไปตรงมา จากของเรื่องอยู่แถวแม่น้ำบางปะกง คนตกกุ้งพบว่า นับวันตนเองจะตกกุ้งไปขายได้น้อยลงทุกที พวกเขาทำกันอยู่อย่างนี้เสีย โรงงานอุตสาหกรรมยิ่งเข้าเดิมทำให้เขาอดหวนรำลึกไม่ได้ว่า ก่อนที่ “ความเจริญ” จะมาถึง ชีวิตเคยสงบสุข และอุดมสมบูรณ์เพียงไร ฉันคิดว่าจุดเด่นของรวมเรื่องสั้นในชุด *สายน้ำไม่ไหลกลับ* อาจไม่ได้อยู่ที่พล็อตเรื่องที่แปลกหรือใช้สัญลักษณ์ซับซ้อน แต่เรื่องเล่าฉายภาพธรรมชาติของมนุษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดอย่างไต่ถามและสะท้อนใจ ยังมีมนตร์สะกดคนอ่านได้เสมอ

ภาพชีวิตที่สะท้อนถ่ายทอดออกมาใน *สายน้ำไม่ไหลกลับ* ผู้แต่งไม่ได้คัดลอกมาตามจินตนาการ หากแต่เป็นภาพที่เกิดขึ้นจริง และกำลังขยายไปทั่วทุกหัวระแหงในประเทศไทย ไม่ใช่แค่กล่าวเกินจริงถ้าจะบอกว่า *สายน้ำไม่ไหลกลับ* คือตัวแทนภาพความจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ออกมาในรูปแบบของตัวอักษร ส่วนของผู้แต่งเรียงร้อยออกมาเรียบง่าย แต่มีความงดงามในด้านรายละเอียด บรรยายออกมาให้ผู้อ่านเห็นภาพอย่างชัดเจน *สายน้ำไม่ไหลกลับ* สะท้อนให้เห็นทั้งในมุมมืดและที่แจ้ง ในความสุขและความเศร้าหมอง ในความรัก ความหวัง และชิงชังรังเกียจ ซึ่งทั้งหมดรวมกันอยู่ในการจ้องมองของ “มนุษย์นิยม” ในน้ำเสียงภาษาที่ประณีตอ่อนโยน

ฉันคิดว่าหนังสือนี้คุ้มค่ามากมาย ให้แง่คิดกับเรา ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านหนังสือเล่มนี้ในฐานะ “เยาวชนรุ่นใหม่” เพื่อที่เราจะได้ทราบการเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคโลกาภิวัตน์ และนี่ก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการอ่านหนังสือมากกว่าการเข้าไปยุ่งกับยาเสพติด

และอีกเรื่องหนึ่งคือ โลกนอกตัว (welcome to the real word) แต่งโดย ดันกล่า นัชนา พิมพ์ครั้งแรกโดย สำนักพิมพ์ดอกหญ้า 2000 กันยายน 2546 จำนวน 144 หน้า ราคา 125 บาท เป็นวรรณกรรมที่ถ่ายทอดให้ทราบว่า โลกมีอะไรให้เรารู้จักเสมอ ถ้าเราลองย้อนคิดถึงความรู้สึกเมื่อเริ่มเข้าโรงเรียนบ้างไหม วันแรกที่เราไปโรงเรียนเรารู้สึกอย่างไร คนส่วนใหญ่ต้องอยู่ในระบบการศึกษาเป็นเวลา 10 ปี บางคนก็ 20 ปี โดยไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ “ชีวิตจริง” สักเท่าไร

หนังสือเล่มนี้นำเสนอแนวคิดที่หลายคนติดกับดัก โลกนอกตัว (welcome to the real word) มาเป็นระยะเวลาานจะได้มีโอกาสไปเปิดจินตนาการ และทำให้หลุดจากรั้วโรงเรียน รั้วสถาบัน รั้วที่มีครู มีเพื่อน มีทางเลือกให้เลือกทำอย่างเสรี การออกนอกตัวบางครั้งไม่ได้เพื่ออิสรภาพเสียทีเดียวนัก การจะค้นพบโลกนอกตัวของจริงจำเป็นต้องปรับคนเองหลายอย่าง...อย่างที่เราเองอาจไม่เคยคิดว่าจะต้องเปลี่ยนมากมายขนาดนั้น มาเริ่มเขย่งขาแล้วแถมมอง โลกนอกตัว (welcome to the real word) อย่างจริงจัง เพื่อที่เราจะไม่ต้องมาสะอึกหกล้มเสียตั้งแต่ก้าวแรกที่ออกมาจากรั้ว

ใครบางคนบอกว่าชีวิตเริ่มต้นที่ 30 บางคนมองว่ามันเร็วกว่านั้น บางคนมองว่าช้ากว่านั้น นั่นก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและปัจจัยของแต่ละคน หนังสือเล่มนี้สอนให้ฉันได้รู้ว่า ชีวิตคนทำงานเป็นชีวิตที่น่าสนใจ ชีวิตของนักศึกษาที่เพิ่งจบใหม่และกำลังก้าวสู่โลกของความเป็นจริง เป็นชีวิตที่ต้องเรียนรู้หนักกว่าตอนเป็นนักเรียน เพราะทุกอย่างได้เปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนไปแบบที่เราอาจจะมองไม่เห็น เราไม่ได้เลยว่าจะต้องเจอกับสิ่งใดบ้าง จะต้องวางตัวอย่างไร ต้องเดินต่อไปทางไหน และทำอย่างไรจึงจะปลอดภัยที่สุด เพราะโลกแห่งความเป็นจริงไม่เหมือนโลกในรั้วโรงเรียน ไม่มีการสอบซ่อม หากสอบตกคือตกจริง อาจไม่มีโอกาสได้แก้ตัวหรือแก้ไขเหมือนอย่างเคยอีกแล้ว ไม่มีเพื่อนคอยช่วยติวเวลาสอบ ไม่มีครูคอยห่วงคอยให้กำลังใจและดูแลอย่างดี แม้จะไม่หนักหรือเรียกได้ว่า “โลกของคนที่ต้องช่วยตัวเอง”

หากเราได้อ่านหนังสือ โลกนอกตัว (welcome to the real word) นี้ จึงเป็นเรื่องที่ดีหากเรามีภูมิคุ้มกัน จึงเป็นเรื่องที่ดีหากเราเตรียมตัวมาอย่างดี จึงเป็นเรื่องน่าสนใจหากเราพร้อมที่จะเดินอย่างมีกำลังใจและมุ่งไปข้างหน้า มองไปข้างหน้าอย่างคนมีหวังไม่หลงทาง การที่ฉันอยากให้หนังสือเล่มนี้ได้เป็นเพื่อนสำหรับคนที่เริ่มต้นออกเดินทางในชีวิตของ “คนทำงานหน้าใหม่” ซึ่งอนาคตข้างหน้า เยาวชนทุกคนก็ต้องก้าวขึ้นมาสู่ระดับนี้

การที่เราได้เลือกอะไรที่เหมาะสมกับเรามากที่สุด

เราจะทำได้ดีที่สุด

การที่ได้ทำงานที่เรารัก

เราจะทำได้ดีและไม่รู้สึกเหนื่อย

แม้ว่าจะต้องทุ่มเทมากมาย

ก็ไม่รู้สึกว่าต้องออกแรงมากมายอะไรเลย

นี่คือข้อคิดบทหนึ่ง ในหนังสือเรื่อง โลกนอกตัว (welcome to the real word) ที่ฉันชอบ และคงเป็นแนวคิดให้อีกหลายๆ คนก้าวหน้ามุ่งไปอย่างมั่นใจ และมีจุดหมาย

หนังสือทุกเล่มล้วนมีคุณค่า มีประโยชน์ การอ่านหนังสือเปรียบเหมือนการที่เราได้เปิดมุมมอง “โลกใหม่” ทำให้เราเกิดเห็นไปกับมัน ได้คิด ข้อคิดมากมาย บางเล่มก็ไม่ได้บอกข้อคิดไว้แก่เรา เพียงแต่เราต้องคิด วิเคราะห์ เอง นั่นก็เป็น การทำให้เราพัฒนาความคิดไปในตัว นอกจากนั้นการอ่านหนังสือยังทำให้ห่างไกลจากยาเสพติด ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ไม่เพียงแค่อ่านในแบบเรียนแล้ว เรายังสามารถเลือกอ่านหนังสือประเภทอื่นได้อีกมากมาย ฉันอยากให้เพื่อนๆ ทุกคน

๑

ตระหนักถึงคุณค่าของการอ่านหนังสือ หนังสือทำให้เราได้พบหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่าง ที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อน แต่เพียงแค่ว่า
จะลองหยิบหนังสือมาเปิดอ่าน หนังสือเล่มนั้นอาจจะทำให้เราติดใจจนวางไม่ลงเลยก็ได้

เปิดหน่อยได้ไหมอ่านข้างในคูสั๊กที

หนังสือเล่มนี้มีเรื่องดีๆ ให้เธอค้นหา

อ่านหน่อยได้ไหมอ่านด้วยหัวใจและสายตา

จะค้นพบว่าหนังสือมีคุณค่ามากมาย

ด้วยรักและหวังดี

ฉันรัก...หนังสือ

น.ส. ธัญสิริ หวังชูชอบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมมาหาราช จ. อุบลราชธานี

หนังสือโปรดเลือกฉัน

หนังสือบนโลกนี้มีอยู่จำนวนมากมายจนไม่อาจจะนับได้ จะมีสักเล่มเล่มเดียวที่มนุษย์อย่างเราๆ จะมีโอกาสได้อ่านหรือสามารถที่จะอ่านได้ จะมีหนังสือเล่มไหนบ้างที่เราได้ซาบซึ้งถึงใจความ และอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนที่ส่งผ่านมาทางตัวอักษร

ฉันเชื่อว่าทั้งชีวิตของเราตั้งแต่เกิดจนสิ้นลมหายใจ คงได้อ่านหนังสือเพียงไม่กี่เล่ม ถ้าเทียบกับจำนวนหนังสือที่มีอยู่ทั้งหมด ดังนั้นฉันจึงเป็นคนหนึ่งที่เมื่อเห็นหนังสือที่ใดแล้ว ก็ไม่ลังเลใจที่จะหยิบขึ้นมาเปิดอ่าน แม้หนังสือเล่มนั้นจะอยู่ในสภาพที่ค่อนข้างเก่า ไม่อ่านก็ตาม แต่ฉันกลับมีความคิดที่แตกต่างออกไปว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่น่าสนใจ เพราะหนังสือเล่มนี้อาจจะให้ประโยชน์กับฉันมากกว่าที่คาดไว้ก็ได้ เพราะเหตุนี้จึงทำให้ฉันเป็นคนที่ย่านหนังสือทุกประเภท เพราะถ้าเรามีโอกาสได้อ่านแล้วคงน่าเสียดายไม่น้อยที่จะเดินผ่านไป ฉันขอยืนยันว่าหนังสือทุกเล่มมีคุณค่าอยู่ภายในตัวของมันเอง บางเล่มเป็นเหมือนกระจกที่คอยสะท้อนเงาของตัวเอง ทำให้เรารู้ว่าควรทำอะไรและปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ถึงจะเป็นหนังสือขายหัวเราะมันก็ยังช่วยให้คนเกิดเสียงหัวเราะได้โดยไม่ต้องไปหาซื้อที่ไหน และหนังสือที่ดูไร้สาระบางครั้งมันก็ทำให้คนอ่านได้พบแง่คิดหรือได้พบมุมมองที่แตกต่างไปจากเดิม

การหาสถานที่อ่านหนังสือบางคนได้กำหนดไว้ว่าต้องอ่านหนังสือบนโต๊ะเขียนหนังสือเท่านั้นจึงจะอ่านรู้เรื่อง แต่ฉันกลับคิดว่าโต๊ะเขียนหนังสือเหมาะกับการที่จะอ่านหนังสือเรียนเท่านั้น ส่วนหนังสือเล่มอื่นควรนั่งอ่านในสถานที่ที่มีบรรยากาศคล้ายคลึงกับบรรยากาศที่ปรากฏในเล่มหนังสือ เพราะมันให้ความรู้สึกเหมือนกับเราได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริงๆ มันทำให้เราอ่านหนังสือได้สนุกกว่าคนที่อ่านหนังสือเรื่องเดียวกันกับเราหลายเท่า และทำให้เรามีความรักในการอ่านหนังสือมากยิ่งขึ้น

หนังสือที่ฉันจะแนะนำมีอยู่สองเล่ม เล่มแรกซึ่งเป็นหนังสือที่ติดอันดับขายดี พิมพ์มาหลายต่อหลายครั้งจึงทำให้ฉันอดใจไม่ไหวต้องหยิบขึ้นมาอ่าน โดยคิดไว้ในใจว่าหนังสือเล่มนี้คงจะต้องมีอะไรดีสักอย่าง จึงทำให้มีผู้คนสนใจที่จะอ่านจำนวนมาก หนังสือเล่มนี้ชื่อ *LIFE ON THE ROCK* พิมพ์ครั้งที่ 13 ของสำนักพิมพ์ไฮไทม์ ผู้เขียนใช้นามปากกาว่า ว. แหวน เป็นหนังสือขนาดกะทัดรัดสามารถพกติดตัวได้

ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ครั้งแรกที่บ้าน เรื่องแรกของหนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า คินสลาย โรคร้ายแฝงกายไปจนโต ซึ่งอีกหลายคนรวมทั้งตัวฉันเองคิดว่าเรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องนำมาเขียน แต่เมื่อฉันได้อ่านจนจบแล้วฉันกลับรู้สึกแปลกใจว่าทำไมผู้เขียนและฉันจึงมีความคิดเหมือนกัน คือ ก่อนที่คนเราจะเข้าอน ได้คิดว่าพรุ่งนี้จะต้องตื่นเช้าให้ได้และคิดว่าแค่การตื่นเช้าไม่เห็นจะยากอะไร แต่เมื่อเอาเข้าจริงในคอนเซ็ปต์ของความตั้งใจของเมื่อคืนก็ได้สูญหายไป และในที่สุดฉันก็ตื่นเช้าไม่ได้ด้วยดี ฉันจึงมีความตั้งใจทำตามวิธีที่หนังสือเล่มนี้บอกไว้ และฉันก็ได้ได้สำเร็จเป็นความภาคภูมิใจมากกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

หนังสือเล่มนี้ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันมีความตั้งใจในการทำสิ่งต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จไม่ว่าจะลำบากมากแค่ไหน สาเหตุที่ฉันชอบหนังสือเล่มนี้มากก็คือ ผู้เขียนสามารถเขียนให้คนอ่านรู้สึกเหมือนว่าไม่ได้กำลังอ่านหนังสือ แต่เป็นการเล่าประสบการณ์ของผู้เขียนที่สนุกและเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวเราเองด้วย และยังให้ความรู้สึกเหมือนเรากำลังนั่งพูดคุยกับผู้เขียนอีกด้วย ภาษาที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ไม่ยากและมีคำคมที่ทำให้เราได้เก็บมาคิด มาวิเคราะห์ให้เป็นจริงอย่างทีกล่าวไว้หรือไม่ว่ามันทำให้ฉันสนุกสนานกับการคิดเรื่องต่างๆ และที่สำคัญฉันกลับไม่เคยลืมเรื่องราวเหล่านั้นเลย

นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้ยังชี้ให้เห็นถึงการมองโลกในแบบที่แตกต่างออกไปซึ่งทำให้คนเรามีกำลังใจมากขึ้น เช่น เรื่อง สวยผู้เขาไม่ได้ คือของขวัญจากสวรรค์ แค่นี้ก็พอแล้วเรื่องมันก็ทำให้ฉันสนใจอยากที่จะเข้าไปอ่านต่อว่ามันเป็นเพราะอะไร และฉันก็ได้พบกับคำตอบที่ฉันนึกไม่ถึงนั่นก็คือ การที่เราเกิดมาไม่สวยงาม มันเป็นเรื่องที่ดีมาก เหมือนกับเราได้ตั้งกำแพงป้องกันคนที่ชอบเราเพียงแค่นำคำเหล่านั้นออกไป ผู้ที่มีความจริงใจต่อเราเท่านั้นที่สามารถผ่านกำแพงเข้ามาหาเราได้ เราจึงไม่ต้องกังวลว่าจะโดนหลอก และถ้าเรามีความดีงามอยู่ในตัวแล้วละก็ คนที่เหมาะสมกับเราก็จะรออยู่ข้างหลังกำแพง และเราก็สามารถมั่นใจได้ว่าคนคนนั้นจะมอบรักแท้ที่เกิดจากความผูกพันให้กับเรา

ฉันคิดว่าถ้าทุกคนได้อ่านและคิดได้แบบนี้คงไม่มีใครยอมทรนคนเองเพื่อแลกกับความสวยงามที่มองเห็นแต่เพียงภายนอกเท่านั้น เป็นเรื่องที่สามารถให้แง่คิดกับคนที่มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนขี้เหร่และมีปมด้อย ไม่กล้าที่จะเข้าร่วมในสังคม ได้มีความคิดใหม่ๆ มีกำลังใจในการอยู่ในสังคมต่อไปอย่างมีความสุข

ต่อไปเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงลักษณะนิสัยซึ่งมีคนอื่นหลายคนรวมทั้งตัวฉันเองกระทำอยู่ แม้จะรู้ว่ามันไม่ดีก็ตาม นั่นก็คือการพูดคำว่าเดี๋ยวก่อน คำนี้ทำให้แปลเป็นความหมายของตัวเองคงจะแปลได้ว่า ฉันไม่อยากทำ และในที่สุดเราก็ไม่ได้ทำหรือถ้าคิดจะทำก็คงสายเกินไปแล้ว ก่อนที่ฉันจะได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันคิดว่าไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่อะไร แต่หนังสือเล่มนี้ได้ทำให้ฉันเปลี่ยนแนวความคิดเสียใหม่ และทุกๆ ครั้งที่ฉันกำลังจะทำแบบเดิมอีกก็จะมีเสียงเตือนจากข้างในกับฉันว่า ถ้าเธอมีชีวิตอยู่ไม่ถึง 1 ชั่วโมงข้างหน้า จะเสียใจมั๊ยถ้าไม่ได้ทำมัน

จากคำนี้ทำให้ฉันรีบทำทุกอย่างให้เสร็จโดยไม่ต้องรีรออะไรเลย ฉันรู้สึกว่าคุณเองโชคดีมากที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะมันสามารถทำให้ฉันเปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีของตัวเองได้โดยไม่ต้องเสียใครมาบังคับ

ในช่วงชีวิตเด็กของคนเราบ่อยครั้งที่เราสะดุดหกล้มเอง แต่กลับไม่มีผู้ใหญ่คนไหนบอกเราว่าเพราะเธอนั้นแหละที่เดินไม่คู่เอง แต่มีคนบอกว่าเป็นเพราะเจ้าขาเก้านั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ฉันหกล้มแบบเดิมอีกนับครั้งไม่ถ้วน เหตุผลมาจากเพราะมันไม่ใช่ความผิดพลาดของเรา แต่เธอเชื่อไหมว่าเราจะไม่มีความกลัวล้มแบบเดิมอีก ถ้าเราคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เกิดจากความผิดพลาดของเราเอง นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่หนังสือเล่มนี้ชี้ให้เห็นว่าความเจ็บปวดใดก็ตามที่เกิดจากตัวเราเองเป็นคนก่อ มันจะส่งผลทำให้เรามีความระมัดระวังมากขึ้นและสามารถมองเห็นจุดบกพร่องของตนเอง ดังนั้นทุกครั้งที่ฉันทำอะไรผิดพลาดฉันจะหันมามองดูตัวเองก่อนเป็นอันดับแรกและรีบปรับปรุงตัว ด้วยเหตุนี้จึงมักจะมีคนอยากทำงานร่วมกับฉันอยู่บ่อยๆ

นอกจากหนังสือเล่มนี้จะให้ความคิดในมุมมองต่างๆ แล้วก็ยังให้วิธีคิดที่ถูกต้องอีกด้วย โดยผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่า คนเราไม่จำเป็นต้องเก่งไปหมดทุกอย่าง ต้องรู้ไปหมดทุกอย่าง ขอเพียงเราเก่งและรู้จริงเกี่ยวกับเรื่องเพียงเรื่องเดียวก็พอ แต่ก่อนนั้นฉันเป็นคนที่ยึดว่า คนที่เก่งและรู้ไปหมดทุกอย่างแต่รู้เพียงแค่ว่าฉันนั้นขอมไม่สามารถนำความรู้ที่มีออกมาใช้ประโยชน์ได้ จึงยากที่จะประสบความสำเร็จ ผิดกับคนที่รู้เพียงเรื่องเดียวแต่เป็นความรู้ที่ลึกซึ้ง ไม่มีใครรู้ได้เท่ากับเขาค้นนั้น นี่สิถึงจะประสบความสำเร็จ ฉันจึงพยายามอย่างมากที่จะค้นหาตัวเองเพื่อหาสิ่งที่ตนเองชอบ และถ้าฉันรู้แล้วฉันก็จะทุ่มเทกับมันอย่างเต็มที่ ถึงขั้นที่ว่าคงไม่มีใครจะทำเหมือนกับฉันได้อีกแล้ว

เรื่องที่ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจกับหนังสือเล่มนี้มากที่สุดก็คือเรื่องที่มีหัวข้อว่า ความคาดหวังจะก่อความผิดหวัง ความตั้งใจจะก่อปาฏิหาริย์ เพราะมันทำให้ชีวิตของฉันเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ฉันสามารถประสบความสำเร็จกับเรื่องต่างๆ ได้ เพราะฉันได้ลงทำในสิ่งต่างๆ โดยที่ฉันไม่ได้คาดหวังอะไรกับมันเลย ฉันเพียงแต่ตั้งใจและใช้ความมุ่งมั่นเป็นพลังขับเคลื่อนใจลึกๆ และเมื่อไรก็ตามที่ฉันตั้งใจจนเพลินแล้วปาฏิหาริย์มันก็จะเกิดขึ้นเสมอ ฉันได้ลงใช้วิธีนี้กับเรื่องต่างๆ และแทบทุกครั้งฉันก็ประสบความสำเร็จกับมัน ถ้าฉันไม่ได้อ่านหนังสือเรื่อง *LIFE ON THE ROCK* นี้ฉันคงจะไม่ได้พัฒนาตนเองได้ถึงขนาดนี้ ฉันคงจะจมอยู่กับความคิดเดิมๆ มองโลกเห็นได้เพียงด้านเดียวเท่านั้น แต่ก็ให้ทุกคนหรือนะที่คิดว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่าและประโยชน์มาก คนที่อ่านแล้วนำมาคิด นำมาใช้กับชีวิตเท่านั้นจึงจะได้รับประโยชน์จากหนังสือ

เล่มนี้ แต่ถ้าไม่ได้ทำ หนังสือเล่มนี้ก็จะไม่ได้ต่างไปจากหนังสือจิตวิทยาที่วางขายทั่วไปที่สามารถอ่านได้แต่ไม่สามารถนำไปใช้ได้เลย

หนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ฉันได้อ่านและรู้สึกว่าเป็นหนังสือที่น่าประทับใจที่สุด ก็คือหนังสือที่มีชื่อว่า *ลินลา น่ารัก* ผู้เขียนใช้นามปากกาว่า ว. วินิจฉัยกุล หน้าปกของหนังสือเล่มนี้เป็นรูปเด็กผู้หญิงกำลังยิ้มอย่างมีชีวิตชีวา เด็กผู้หญิงคนนี้มีชื่อว่า ลินลา เธอเป็นเด็กนักเรียนชั้น ป. 6 พ่อและแม่ของเธอได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เธออาศัยอยู่กับคุณครูใหญ่ที่โรงเรียนเก่า แต่ตอนนี้เธอได้ย้ายมาอาศัยอยู่กับน้ำของเธอที่ชื่อ สุมาลิน สุมาลินเป็นคนเจ้าระเบียบมาก และแทบจะไม่มีใครได้เห็นรอยยิ้มของเธอเลย

ลินลาเป็นเด็กที่สามารถรับมือกับสถานการณ์เลวร้ายต่างๆ ได้ดีมาก เพราะพ่อของเธอได้สั่งสอนเธอเอาไว้ เธอมักจะเล่นเกมดีใจกับทุกปัญหาที่ได้เจอ เพราะเกมดีใจนี้มันช่วยให้เธอมีกำลังใจต่อไปได้ เกมดีใจที่ว่านี้มีวิธีการเล่นก็คือพยายามหาสิ่งดีๆ มาสร้างพลังใจ แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ๆ ก็ตาม เกมนี้เป็นเกมที่ลินลาลเล่นได้เก่งมากที่สุด เมื่อพ่อของเธอตายไปเธอระลึกอยู่เสมอว่า ถึงคุณพ่อจะไปสวรรค์แล้ว เธอก็ควรจะดีใจเพราะเวลาที่คุณพ่อของเธออยู่บนสวรรค์ ท่านจะได้ไม่เจ็บป่วย ไม่ลำบาก จากคำพูดนี้ทำให้ฉันรู้สึกว่าเด็กคนนี้มีความคิดความอ่านมากกว่าผู้ใหญ่บางคนเสียอีก

นอกจากลินลาจะเป็นเด็กที่มีความคิดดีแล้ว เธอยังสามารถทำให้คนรอบข้างของเธอรู้สึกมีความสุขและมีชีวิตคั่นเคียงกับเธอได้ คนคนนั้นก็คือ สุมาลิน นางสาวผู้ปราศจากรอยยิ้มของเธอนั่นเอง แต่ก่อนสุมาลินเคยเป็นคนร่าเริงแจ่มใส แต่หลังจากที่เธอถูกหักจากชายคนหนึ่ง เธอก็เปลี่ยนไป สุมาลินได้เก็บตัวเองอยู่แต่ในบ้าน ไม่คบค้าสมาคมกับใคร และไม่ทำงาน เธอกลายเป็นคนที่หน้าตาบึ้งตึงอยู่ตลอดเวลา สุมาลินตกอยู่ในสภาพนี้เป็นเวลา 10 กว่าปี จนถึงวันที่เธอได้พบกับ ลินลา ลินลาได้สอนอะไรต่างๆ มากมายให้กับเธอ และในที่สุดสุมาลินก็กลับมาเป็นคนเดิม นอกจากนี้ลินลายังได้ทำให้ป้าเกสรซึ่งเคยเป็นช่างเสริมสวยเปลี่ยนความคิดที่ว่า หล่อนคงแก่เกินไปที่จะทำงานและเพราะเหตุนี้จึงทำให้หล่อนล้มป่วยลงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ วันหนึ่งลินลาได้มีโอกาสไปพูดคุยกับป้าเกสร ลินลาได้ทำให้ป้าเกสรรู้ว่าคนเราจะมีความสุขที่สุด เมื่อได้ทำงานที่ตนรัก ในที่สุดป้าเกสรก็หายป่วยได้กลับมาทำงานที่ตนเองรักเหมือนเดิม และได้ปรับปรุงร้านเสริมสวยของตัวเองใหม่

มีครั้งหนึ่งที่เพื่อนของลินลาประสบกับปัญหา เด็กคนนั้นไม่มีเงินพอที่จะเรียนต่อ แม้ว่าอยากเรียนก็ตาม ลินลากับเพื่อนฯ จึงได้ทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเหลือเพื่อนคนนั้น และด้วยความพยายามของลินลานั้นเองที่ทำให้เพื่อนคนนั้นได้กลับมาเรียนต่อ โดยการให้ทุนที่ขอมาได้ นี่ก็แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจ ความโอบอ้อมอารี แต่ในที่สุดลินลาก็ได้ประสบกับอุบัติเหตุ เนื่องจากไปช่วยเพื่อนจนทำให้ลินลากระดูกหัก เธอจึงพลัดการสอบแข่งขันที่เธอตั้งใจมาก และที่เลวร้ายที่สุดก็คืออุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้ร่างกายท่อนล่างของลินลาเป็นอัมพาต เหตุการณ์นี้ทำให้ทุกคนเสียใจและสงสารลินลามาก แต่ลินลากลับหัวทศใสเหมือนเดิม แม้ว่าจะเจ็บปวดแสนสาหัสก็ตาม แสดงให้เห็นว่าลินลาเป็นคนที่มีความอดทนและมีจิตใจที่เข้มแข็ง

หนังสือเล่มนี้ทำให้ฉันได้คิดว่าคนเราจะต้องรู้จักมีความสุขอดทน แม้จะประสบกับเรื่องที่ร้ายแรงก็ตาม เราควรวินิจฉัยกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต เพราะความโศกเศร้าช่วยอะไรเราไม่ได้ ดังนั้นฉันจึงได้ตั้งใจเล่นเกมดีใจแม้มันจะทำให้ยากก็ตาม

หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นหนังสือที่ทำให้ฉันได้คิด และมีแนวทางในการดำรงชีวิต ฉันคิดว่าหนังสือทุกเล่มมีคุณค่าอยู่ในตัวของมันอยู่แล้ว และคนที่สามารถเห็นคุณค่านี้ได้อาจจะเป็นคนที่ถูกคัดเลือกมา ฉันจึงดีใจและภูมิใจมากที่หนังสือสองเล่มนี้ได้เลือกฉันให้ได้เป็นคนที่มีโอกาสได้สัมผัสกับเรื่องราวที่น่าประทับใจเหล่านี้

มีหนังสืออีกหลายเล่มที่ฉันมีโอกาสได้อ่าน แต่ก็มีหนังสืออีกหลายเล่มเช่นกันที่ฉันไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จักเลย ดังนั้นฉันจึงอยากให้ทุกคนที่มีโอกาสได้อ่านหนังสือเหล่านั้นควรรีบอ่านและเข้าไปสัมผัส ก่อนที่หนังสือเหล่านั้นจะให้โอกาสคนอื่นแทนเรา

นายบรรณรักษ์ กุ่มรักษา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อ. เมือง จ. เชียงใหม่

เลือก (อ่าน) ไม่ถูกเขียนทางนี้ มีของดีจะบอก

การอ่านเป็นปัจจัยสิ่งแรกของหัวใจนักปราชญ์ (สุ จิ ปุ ลิ) การอ่านเป็นหนทางหนึ่งในการพัฒนาและเสริมสร้างสติปัญญา ซึ่งตามหลักพระพุทธศาสนาการที่จะเกิดปัญญาได้นั้นต้องเริ่มจากการอ่าน-การฟัง (สุตมยปัญญา) จากนั้นจึงเป็นการคิดพิจารณา (จินตมยปัญญา) สุดท้ายจึงเป็นการลงมือปฏิบัติจริง (ภาวนามยปัญญา) จึงจะถือว่าเกิดปัญญาที่แท้จริง ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะการเกิดปัญญา ในชีวิตประจำวันของเราที่เช่นเดียวกัน การอ่านมีส่วนสำคัญต่อการดำรงชีวิตของเรามาก ทั้งการอ่านข่าวสาร เหตุบ้านการเมือง ประกาศ โฆษณา หรือจะเป็นการเรียน การทำงาน เราก็ใช้การอ่านอยู่เสมอๆ นอกจากนี้การอ่านยังถือเป็นการพักผ่อนหย่อนใจและเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อีกด้วย

ประโยชน์มากมายจากการอ่านคงทำให้หลายๆ คนอยากใช้เวลาว่างกับการอ่านหนังสือขึ้นมาบ้างแล้ว ซึ่งนอกจากจะเป็นตำราเรียนที่ต้องอ่านอยู่เป็นประจำ หรือจะเป็นหนังสือการ์ตูนที่เป็นที่นิยมและอ่านกันอย่างแพร่หลายแล้ว ยังมีหนังสือดีๆ มีประโยชน์สารพัดที่อ่านแล้วน่าสนใจ ที่นี้จะเลือกเล่มไหนมาอ่านกันดี ตอนนี้อยากไม่ได้ไม่เป็นไร ขอเชิญทางนี้ผมมีหนังสือดีๆ อยากจะขอแนะนำซึ่งก็หวังว่าจะถูกใจโดยเฉพาะ ผู้อ่านที่นิยมชมชอบหนังสือประเภทนวนิยายรัก โรแมนติกที่พอจะเป็นทางเลือกหนึ่งในการเลือกซื้อหา หิขิยิม หรือค้นคว้ามาอ่านได้เป็นอย่างดี

เรื่องแรก *ข้างหลังภาพ* เป็นผลงานชิ้นเอกของศรีบูรพา ถือได้ว่าเป็นปรมาจารย์ของวงการประพันธ์เมืองไทย *ข้างหลังภาพ* ถือเป็นนวนิยายอมตะที่เป็นอมตะโลก ไม่มีกาล ไม่มีล้าสมัย อ่านเมื่อไรก็อ่านได้ จึงเป็นที่นิยมของผู้อ่านทุกยุคทุกสมัย คงจะเห็นว่าการตีพิมพ์มาแล้วกว่า 30 ครั้ง

ข้างหลังภาพ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวสูงศักดิ์ผู้หนึ่งซึ่งรอคอยความรักแท้ทั้งจริงและรอคอยชายที่เธอจะมอบความรักให้ จนเวลาล่วงมาเมื่อเธออายุ 35 ปี เธอหมดหวังที่จะพบรักแท้ เธอจึงตกลงแต่งงานกับท่านเจ้าคุณ อายุ 50 ปี และเพื่อคนที่เธอจะได้ออกไปเผชิญโลกกว้างภายนอกเสียที หลังแต่งงานที่เธอได้ไปฮันนีมูนกับท่านเจ้าคุณ ณ ประเทศญี่ปุ่นซึ่งทำให้เธอได้พบรักกับชายหนุ่มนักเรียนไทยผู้เป็นบุตรชายเพื่อนของท่านเจ้าคุณ ด้วยจารีตและฐานะของเธอที่เกิดมาในชนชั้นของเลือดสีน้ำเงิน ทำให้เธอต้องเก็บความรู้สึกนี้ไว้ จนกระทั่งแม้ท่านเจ้าคุณตายจากไป เธอก็มีอาจจะบอกรักแก่ชายหนุ่มที่เธอรักได้ จนในที่สุดฉากสุดท้ายของชีวิตของเธอ เธอได้ทิ้งประโยคสั้นๆ ที่มีความหมายลึกซึ้งและกินใจแก่ชายที่เธอรักและรอคอยมาตลอด ก่อนที่เธอจะสิ้นใจด้วยโรคร้าย ซึ่งเป็นจุดจบที่น่าเศร้าและน่าสะเทือนใจอย่างยิ่ง

หนังสือเล่มนี้มีเขียนขึ้นด้วยภาษาที่งดงาม พอเหมาะพอควร แทบทุกแง่ทุกมุม ม.ร.ว. คึกฤติ ตัวละครเอกของเรื่องผู้แต่งได้ประดิษฐ์และรังสรรค์ตัวละครตัวนี้ให้เป็นสตรีในอุดมคติ มีความรอบคอบเยือกเย็น สุภาพเรียบร้อย อ่อนหวานรู้จักวางตัว ซื่อสัตย์และกตัญญู คุณความดีอีกหลายๆ อย่าง ผู้แต่งได้ใช้จินตนาการและความฝัน วาดภาพความรู้สึกลักษณะของ ม.ร.ว. คึกฤติไว้เหมือนภาพถ่ายที่ชัดเจน แจ่มแจ้ง ไม่มีสลับ ไม่ใช่ภาพเขียน แต่ให้ความรู้สึกรู้ว่ามีอยู่จริงๆ ซึ่งบางครั้งก็งดงามเกินกว่ามนุษย์ธรรมดาจริงๆ ในโลกนี้ ทั้งนี้ผู้เขียนพยายามสร้างให้ ม.ร.ว. คึกฤติได้รับความสงสารเห็นใจในความอาภัพเรื่องความรักด้วย ส่วนนพพร นิสิตแห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เป็นบุตรชายเพื่อนของท่านเจ้าคุณสามีของ ม.ร.ว. คึกฤติก็เป็นชายหนุ่มที่ถูกสร้างขึ้นอย่างประณีตไม่น้อยไปกว่า ม.ร.ว. คึกฤติเป็นแบบอย่างของชายหนุ่มวัย 22 ปีที่น่ารักน่าเอ็นดู มีความรู้สึกนึกคิดที่งดงามในการครองตัว มีจรรยาบรรณที่เรียบร้อยน่าชื่นชม มีความเป็นลูกผู้ชาย แต่ซื่อมั่นในคำนิยามว่า รักมิได้เป็น

ใหญ่ไปกว่าการงาน การตั้งตัว หรือชื่อเสียง นี่จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาลืมความรักที่เคยมีต่อ ม.ร.ว. กิริติอย่างรุนแรงลงได้ ม.ร.ว. กิริติจึงเรียกความสงสารจากผู้อ่านได้เป็นอย่างมาก สมดังความมุ่งหมายของผู้แต่ง

ผู้แต่งได้รังสรรค์ฉากในเหตุการณ์ต่างๆ ไว้อย่างระการตา เปรียบเสมือนหนึ่งอารมณ์ระดับบทประพันธ์ขั้นนี้ให้มีความน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นฉากของเมืองมาตุระ ที่ผู้แต่งได้พรรณนาความเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยสีสันทั้งความงามของดอกไม้แบบญี่ปุ่น ความสวยงามยามค่ำคืนของเมืองชายทะเลที่มีลมโกรกเย็นอยู่เรื่อยๆ มีลูกคลื่นฟอกหาดสาดหินอยู่เป็นระยะ มีดวงดาวพร่างพรายเต็มท้องฟ้า อีกฉากหนึ่งเป็นฉากที่มีฉากเมืองที่เกิดเหตุการณ์อันเป็นหัวใจของเรื่องข้างหลังภาพ ความงามที่ผู้แต่งได้พรรณนาไว้นั้นทำให้ไม่สงสัยว่าเหตุใดความรักระหว่างนพพรกับ ม.ร.ว. กิริติจึงแบ่งบานออกงาม ณ ที่แห่งนั้น ภาพลัทธิที่ไหลผ่านเชิงเขา มีต้นไม้อยู่หนาทึบ น้ำใสสะอาดจนสามารถมองเห็นก้อนหินตะปุ่มตะป่ำอยู่ใต้พื้นน้ำ แสงแดดอ่อนๆ ของฤดูออกพรรษา ช่างเป็นบรรยากาศที่โรแมนติกสำหรับคู่รักเสียจริงๆ

การดำเนินเรื่องซึ่งศรีบูรพาได้ขึ้นต้นเรื่องอย่างเชยคาย แต่บทส่งท้ายตอนจบได้อธิบายให้ผู้บรรยายเรื่องซึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์ประพันธ์แบบหนึ่งที่ไม่ทำให้เรื่องของเรื่องกร่อยในตอนจบแต่กลับกระชับไม่ยืดเยื้อ ทั้งนี้การเรียบเรียงเรื่องก็ดำเนินไปอย่างสุขุม สมเหตุสมผล ทุกๆ ระยะของมิตรภาพระหว่างนพพรกับ ม.ร.ว. กิริติได้เจริญงอกงามขึ้นไปทีละน้อย เคนเรื่องไปอย่างเรียบร้อยไม่เร่งรัดแต่ลงตัว

สำหรับการให้ภาษาที่ตัวละครใช้สื่อสารระหว่างกันก็ทำได้ไพเราะ สละสลวย ควรแก่ฐานะและสถานภาพ เมื่อได้อ่านแล้วรู้สึกประทับใจ เป็นบทสนทนาที่ไพเราะและรื่นหูมากที่สุดเท่าที่เคยได้ขึ้นมา ผู้แต่งยังได้ใช้ท่วงทำนองการเขียนช่วยให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ในการติดตาม ใช้ตัวละครตัวหนึ่งพูดถึงตัวละครอีกตัวหนึ่ง ซึ่งข้อความละเอียดลออที่จะช่วยให้คนอ่านเข้าใจตัวละครได้ตามที่ผู้แต่งต้องการ

ในส่วนของคุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรม ถึงแม้ผู้แต่งจะไม่ได้เน้นหนักมากนัก แต่ก็มีส่วนที่เป็นความรู้อยู่บ้างเล็กน้อย ได้แก่ ค่านิยมการคลุมถุงชน ค่านิยมการรักนวลสงวนตัวของหญิงไทย ค่านิยมในการมีความมั่งคั่งอยู่ต่อบิดามารดา ค่านิยมการจำกัดสถานภาพสิทธิของผู้หญิงไทยหรือการแบ่งสังคมเพศ ทั้งนี้ผู้แต่งยังแฝงข้อคิดไว้ด้วยว่า “สิ่งมีชีวิตจะต้องรู้จักเจ็บปวด ผิดหวัง เสียใจด้วยกันทั้งนั้น โดยไม่เลือกว่าจะอยู่ในเชื้อชาติใด วรรณะใด เพศใด จะเป็นสัตว์หรือมนุษย์” นอกจกนั้นข้างหลังภาพ ยังให้คติในเรื่องของสุภาพสตรี โดยถือ ม.ร.ว. กิริติเป็นแบบอย่างของสุภาพสตรีไทยในสมัยที่สังคมยังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างเก่ากับใหม่ โดยการศึกษาได้ปลูกให้ ม.ร.ว. กิริติตื่นจากจารีตเก่าๆ แต่ด้วยความที่ได้รับการเลี้ยงดูอบรมด้วยศีลธรรมแบบเก่า ซึ่งเป็นรากฐานของจิตใจทำให้เธอจึงไม่ปล่อยให้ตัวเองทำในสิ่งที่ใจปรารถนาทุกอย่าง

เล่มต่อมาที่จะแนะนำคือเรื่อง *ปูลากง* อันเป็นบทประพันธ์ของ โสภาค สุวรรณ ที่ได้บรรจงสร้างสรรค์และเรียบเรียงไว้อย่างงดงามไม่น้อยไปกว่าข้างหลังภาพ ของศรีบูรพา ที่กล่าวมาข้างต้นเลย แต่บทประพันธ์ทั้งสองเรื่องนี้ต่างกันตรงที่ฉากจบของเรื่องซึ่งในข้างหลังภาพ ศรีบูรพาได้ปิดฉากลงด้วยความเศร้าโศกอลังการอย่างยิ่ง แต่ใน *ปูลากง* โสภาค สุวรรณ ได้ปิดฉากสุดท้ายลงอย่างมีความสุข

ปูลากง เป็นผลงานชิ้นโบว์แดงชิ้นหนึ่งของ โสภาค สุวรรณ ซึ่งเล่าถึงเรื่องราวความรักของชายหญิงคู่หนึ่ง คือ “เข้ม” และ “หนูต๋น” เข้มเป็นนายร้อยตำรวจไฟแรงที่พร้อมจะทำงานเพื่อชาติและบ้านเมือง โดยไม่หวั่นเกรงต่อภัยอันตราย ส่วนหนูต๋นเธอเป็นนักพัฒนาผู้มีความมุ่งมั่นและอุดมการณ์อันแรงกล้า เธอต้องการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนจนบทให้อยู่ดีกินดีและมีความสุข ทั้งเข้มและหนูต๋นได้ปฏิบัติหน้าที่ของตน ณ ตำบลปูลากง อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี ที่นี้เป็นจุดสำคัญของเรื่อง เป็นที่ที่เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นรวมทั้งความรักของทั้งสองคนก็ได้ก่อตัวขึ้น ณ ที่แห่งนี้ด้วย

ความสัมพันธ์ของทั้งเข้มและหนูต๋นเริ่มต้นขึ้นด้วยความขัดแย้งไม่ชอบกัน แต่ด้วยความเหมือนกันตรงที่ทั้งคู่ต่างก็มุ่งมั่นและทำงานโดยยึดถืออุดมการณ์และความถูกต้องเป็นใหญ่เหมือนกัน อีกทั้งความใกล้ชิดสนิทสนมกันขณะอยู่ที่ปูลา

กง ในที่สุดสิ่งต่างๆ ก็ทำให้คนทั้งสองเข้าใจกันและสัญญาว่าจะเป็นคู่ชีวิตของกันและกันจะทำงานและเสียสละเพื่อส่วนรวมเคียงคู่กันตลอดไป

แนวคิดที่สำคัญของบทประพันธ์เล่มนี้ คือความเสียสละเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมและเพื่อประเทศชาติ บ้านเมือง ผู้แต่งได้จินตนาการให้ตัวละครเอกของเรื่องคือ เข้มและหนูคุ่นเป็นสื่อในการถ่ายทอดถึงแนวคิดนี้ได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งเป็นที่สุดทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงแนวคิดนี้ได้ตามจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง

ในตัวละครเข้มนั้น โสภาค สุวรรณ ได้วาดภาพของเขาให้เป็นเด็กที่ขาดความสมบูรณ์ในครอบครัว เข้มเป็นลูกเมีย น้อย ซึ่งขาดการเอาใจใส่จากพ่อ เขาจึงค่อนข้างมีจิตใจต่อพ่อของเขามาก ชีวิตของเขามีแม่เท่านั้นที่เป็นแรงผลักดันให้เขาคดทนไม่ย่อท้อ เขาจึงค่อนข้างมีจิตใจและเป็นคนเก็บกดอย่างเห็นได้ชัด ถึงกระนั้นก็ตามผู้แต่งได้แสดงให้เห็นว่าเข้มเป็นแบบอย่างที่ดีของชายหนุ่มที่มีความกตัญญู มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ยุติธรรม มีความเสียสละ มีความมุมานะที่จะตั้งตัวและยืนด้วยลำแข้งของตนเอง และผู้แต่งยังได้ถ่ายทอดถึงลักษณะของเข้มนในด้านอื่นๆ ไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย โดยเฉพาะบุคลิกของเข้มนั้นที่ภายนอกมองดูเป็นคนแข็งกร้าว แต่ลึกๆ แล้วเขกลับอ่อนไหว ซ่อนความปวกร้าอยู่ภายในใจ ทั้งนี้ผู้แต่งยังได้จินตนาการวาดภาพให้เข้มเป็นชายหนุ่มผิวคล้ำที่สง่างามและคนเข้มนั้นตามแบบของชายหนุ่มรูปงามอีกด้วย

สำหรับหนูคุ่นนั้น ผู้แต่งก็ได้บรรยายประติมากรรมให้ดูไม่น่าเบื่อไปกว่าเข้มเลย โดยได้จินตนาการให้หนูคุ่นเป็นหญิงสาวผิวขาว ตากลม น่ารัก และอัสสาชสี และยังสร้างให้เธอเป็นผู้มีความเมตตา มีความเสียสละ กตัญญู เป็นสาวสมัยใหม่ที่กล้าคิดกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรักเพื่อนฝูง

ในส่วนของการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งได้เรียบเรียงไว้อย่างเหมาะสมและลงตัว อีกทั้งยังมีการสร้างปมปัญหาให้ผู้อ่านเกิดอรรถรสในการอ่าน เป็นการช่วยให้อ่านเกิดความอยากรู้ติดตามต่อไป ผู้แต่งได้ใช้ลีลาภาษาในการดำเนินเรื่องอย่างเรียบง่ายแต่ระมัดระวัง ค่อยๆ เล่าจากต้นเรื่องไปสู่ปลายเรื่อง ทำให้อ่านเกิดอารมณ์ต่อเนื่องและสามารถลำดับเรื่องราวโดยไม่มีสับสน ตอนสุดท้ายของเรื่องผู้แต่งได้บรรยายไว้อย่างน่าประทับใจและโรแมนติคอย่างที่สุด ภาพของหนูคุ่นในอ้อมกอดของเข้ม ภายใต้แสงอรุณรุ่งของวันใหม่ที่เป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มชีวิตคู่ของคนทั้งสอง และเริ่มทำงานที่แสนหนักหน่วงเพื่อประเทศชาติให้เกิดความสงบสุขร่มเย็นต่อไป

จากที่ผู้แต่งได้สร้างขึ้นให้เป็นอารมณ์ระดับบทประพันธ์ชั้นนี้ให้ทรงคุณค่ามากยิ่งขึ้น คือจากที่ตำบลปากง ผู้แต่งก็ได้พรรณนาไว้อย่างงดงาม ด้วยความละเอียดรอบคอบไม่ว่าจะเป็นการกล่าวถึงภูมิประเทศ ชุมชนบ้านเรือน วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวไทยภาคใต้และชาวไทยมุสลิม วัฒนธรรมประเพณีต่างๆ ตลอดจนการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งก็สามารถถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างชัดเจน และเคลิบเคลิ้ม เสมือนหนึ่งว่าได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยจริงๆ

ในส่วนของคุณค่าทางสังคม อาจกล่าวได้ว่า *ปลาดุก* เป็นบทประพันธ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพของสังคมไทยได้อย่างชัดเจนและละเอียด ไม่ว่าจะเป็นด้านของปัญหาสังคมที่ผู้แต่งได้ยกขึ้นมาให้เห็นถึงปัญหาการแบ่งแยกดินแดนของสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งก็ยังคงเป็นปัญหาต่อเนื่องมาจนปัจจุบัน ปัญหาครอบครัวของสังคมไทยประการหนึ่งที่ผู้แต่งต้องการแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้วนมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ก็ยังมีปัญหาการทุจริต การใช้เส้นสายในแวดวงข้าราชการ เป็นต้น ในด้านค่านิยม ผู้แต่งก็ได้แสดงให้เห็นว่าสมัยนั้นข้าราชการผู้ใหญ่มีภรรยาน้อย ค่านิยมเรื่องการรับราชการ เป็นต้น ความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อสามัคคีของหญิงไทย เป็นต้น และในส่วนของการเชื่อ ผู้แต่งชี้ให้เห็นว่าไสยศาสตร์มีอยู่ในคนทุกชนชั้นไม่แบ่งแยกศาสนาและวัฒนธรรม ดังจะเห็นว่าชาวมุสลิมแม้จะนับถือศาสนาอิสลามแต่ก็มีความเชื่อด้านไสยศาสตร์เช่นเดียวกับชาวพุทธ นอกจากนี้ยังผู้แต่งยังสอดแทรกข้อคิดหรือคติเรื่องความรักชาติบ้านเมืองยิ่งกว่าสิ่งใด การมีคุณธรรม จริยธรรมที่พึงปรารถนาเป็นสุขและประสบความสำเร็จ ความรักที่บริสุทธิ์ของชายหญิงย่อมไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว ทั้งช่วงหลังภาพ และปลายาง เป็นเรื่องประโลมใจที่ให้แก่จิตทางจิตวิทยาแก่ผู้อ่านอย่างมีเหตุผล ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินและความรู้ไปพร้อมๆ กัน อีกทั้งยังอ่านเข้าใจง่าย และรู้สึกซาบซึ้งกินใจ ดังนั้นใครที่อยากจะรู้จักชีวิตของ ม.ร.ว. กীরติจะแสนเศร้าอย่างไร และความรันทดของ ม.ร.ว. กীরติและนพพรจะหวานซึ่งเพียงไหน หรือใครที่อยากจะได้สัมผัสวิถีชีวิตของชาวมุสลิมไปพร้อมๆ กับการลุ้นว่าเข็มและหนาคุ่นจะทำหน้าที่ของคนสำเร็จหรือไม่ และเขาทั้งสองจะลงเอยกันอย่างไร ก็อย่าลืมหาหนังสือทั้งสองเล่มนี้มาอ่านยามว่างนะครับ

และเนื่องในปีแห่งการส่งเสริมการอ่าน เพื่อเฉลิมฉลองในมงคลวโรกาสที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีพระชนมายุครบ 48 พรรษา ในปี พ.ศ. 2547 นี้ จึงขอเชิญชวนให้เพื่อนๆ ชาวคนไทยทุกคนหันมาอ่านหนังสือกันเถอะครับ ซึ่งนอกจากหนังสือสองเล่มที่แนะนำมาแล้ว ก็ยังมีหนังสือดีๆ อีกหลายเล่มที่จะเสริมสร้างปัญญา ประดับความรู้ สร้างความเพลิดเพลินใจให้แก่เพื่อนๆ ทั้งยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อีกด้วย

นายปรกรณ์ ด. ตระกูล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย เพชรบุรี อ. ชะอำ จ. เพชรบุรี

ชวนอ่าน “อำพรางอำวน” และ “ศพใต้เตียง” รวมเรื่องสั้นแนวหักมุมของสรจักร ศิริบริรักษ์

ชวนอ่าน “อำพรางอำวน” และ “ศพใต้เตียง” รวมเรื่องสั้นแนวหักมุมของ สรจักร ศิริบริรักษ์

ถ้าจะมอบสมญานามราชาเรื่องสั้นในยุคสมัยนี้คงไม่มีใครเหมาะสมเท่า “สรจักร ศิริบริรักษ์” ผู้ที่มีลักษณะเด่นในการเขียนเรื่องสั้น คือ กระชับ หักมุม มีเหตุผลในตัว และที่สำคัญที่สุด ความรู้ทางวิชาการต้องเป็นจริง อ้างอิงได้ เพื่อประโยชน์แก่ผู้อ่านพร้อมๆ กับการให้ความเพลิดเพลินในอรรถรส ผลงานของนักเขียนผู้ี้มีการรวมเล่มเป็นทำชุดด้วยกัน คือ สฟ้างบ้าน สฟใต้เตียง อำพรางอำวน ผีหัวขาด และศพท้ายรถ แต่ละเล่มได้รับการตีพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง ด้วยเป็นเพราะความแปลกใหม่ของกลวิธีการนำเสนอที่ไม่ซ้ำแบบใคร ซึ่งในที่นี้จะขอแนะนำรวมเรื่องสั้นเพียงสองเล่มคือ อำพรางอำวน และศพใต้เตียง

กล่าวได้ว่าสรจักรเป็นผู้ที่มีศิลปะในการแต่งเรื่องสั้นสูง กล่าวคือ มีการวางโครงเรื่องที่กระตุ้นอารมณ์และเร้าความสนใจของผู้อ่านตลอดเวลา เหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องมีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ มีเทคนิคในการลำดับเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจได้แจ่มแจ้ง และดึงดูดใจผู้อ่านได้ทั้งการเปิดเรื่องและปิดเรื่อง มีการสร้างปมปัญหาต่างๆ เพื่อเร้าความสนใจผู้อ่านตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อกระตุ้นให้คนอ่านติดตามเนื้อเรื่องตลอดไป มีการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องใหญ่กับโครงเรื่องย่อย และแต่ละโครงเรื่องจะมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผล และชี้ให้ผู้อ่านมองเห็นโลกและสังคมมนุษย์อย่างกว้างขวาง

เรื่องสั้นทุกเรื่องที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้นทั้งสองชุด มีลักษณะการวางโครงเรื่องที่นักเขียนทุกคนนิยมมาก ได้แก่ การเริ่มต้นเหตุการณ์ที่จุด ก. เมื่อเริ่มต้นแล้วก็ค่อยๆ ขมวดปมการเขียนให้ยุ่งยากชวนสงสัยไปเรื่อยๆ พอเริ่มเกลียวเนื้อหาจนถึงที่สุดแล้ว ก็จะระเบิดจุดสุดยอดออกมาตรงจุด ข. ซึ่งถือเป็นจุดไคลแมกซ์ของเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น เรื่อง “พลอยแกมเพชร” ในการอำพรางอำวน สรจักรจะเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครเอก ซึ่งผู้เขียนได้ผูกปมตั้งแต่เปิดเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจว่าตัวละครเอกในเรื่อง (หนู) เป็นผู้หญิงหัว แต่ท้ายสุดจึงเฉลยแบบหักมุมตอนจบว่าหนูเป็นสาวประเภทสอง ซึ่งถือว่าเป็นจุดเด่นในงานเขียนของสรจักรที่มีการวางโครงเรื่องได้อย่างแนบเนียนและน่าติดตาม

การเปิดเรื่องถือเป็นจุดเริ่มเรื่องที่นับว่าสำคัญยิ่ง สรจักรทำได้ดีมากในจุดนี้ การเปิดเรื่องของสรจักรจึงก่อให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น ส่วนมากจะเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและตัวละครที่สามารถสะท้อนแง่มุมและแสดงเงื่อนไขในเรื่องได้เป็นอย่างดี เป็นฉากแรกๆที่เร้าความสนใจของผู้อ่านให้รู้สึกอยากที่จะติดตาม เช่น เรื่อง “ปมปิศาจ” จาก สฟใต้เตียง หน้า 167 “กลิ่นคาวเลือดคลอเคลุ้งไปทั่วห้องโล่ง... โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามลมสงบเช่นนี้ มันกระตุ้นให้หลยคนโก่งคออาเจียน แต่ก็ไม่มีใครกล้าแตะต้องศพชายชราที่คอขาดห้อยกระรุ่งกระริ่งอยู่ที่เชิงบันไดแห่งนั้น ด้วยเกรงว่าจะมีผลต่อการชันสูตรพลิกศพของเจ้าหน้าที่ตำรวจ” ถึงแม้ภาษาจะเรียบง่าย แต่สละสลวยในความหมายที่กระตุ้นความรู้สึกของผู้อ่าน เป็นการปูพื้นเรื่องกว้างๆ แต่ใช้ถ้อยคำกระชับ ซึ่งเนื้อหาในการเริ่มต้นเรื่องของสรจักรจะเป็นสิ่งที่นำไปเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในตอนกลางเรื่องหรือดำเนินเรื่องได้เป็นอย่างดี เรื่องสั้นทุกเรื่องผู้เขียนจะเปิดเรื่องด้วยการบอกกล่าวถึงตัวละครหลักที่จะเป็นตัวดำเนินเรื่องต่อไป มีการแสดงนัยแห่งปมปัญหา ปุ่ความคิดด้านพื้นฐาน ฉาก และการเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ส่วนการดำเนินเรื่องในเรื่องสั้นทั้งสองเล่มของสรจักรนั้น เมื่อหลายคนได้อ่านแล้วรู้สึกราวกับว่ากำลังฟังนิทานจากนักเล่านิทานชั้นยอด เพราะนอกจากจะพบปัญหาที่น่าตื่นเต้นสลับซับซ้อนของเรื่องราวแล้ว ตัวละครหลักก็เริ่มเคลื่อนไหวและแสดงบทบาทที่ชัดเจนมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านติดตามอย่างกระชั้นชิดและเริ่มมองเห็นปัญหาความขัดแย้งเข้ามาเกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งที่เราใ้ใจนี้มีความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักกับตัวละครรอง หรืออาจจะเป็นความขัดแย้งของจิตใจตนเอง หรือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบกาย และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเนื่องจากความเห็นไม่ตรงกัน

จุดเด่นของการดำเนินเรื่องที่โดดเด่นในรวมเรื่องสั้นชุด *อำพรางอำวน* และ *ศพใต้เตียง* ก็คือ การสร้างกับดักทางความคิด ที่ผู้แต่งตั้งใจที่จะสร้างภาพลักษณ์พร้อมกับปัจจัยแวดล้อมของตัวละครที่จะ โหม่นนำใจผู้อ่านให้ตกหลุมพรางหรือปักใจเชื่อว่า ตัวละครหลักหรือตัวละครรองตัวนั้นเป็นผู้ก่อเหตุ จากการผูกปมปัญหาหรือสร้างความขัดแย้งให้เกิดกับตัวละครนั้น แต่กลับหักมุมจบแบบพลิกความคาดหมาย กับดักของสัจกรที่จะพบบ่อยเสมอมักจะมีการวางแผนและผูกโครงเรื่องให้มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลน่าติดตาม เช่น เรื่อง “ลัมลูก” จาก *อำพรางอำวน* ที่ผู้เขียนวางหมากให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเจ้าของร้านที่มีบุคลิกลักษณะฉ้อโกงนั้น เป็นแก๊งลัมลูกที่เป็นสิบแปดมงกุฎ โขมของหนีไปซ่อนแก่น โดยการสร้างภาพให้ผู้อ่านเดินหมากไปตามเกมได้อย่างแนบเนียน ทำให้ผู้อ่านหลงเชื่อแต่สุดท้ายกลับหักมุมจบ ด้วยการเฉลยว่า “ไอ้เน็ก” เพื่อนของตัวละครเอกเสียเองที่กลายเป็นขโมย

ในกระแสจิตสำนึกของผู้อ่านทุกคน ย่อมมีการคาดหวังหรือสร้างกรอบคิดในตอนจบเรื่องของตัวเองด้วยกันทั้งนั้นว่า เรื่องที่มีการดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบควรจะเป็นเช่นไร เมื่อมีการหักมุมจบ ผู้อ่านจึงมีความรู้สึกอยู่สองประการ คือ ประการแรกมีความยินดีและประทับใจ เพราะเป็นไปดังที่ตนคิดและจินตนาการไว้ ประการที่ 2 อาจจะรู้สึกขัดแย้งกับอารมณ์และความรู้สึก ทำให้เกิดความประหลาดใจ ดังนั้นการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายนี้จึงมีผู้เรียกว่า “การปิดเรื่องแบบบิดเกลียว” ซึ่งเป็นการจบเรื่องที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง

ภาพรวมของแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่องในรวมเรื่องสั้นทั้งสองชุดนี้ ถือว่ามีลักษณะเป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย นั่นคือ แก่นเรื่องแต่ละเรื่องจะเป็นการฆาตกรรม หรือเล่ห์กลโกงของคนในสังคมที่สะท้อนออกมาในรูปแบบของความรุนแรงเสียส่วนใหญ่ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อจิตใต้สำนึกของมนุษย์ทุกคน สืบเนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบันที่บีบคั้นด้วยสภาพเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งก่อให้เกิดการชิงดีชิงเด่น เช่นฆ่า และใช้เล่ห์กลในการต่อสู้ดำรงชีวิต ทุกคนย่อมหาทางออกให้กับตัวเอง สัจกรได้เสนองานที่ฉีกแนวและเร้าต่อจิตใต้สำนึกของคนในสังคมได้เป็นอย่างดี กล่าวคือทุกคนย่อมมีความกลัวและความเครียดอยู่ในจิตใจตามสภาพสังคมในปัจจุบัน เมื่อได้เสพสววรรณกรรมที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือจิตใต้สำนึกของสัญชาตญาณมุ่งตายหรือการใช้ความรุนแรงแล้วก็สามารถระบายความเครียดของคนในสังคมได้ ซึ่งผู้เขียนคงเล็งเห็นแล้วว่า การสร้างแก่นเรื่องแบบนี้จะสามารถประสบความสำเร็จและได้รับความสนใจจากคนในสังคมได้เป็นอย่างดี

ความเด่น จุดคำมีดีในใจ อารมณ์เบื้องลึกของคนเรานั้น เป็นวัตถุดิบชั้นดีในการเขียนเรื่องสั้นทุกชุดของสัจกร เขาศึกษามนุษย์อย่างลึกซึ้งถึงแก่นแห่งรัก โลภ โกรธ หลง เพราะว่านอกจากความร่วมมือร่วมใจ ปัญหาครอบครัว และสังคมที่เขาตระหนักถึงและแสดงออกมาในงานของเขาแล้ว การฆาตกรรม อาชญากรรม ก็เป็นสิ่งที่สัจกรให้ความสำคัญและหยิบออกมาใช้เสมอ และเขาก็ทำได้อย่างที่ถือกันว่าเป็นสุดยอด

ในการสร้างตัวละครในเรื่องสั้นของสัจกรนั้น ที่ปรากฏในชุด *อำพรางอำวน* และ *ศพใต้เตียง* มีหลายรูปแบบและแปลกแตกต่างกันออกไป เช่น คนบ้า โจร ฆาตกร เป็นต้น ผู้เขียนได้สร้างตัวละครหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการสร้างตัวละครแบบมิดิสมบอร์นคือ มีอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์ เช่น “สายชล” ในเรื่อง “คนคิดตายหมดแล้ว” จาก *ศพใต้เตียง* เธอมีบุคลิกสองหน้า คือเป็นคนดีต่อหน้าคำตัน (ตัวเอก) และเป็นคนเลวในท้ายที่สุด ซึ่งถ้ามองในแง่จิตวิทยาแล้ว สายชลมีสัญชาตญาณเพื่อความตาย สัญชาตญาณบางอย่างจะถูกเก็บกดไว้ในจิตสำนึกและสายชลมีกลไกในการป้องกันตัวเอง ในแบบป่ายความผิดให้แก่ผู้อื่น หรือในเรื่อง “ปมปิตุฆาต” จาก *ศพใต้เตียง* ในเรื่องนี้ตัวเอกเป็นหมอ และมีปมโศกพิศ คือเกลียดชังและรักแม่ วัฒนธรรมชาติของเด็กวัย 3-5 ขวบจะมีความรักในเพศตรงข้าม ตอนเป็นเด็กอาจจะรักแม่และอยากทำร้ายพ่อแต่ทำไม่ได้เพราะพ่อตัวใหญ่กว่า ดังนั้นปมดังกล่าวจึงอาจจะติดตัวมาจนถึงตอนโตได้

งานเขียนทุกเรื่องแฝงมุมมองใหม่ๆ ของการมองเอาไว้ ซึ่งมักจะกล่าวถึงการวางแผนฆาตกรรมอันแนบเนียน แบบเนียนขึ้นที่ถือว่าเป็นการตายอย่างสวยงาม บางครั้งสำหรับเขาแล้วมันคงไม่ได้ต่างอะไรไปจากงานศิลปะ เขาเปิดโลกการตายของตัว

ละครทุกตัวได้อย่างสวยงามราวกับมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาด้วยน้ำเสียงกลายๆ ว่าการฆาตกรรมมิใช่สิ่งผิด ทั้งยังชมเชยอยู่ในใจลึกๆ ความแปลกแยกนี้เองที่ทำให้เขาได้รับความนิยมสูงสุดในบรรดางานประเภทเดียวกัน

ส่วนในด้านฉากซึ่งหมายถึงเวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมที่ตัวละครแสดงบทบาทอยู่ เรื่องสั้นทุกเรื่อง ฉากมีความสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และช่วยสร้างเสริมบรรยากาศของเรื่องได้อย่างเหมาะสม นอกจากนั้นฉากยังถูกต้องตามความเป็นจริงอีกด้วย ขณะเดียวกัน “อารมณ์และบรรยากาศ” มักจะปรากฏพร้อมกับฉากเสมอ เช่น เรื่อง “ฝันมรณะ” จาก *ศพใต้เตียง* ซึ่งได้บรรยายฉากและบรรยากาศดังนี้ “มันเป็นคืนที่มีดวงเวงที่สุดในชีวิต ท้องฟ้าไร้ดาว บรรยากาศรอบข้างมีแต่หมอกหนา แสงจากโคมไฟแสงจันทร์ทึมๆ เป็นระยะ บอกให้รู้ว่า สมศรีกำลังยืนอยู่บนทางเท้า ริมนนไฮเวย์ที่ไร้รถยนต์ อากาศเย็นยะเยือกพัดผ่านชุดแพรบางสีเนื้อ จนเธอต้องกอดอกตัวเอง” อาจกล่าวได้ว่า อารมณ์และบรรยากาศเป็นส่วนสร้างองค์ประกอบและรายละเอียดต่างๆ ในเรื่องสั้นทั้งสองชุดนี้ ขณะเดียวกันอารมณ์และบรรยากาศที่ถูกสร้างขึ้นมาก็มีผลให้รายละเอียดต่างๆ กระจ่างแจ่มขึ้น ทำให้ผู้อ่านเรื่องสั้นของสรจักรรู้สึกประทับใจ

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เรื่องสั้นของ สรจักร ศิริบริรักษ์ ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน คือ ผู้เขียนสามารถผูกเรื่องในเรื่องสั้นของเขาได้อย่างกระชับ ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วต้องการจะติดตามอ่านให้ถึงตอนจบ โดยไม่วางจากหนังสือเล่มนั้นเลย เพราะในทางจิตวิทยาธรรมชาติของมนุษย์จะมีความอยากรู้อยากเห็นอยู่ไม่รู้จักจบ การสอดรู้สอดเห็นเรื่องราวของบุคคลอื่นนี่เอง จึงทำให้สรจักรเขียนเรื่องสั้นในแนวหักมุมจบให้น่าติดตาม เพราะจะทำให้ผู้อ่านได้สนุกกับสัญชาตญาณดิบที่ได้รับการตอบสนองอย่างสะใจ

เมื่อสรจักรจับจูนธรรมชาติของมนุษย์ได้ จึงทำให้ผลงานเขียนเรื่องสั้นมีเนื้อหาที่น่าติดตาม เช่น เรื่อง *ศพใต้เตียง* จาก *ศพใต้เตียง* ที่ตามีฆาตรกรฆ่าเพราะอารมณ์ชั่ววูบ เพียงเพราะเธอดังคร่ำ ผู้เขียนได้ผูกเรื่องให้น่าติดตามว่าเขาจะอย่างไรกับศพภรรยา สรจักรได้วางเนื้อเรื่องให้ตัวเอกคือสามีนั้นคิดแผนการที่จะกำจัดศพให้พ้นทางเพื่อทำให้เขาไม่มีความผิด เป็นการทำให้ผู้อ่านติดตามการกระทำของตัวเองอย่างใจจดใจจ่อว่าเขาจะอย่างไร ซึ่งเป็นการเสริมส่งให้เนื้อเรื่องของเรื่องสั้นน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

เรื่อง “คนคิดตายหมดแล้ว” จาก *ศพใต้เตียง* คำตันซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และบังเอิญได้ขึ้นแผนการฆาตกรรม คำตันก็พยายามจะบอกเหยื่อให้รู้ตัว จึงเป็นสับสนของตัวเอกว่าจะบอกเหยื่อให้รู้ตัวหรือไม่ เป็นการสร้างเนื้อเรื่องให้ผู้อ่านได้ติดตามเนื้อเรื่องอย่างจดจ่อ เรื่อง “ผู้หวังดี” จาก *อ่าวพรายอำวน* เนื้อเรื่องของเรื่องก็น่าติดตามที่ว่าเธอ (ตัวเอก) จะทำอะไรถ้าเกิดถูกปล้นขณะขับรถ เรื่อง “ข้าแก่ เมียรัก” จาก *อ่าวพรายอำวน* สรจักรก็วางเนื้อเรื่องให้น่าติดตามตรงที่ ภรรยาของตัวเอกจะตัดสินใจอย่างไร เพราะในการเปิดเรื่องผู้เขียนได้วางให้ภรรยาของตัวเอกมีลักษณะนิสัยที่คู่ไม่คั่นัก จึงทำให้ผู้อ่านอยากทราบว่าภรรยาของตัวเอกจะตัดสินใจเลือกใคร ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าธรรมชาติของมนุษย์ย่อมมีความอยากรู้อยากเห็น

นอกจากเรื่องสั้นทั้งสองชุดนี้จะเป็นที่น่าติดตามแล้ว เรื่องสั้นดังกล่าวยังเป็นรูปแบบเรื่องสั้นที่สอดคล้องกับชีวิตจริงหรือเหมาะสมกับยุคสมัยและเข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี กล่าวคือความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ ทำให้ผู้คนมีความสนใจที่ติดตามความเคลื่อนไหวของข่าวสาร มีความต้องการที่จะฟังหรืออ่านเรื่องราวที่มีเหตุผลอันมีลักษณะคล้ายกับเรื่องที่เขาสามารถจะพบเห็นได้ในชีวิตจริง เพราะตามธรรมชาติแล้ว มนุษย์ย่อมมีความสนใจในเรื่องที่ใกล้ตัวมากกว่าเรื่องที่อยู่ไกลตัว ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับชีวิตของคนในสังคมที่เปลี่ยนไป และการได้รับการศึกษาสูงขึ้น เรื่องสั้นจึงต้องมีเนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา เหตุการณ์และสถานที่ในเรื่องมีลักษณะที่สมจริงตามสภาพชีวิตจริงมากที่สุด สรจักรก็สามารถถ่ายทอดเรื่องราวออกมาเป็นอย่างดี เช่น เรื่อง “พลเมืองดี” จาก *ศพใต้เตียง* ซึ่งสะท้อนสภาพสังคมปัจจุบัน เนื่องจากตัวเอกเป็นคนยากจนแต่เขาเป็นคนดี เขาช่วยจับโจรกระตุกสร้อย แต่โจรเป็นคนที่มีหน้าตาเหมือนลูกคนรวย เจ้าทุกข์เลยชี้ตัวเอกที่เป็นคนดี เพราะเขาแต่งตัวไม่ดี เจ้าทุกข์เองก็ไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เพราะในขณะที่โดนกระตุกสร้อยเป็นคอนค้ำแล้ว จากเรื่องนี้ชี้ให้

สถานภาพของคนในสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำกัน คนที่มีเงินทองทรัพย์สินมากย่อมมีพื้นที่ทางสังคมมาก ในทางตรงกันข้าม คนที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา ไม่มีเงินย่อมมีพื้นฐานทางสังคมน้อย อาจถูกคนในสังคมมองว่าเป็นขโมยเป็นโจรได้มากกว่าผู้ที่แต่งตัวดี แม้ว่าจะเป็นโจรในคราบผู้ดีก็ตาม จึงเห็นได้ว่าสัจกรสามารถสร้างสรรค์เนื้อเรื่องได้เหมาะสมกับยุคสมัยจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ

มีผู้กล่าวไว้ว่า “ภาระหน้าที่ของวรรณกรรมไม่เป็นเพียงแต่จะสะท้อนให้เห็นอะไรเท่านั้น หากแต่ถ้าสามารถทำให้เห็นภาพอย่างไร อันเป็นคั่นตอและรากเหง้าของอะไรก็ยิ่งสมบูรณ์มากขึ้น” หากมันเป็นจริงแล้วสัจกรก็มีได้บ่งพร่องในข้อนี้เช่นกัน กับความพยายามที่จะอธิบายจิตใจของมนุษย์ที่เป็นสาเหตุของปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการโกหกหลอกลวงที่คิดว่าไม่มีความผิดเพราะมีเจตนาที่ดี หรือความไร้จรรยาบรรณของหมอหรือพยาบาลที่มีได้รักษาชีวิตเท่านั้น หากแต่ทำเพื่อผลประโยชน์ด้วยแล้ว หมอหรือพยาบาลก็อาจกลายเป็นฆาตกรที่แนบเนียนที่สุดคนหนึ่ง

จากสถิติการตีพิมพ์เรื่องสั้นชุดอำพรางอำวน และศพใต้เตียง รวมทั้งอีกหลายๆ ชุดของ สรจักร ศิริบริรักษ์ ย่อมเป็นเครื่องชี้ได้อย่างดีว่างานเขียนของเขาได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักอ่านทุกเพศทุกวัย เป็นงานเขียนเรื่องสั้นที่ผลิตออกมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักอ่านอย่างแท้จริง เนื่องจากผู้เขียนรู้จักการวิเคราะห์ผู้อ่านและบริบทต่างๆ อย่างดี ฉะนั้นเรื่องสั้นของเขาที่ออกมาจึงดูเหมาะสมลงตัวกับบริบททางสังคมปัจจุบันเป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านนิยมนิยมนอ่านและเป็นเหตุให้หนังสือขายดีในที่สุด

...แล้วคุณล่ะ ได้ลองสัมผัสร่วมเรื่องสั้นแนวหักมุมทั้งสองชุดนี้บ้างแล้วหรือยัง?

นายประกาศิต วรรณภาซัยยง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย อ. หาดใหญ่ จ. สงขลา

วิจารณ์นวนิยาย

บ้านชนน (กฤษณา อโศกสิน)

บ้านชนน เป็นนวนิยายของคุณกฤษณา อโศกสิน ซึ่งท่านผู้เขียนเขียนขึ้นจากเรื่องจริง โดยได้รับแรงบันดาลใจจากการอ่านชีวประวัติในหนังสือแฉในงานศพของคุณแกล็คแก้ว กิตติบุตร

นวนิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัลชมเชยจากสัปดาห์หนังสือแห่งชาติประจำปี 2523 แม้ว่าเนื้อเรื่องไม่สลับซับซ้อนแสดงภาพชีวิตเฉพาะวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ปมของเรื่องคือความรักไคร้ระหว่างหนุ่มสาวแต่เพียงปมเดียว แต่ก็มีมิติที่ค่อนข้างหลายประการ ได้แก่ ใช้อรรถาธิบายให้เห็นภาพชีวิตของตัวละครต่างๆ ตัวละครบางตัวแสดงคตินิยมในการดำเนินชีวิตได้อย่างคมคาย

เนื้อเรื่องย่อ คือ เหมือนแพรตัวเอกของเรื่อง เป็นเจ้าของบาร์ พ่อและแม่ของเหมือนแพรเลิกรักกันตั้งแต่เธอยังเด็ก เหมือนแพรอาศัยอยู่กับแม่ ส่วนพ่อมีภรรยาใหม่ มีลูกด้วยกันสี่คน พ่อและแม่ตามใจเหมือนแพรทุกอย่าง ในด้านทรัพย์สินเหมือนแพรอยู่และเติบโตในโรงเรียนประจำตลอดจนเข้าวิทยาลัยธุรกิจ เมื่อจบพ่อของเธอก็ยกบาร์ ให้เธอเป็นผู้จัดการพร้อมรถหนึ่งคัน

ครั้งหนึ่งเหมือนแพรได้รู้จักกับนายร้อยหนุ่มชื่อ พัด โบก พัด โบกเป็นผู้ชายรักอิสระเสรี ไม่จริงจังกับชีวิต เป็นที่ดึงดูดใจของหญิงมากมาย เหมือนแพรหลงรักพัด โบกหมดหัวใจ เอาใจทุกอย่าง พัด โบกถึงจะชอบเหมือนแพร แต่ก็ไม่ได้จริงจัง พัด โบกจึงไม่ได้แสดงท่าทีว่ารักเหมือนแพร เหมือนที่เหมือนแพรแสดง เธอจึงรู้สึกเสียใจและน้อยใจในการกระทำของเขา สำหรับพัด โบกเป็นการปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศ แต่ความรู้สึกของเหมือนแพรกลับเป็นความผูกพันลึกซึ้ง

ตลอดชีวิตของเหมือนแพร ไม่เคยมีชีวิตครอบครัวที่แท้จริง เมื่อรู้ความก็ต้องอยู่โรงเรียนประจำ จบมาแล้วก็อยู่บ้านที่เป็นบาร์ ไม่เคยมีบ้านที่มีบรรยากาศความอบอุ่นของพ่อแม่ลูก เหมือนแพรอยากให้พัด โบกแต่งงานกับเธอ มีบ้านที่อบอุ่นเหมือนแพรจึงคิดจัดการสร้างบ้าน เตรียมพิธีแต่งงาน เธอได้นำบาร์ให้ผู้อื่นเช่า ส่วนรถก็เปลี่ยนให้เป็นรถถูกกว่าเดิม เพื่อมีเงินก่อนไปดาวน์บ้าน ตัวเธอเปลี่ยนไปทำงานเป็นลูกจ้างกับเพื่อน ย้ายไปอยู่แฟลต คอยจนกว่าบ้านจะเสร็จเรียบร้อย ทำให้ผู้เป็นพ่อโกรธมาก พัด โบกก็ไม่เห็นด้วย เพราะพัด โบกไม่คิดจะผูกมัดกับใคร ดังนั้นทั้งสองจึงมีเรื่องขัดใจกันบ่อยๆ บ้านใกล้จะเรียบร้อย บัณฑิตก็พิมพ์เสร็จแล้ว จวนจะถึงวันแต่งงาน พัด โบกเดินทางมากรุงเทพฯ กับผู้หญิงคนอื่น แล้วก็ไปเที่ยวด้วยกัน เหมือนแพรทราบข่าวรู้สึกเสียใจอย่างมาก บวกกับความรู้สึกน้อยใจที่สะสมมานานตลอดชีวิตของเธอ เรื่องพ่อ แม่ และพัด โบก เหมือนแพรจึงลงโทษตัวเองด้วยการกินยาฆ่าแมลง และถึงแก่ความตาย

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้จบ ข้าพเจ้าคิดว่าผู้แต่งพยายามที่จะให้ผู้อ่านวิเคราะห์ลักษณะของบุคคลแต่ละคน ซึ่งตัวละครที่ดูจะดึงดูดข้าพเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นอ่านก็คือ เหมือนแพรผู้แต่งได้เขียนให้ตัวละครของเหมือนแพรแสดงอารมณ์ของผู้หญิงอ่อนไหว ที่มีพื้นฐานมาจากปัญหาครอบครัวที่แตกร้างได้อย่างแนบเนียน ราวกับว่าตัวละครในเรื่องนี้มีแค่เหมือนแพรคนเดียว ส่วนตัวละครอื่นเป็นเพียงแต่การเสริมบุคลิกภาพและพฤติกรรมของ เหมือนแพร ให้เด่นชัดขึ้น

แต่ส่วนประกอบที่ดูจะโดดเด่นที่สุดในเรื่องนี้ คือ บทสนทนา เรียกได้ว่าทุกคำพูดที่อยู่ในบทสนทนาด้วนแต่เป็นคำพูดที่ทำให้ทุกตัวละครหลุดออกจากหนังสือและแสดงบทบาทความเป็นมนุษย์ได้อย่างสมจริงมากๆ รวมทั้งยังสามารถบรรยายถึงลักษณะนิสัยของตัวละครผ่านทางคำพูดได้อย่างชัดเจน

เหมือนแพเป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้น มีความกังวลสูง เนื่องมาจากการแตกร้างของครอบครัว ดังนั้นเหมือนแพจึงไปฝันที่จะมีชีวิตรักและครอบครัวที่อบอุ่น ผู้แต่งได้บรรยายคำพูดที่สับสนวุ่นวาย ซึ่งแสดงลักษณะนิสัยของเหมือนแพได้อย่างแนบเนียน ยกตัวอย่าง คือ

“มันอาจทำให้กลัว หรือระแวง หรือไม่แน่ใจก็ได้ ฉันคิดมากไปแปดร้อยอย่าง ฉันคิดว่าในกระบวนการนามธรรมทั้งหลาย ความรักคือสิ่งที่ประหลาดมาก แล้วก็ทนทุกข์ทรมานที่สุด...ก็อยากคิดในแง่ดีเหมือนกัน แต่ถึงรอบๆ ตัวไม่ช่วยให้เราคิด...”

บางข้อบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของบุคคลที่ต้องการความรักและการยอมรับ เป็นบุคคลที่มีความรู้สึกว่าคุณเป็นผู้ที่ขาดความรักอย่างรุนแรง จึงทำให้อ่อนไหวได้ง่ายต่อสถานการณ์ที่ตนรู้สึกว่าคุณปฏิเสธ

“พจนนา ผู้เป็นแม่รู้ว่าความหวั่นไหวง่ายของบุตรสาว และการเป็นผู้มีอิสระ ในการดำรงชีวิตมากเกินไปนั้น ทำให้เหมือนแพประหลาดต่อความอดทน”

นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่มีความกะทัดรัด ได้ใจความ ตัวละครน้อย อ่านแล้วยังให้ความเพลิดเพลินได้เป็นอย่างดี ซึ่งข้าพเจ้าอยากแนะนำ สำหรับผู้อ่านที่เพิ่งเริ่มอ่านนวนิยายเป็นครั้งแรก นวนิยายเรื่องนี้ก็เป็นทางเลือกที่ดีอีกเรื่องหนึ่ง ที่จะทำให้อ่านรักการอ่านมากยิ่งขึ้น

คลังสูง ชุงหนัก (นิคม รวยขวา)

คลังสูง ชุงหนัก เป็นนวนิยายขนาดสั้นของคุณนิคม รวยขวา ซึ่งเป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลซีไรต์ปี 2531 ซึ่งผู้อ่านบางคนอาจคิดว่า หนังสือที่ได้รับรางวัลซีไรต์จะต้องเป็นหนังสือที่อ่านยาก แต่สำหรับข้าพเจ้า หนังสือเรื่องนี้ไม่ได้อ่านยากอย่างที่หลายๆ คนคิด ตรงข้ามเสียอีก ที่หนังสือเล่มนี้ได้เปิดโลกผู้อ่าน รวมถึงข้าพเจ้าให้เข้าใจในแง่มุมที่มนุษย์ธรรมดาคนองข้ามไป รวมถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ชีวิต”

คลังสูง ชุงหนัก ว่าด้วยเรื่องของคำาย ตัวเอกของเรื่อง มีความผูกพันกับช้างของตนที่ต้องขายให้กับพ่อเลี้ยง เพื่อไปรักษาพ่อที่กำลังป่วย แต่ในใจยังอยากจะได้ช้างกลับมาเป็นของตนเองเดิม จึงสัญญากับพ่อเลี้ยงว่า เขาจะแกะสลักช้างให้เหมือนกับตัวจริง แลกกับช้างของเขา แต่คำายได้พบเจออุปสรรค และปัญหาที่กระหน่ำ รมเร้า ทั้งในเรื่องของการงานที่มากจนไม่มีเวลาแกะสลักรูปช้าง และทำให้เขาหมดความหวัง ท้อแท้มากที่สุด คือการสูญเสียลูกชายคนเดียวของเขา ทำให้เขาคิดที่จะเลิกและละทิ้งทุกอย่าง แต่ในที่สุดเขาก็ได้ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ทำให้เขาแกะสลักช้างได้สำเร็จ และได้ช้างกลับคืนมา เขาและช้างทำงานด้วยกันจนกระทั่ง เขากับช้างได้ช่วยกันลากขงจนเกิดอุบัติเหตุ ทำให้เขาและช้างตาย

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนผู้แสวงหาความหมายและคุณค่าของชีวิต และพบว่าคนเราทุกคนมีการเกิดการตายอย่างละหนึ่งหนเท่านั้น แต่สิ่งที่อยู่ระหว่างสองสิ่งนั้น คือ “ชีวิต” คนเราแต่ละคนจะตระหนักถึงคุณค่าที่แท้จริงของชีวิตไม่เหมือนกัน บางคนแม้แต่ไปรักษาซากหรือร่างกายภายนอกที่ไม่มีชีวิต แต่ละเลขาชีวิตที่อยู่ในซาก ซึ่งคำาย ตัวเอกของเรื่องได้เลือกที่จะรักษาชีวิตที่อยู่ในซากของเขา เขาจึงสามารถมองเห็นสายใย ระหว่างชีวิตและความผูกพันของเขา คำายรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของช้าง ลูก และภรรยาของเขา ไม่มีใครแยกออกจากใคร ทุกคนล้วนเกี่ยวเนื่องกันและกันทั้งนั้น

ข้าพเจ้าคิดว่า นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่แสดงสัญลักษณ์ได้อย่างชัดเจน หลังจากอ่านเรื่องนี้จบ ข้าพเจ้าขอเรียบเรียงเรื่อง ที่ผู้อ่านหลายคนยังไม่เข้าใจ

“คลังสูง” หมายถึง อุปสรรคในชีวิต

“ชุงหนัก” หมายถึง ภาระหน้าที่ที่ต้องแบกรับ

เนื้อเรื่องที่เป็นสัญลักษณ์ ก็เป็นกุญแจที่ไขถึงเนื้อเรื่อง ได้อย่างเหมาะสมและลงตัว

เนื้อเรื่องเขียนได้อย่างเป็นลำดับขั้นก่อน แต่อาจมีบางตอนที่กล่าวมาจากอดีตด้วย แต่ด้วยภาษาของผู้แต่งที่สละสลวยทำให้อ่านเข้าใจ ใช้คำที่เข้าใจง่าย และที่สำคัญผู้แต่งเจตนาที่จะให้กำลังใจผู้อ่านในการดำรงชีวิต ที่ต้องมีอุปสรรคเข้ามาขัดขวาง แต่เราก็ต้องทำตามเป้าหมายที่ตัวเองตั้งไว้ แม้ว่ามันจะต้องใช้เวลานานเท่าใดก็ตาม

ขณะที่อ่านผู้แต่งได้ตั้งให้ผู้อ่านอย่างข้าพเจ้าเข้าไปแสดงเป็นตัวละครที่ชื่อว่า “ค่างาย” ได้รับรู้ถึงทุกข์และปัญหาในเรื่อง ทำให้เข้าใจและเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากผู้แต่งใช้อารมณ์หัดหุ้บ้าง มีความหวังบ้าง ของมนุษย์ทั่วไปได้อย่างดี และส่วนที่สำคัญที่สุดของเรื่องนี้ คือ เรื่องของการใช้คำ ที่อ่านแล้ว ลึกซึ้ง ไม่ธรรมดา ดังเช่น

ตอนที่ค่างายเข้ามาในร้านขายรูปปั้นแล้วพูดขึ้นมาว่า “รูปปั้นรูปนี้เหมือนคนจริงๆ” แต่มะจันกลับพูดว่า “รูปปั้นไม่เหมือนเขาหรอก แต่เขาด่างหากที่เหมือนรูปปั้น” เมื่อพบกันอีกครั้งหนึ่ง เขาก็บอกเธอว่า เธอพูดถูก “รูปปั้นนี้ไม่มีทางเหมือนคนได้เลย เพราะมันเป็นซากที่ไม่มีชีวิต แต่คนเหมือนกับรูปปั้น เพราะบางทีคนก็คล้ายซาก ไม่มีใจ”

สุดท้ายนี้ นี่คือนวนิยายสัญลักษณ์ ที่ทุกสิ่งที่อยู่ในเรื่อง ตั้งแต่ชื่อเรื่องตลอดไปจนจบ ล้วนแต่เป็นสัญลักษณ์ ที่เมื่ออ่านจบ ผู้อ่านทุกคนจะต้องชื่นชมผลงานเขียนเล่มนี้แน่ๆ แต่สำหรับบางคนที่ยังไม่คุ้นเคยกับการอ่านนวนิยายที่สื่อสัญลักษณ์และแง่คิดอย่างนี้ คลั่งสูง ชวนหนัก คงจะมีรสชาติที่แปลกลิ้นอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าน้องๆผู้อ่านจะได้สัมผัสกับสิ่งใหม่ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการนำเสนอที่มีสาระพร้อมทั้งเข้าใจความหมายของคำว่า “ชีวิต” มากกว่าที่เคยรู้แน่นอน

ค.ญ. ปิยาภัสร์ ระเบียบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซ็นต์ฟรังซิสเซเวีย จ. นนทบุรี

ให้หนังสือนำทาง

ในช่วงบ่ายแก่ๆ ของวันที่สหัส เด็กหญิง (ไม่) น้อยๆ คนหนึ่งยืนนั่งอยู่หน้าโปสเตอร์ในร้านหนังสือแห่งหนึ่ง เธอกำลังพิจารณาข้อความในโปสเตอร์ “โครงการแนะนำหนังสือให้เพื่อนอ่าน...” ตัวอักษรเหล่านี้ได้ผ่านสายตาเธอไป โดยสมองก็รับรู้ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง “เอ... โครงการนี้ดีจัง เราชอบอ่านหนังสือ น่าจะได้แนะนำ ชักชวน ให้เพื่อนๆ ได้ความสนุกสนาน และความรู้จากหนังสือเหมือนเราได้ด้วย” เธอคิด จากเหตุการณ์ในวันนั้นจนมาถึงวันนี้ เธอจึงได้เลือกสรรหนังสือดีๆ ฝีมือคนไทยมาแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รับความบันเทิง และสาระประโยชน์ ดังที่เธอได้รับมาแล้ว

โลกใบนี้โคจรรอบพระอาทิตย์ (และคืน ไม้ด้วย) หนังสือขณะเลิส รางวัลที่ 1 ในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนพระราชทาน “แว่นแก้ว” ปี พ.ศ. 2544 แค่นี้ก็ฟังชื่อ ทุกคนก็จะสงสัย แปลกใจ สนใจไปในเวลาเดียวกัน และลงจะอยากรู้เรื่องราวที่มาของชื่อเรื่องอันแสนยาวเหยียดนี้

เรื่องราวมันเริ่มขึ้นในวันที่สุดแสนร้อน-ร้อน จนกระทั่งแทบจะไม่มีใครอยากออกมาเดินข้างนอกบ้าน ชายแปลกหน้าสองคนเดินทางเข้ามาในเมืองระเบียบ และเขาทั้งสองได้ทำให้เมืองระเบียบกลายเป็นเมืองซุลมุนวุ่นวาย แต่ที่สหัสสวยงามขึ้นในเวลาเดียวกัน

คำว่า “ระเบียบ” มีความหมายว่าอย่างไร เมืองระเบียบก็เป็นเช่นนั้น ชาวเมืองต่างปฏิบัติตามกฎระเบียบ (ซึ่งมีอยู่มากมาย) อย่างเคร่งครัด ดังนั้นเมื่อชายสองคน “ตั้ง กับ เต” เดินทางเข้าไปในตัวเมือง จึงถูกมองว่าประหลาดและถูกจับกุมเพื่อหาเงินมาไถ่ของที่ถูกยึดไป พวกเขาจึงตั้งร้านอาหาร “อร้อยจิง” ซึ่งเป็นร้านอาหารร้านแรกและร้านเดียวของชาวเมือง ซึ่งเคยชินกับอาหารสำเร็จรูป เมื่อชาวเมืองได้ทานอาหารร้านอร้อยจิง พวกเขาจึงรับรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่าอาหาร ล้อมคั่งได้สั่งต้นไม้เข้ามาปลูกในเมือง เพื่อนำบางส่วนมาทำอาหาร ชาวเมืองผู้ไม่เคยเห็นต้นไม้ และไม่เคยสัมผัสถึงแก่นแท้ของต้นไม้ ได้ขอต้นไม้จากตั้งและเตไปปลูกบ้าง ทำให้พวกเขาได้รู้ว่าต้นไม้มีอะไรมากกว่าที่พวกเขาคิดไว้ จากการที่รวมเมืองโคจรมาพบกับหมีอเล็ก กระตะ และต้นไม้ เมืองระเบียบได้เปลี่ยนไป เป็นเมืองที่มีสีสัน ผู้คนมีชีวิตจิตใจ แต่พวกเขาก็ทำอะไร เมื่อตั้งและเตต้องจากไป (ต้องไปติดตามอ่านเองแล้วละค่ะ)

เมืองระเบียบนี้อาจเป็นเมืองในแบบที่หลายคนอยากให้เป็นเมืองที่สงบสุข ระเบียบ มีระเบียบ ไม่มีอุบัติเหตุ วรรณกรรม เพราะชาวเมืองต่างปฏิบัติตามกฎของเมือง และทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด... จนดูเหมือนกับว่าเมืองระเบียบเป็นเมืองที่สมบูรณ์แบบ แต่ชายสองคนได้มาทำให้ชาวเมืองเห็นว่า มีบางสิ่งขาดหายไป และยังช่วยเติมเต็มสิ่งนั้นลงไปด้วย สิ่งนั้นที่เรียกว่า “สีสันแห่งชีวิต” นั่นเอง

ในปัจจุบันเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตเรามากขึ้น ทำให้ชีวิตของเราเปลี่ยนไปมาก... “ถนนพร้อมรถหูกคันใหม่ เข้ามาแทนเกวียนคันเก่า บนถนนลูกรัง” “เพื่อความสะดวกรวดเร็ว” จนลืมคุณค่าของจิตใจ ดังว่าในเกวียนคันเก่านั้น เราจะได้พบน้ำใจจากมิตรทาง แต่บนรถหูกคันใหม่ เราอาจได้คำก่นด่า “หนวกหู” แทน... ผู้คนหาเงินเพื่อมาซื้อเทคโนโลยีเหล่านั้น จนไร้ความสุข พวกเขาได้แต่อยู่บนตึก คอนโดฯ ทานอาหารสำเร็จรูป จนลืมความสุขจากต้นไม้ ธรรมชาติ อาหารที่งอกใหม่ ไปเช่นเดียวกันกับผู้คนในเมืองระเบียบ หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเครื่องเตือนว่า ชีวิตเราไม่ได้มีแค่ตึก ถนน งาน เงิน เทคโนโลยี แต่ยังมีกระตะ หมีอเล็ก และต้นไม้ ซึ่งเป็นตัวแทนของอาหาร ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ที่คอยให้ความสุขแก่เรา

โลกใบนี้โคจรรอบกระแทกกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย) วรรณกรรมเขาวงกตเรื่องเข็มนาฬิกา มีมือคนไทยนี้ นอกจากจะให้ความสนุกสนาน ความบันเทิงแล้ว ยังให้ข้อคิดดีๆ มากมาย ทั้งให้เราเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ คุณค่าทางจิตใจ คุณค่าของน้ำใจ ความไม่เห็นแก่ตัว และที่สำคัญ คุณค่าของต้นไม้ ธรรมชาติ และอาหาร ดังนั้นจึงไม่ยากเลยที่หนังสือเล่มนี้จะครองใจผู้อ่าน และสร้างความประทับใจให้ความรู้ลึกซึ้ง ดังที่ฉันได้รับมาแล้ว ไม่นานคุณอาจจะพบว่าชีวิตของคุณจะดีขึ้น โดยหนังสือเล่มนี้จะบอกและเติมเต็มให้คุณเอง “อย่าลืมว่า กระแทกเหล็ก หม้อ และต้นไม้ เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งได้เสมอ

จากหนังสือเล่มแรก หวังว่าเพื่อนๆ คงจะรีบไปหามาอ่านนะละ แต่ตอนนี้...อย่าเพิ่งไป เพราะเด็กหญิงคนนี้ ได้นำหนังสืออีกเล่มมารอเพื่อนๆ อยู่แล้ว

ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน หรือได้ทะเลมีความรัก คือชื่อของหนังสือเล่มที่ 2 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยใต้ทะเล ซึ่งไม่ใช่การผจญภัยทั่วไป แต่เป็นการผจญภัยของสัตว์ทะเล เพื่อการดำรงชีวิต การอยู่รอด ซึ่งมีพื้นฐานบนความจริง

หาดทรายขาวขาวเหยียดคลาคล่ำไปด้วยผู้คนในวันหยุด ซึ่งพากันมาเที่ยวหาความสุขจากทะเล...ลึกลงไปใต้ผิวน้ำ ลุงเต๋กำลังดำลึกดูพลาสดึกดึกคอก ที่ฉลามนอนคั่นทวนทรายหลังถูกตัดครีบไป ปลาน้อยใหญ่แทบไม่มีเพราะถูกจับ โดยวิธีการผิดกฎหมาย ...มาสัมผัสชีวิตใต้ทะเลลึก ด้วยวิญญาณ ความรัก ความรู้สึก ไปกับ ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน แล้วจะได้รับความจริงอันโหดร้ายที่ทะเลกำลังเผชิญอยู่

เริ่มเรื่องด้วย ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน บอกเล่าถึงชีวิตของปลาการ์ตูนตั้งแต่เกิด จนได้เป็นพ่อปลา สลับกับเรื่องของวิชาญ พ่อ ที่มีลูกโดยบังเอิญ ทั้งที่เขาไม่ได้ต้องการแม่แต่อย่างใด ทั้งสองมาบรรจบกันได้ ณ เส้นทางศึกษาธรรมชาติใต้น้ำ FUN 3T หลังจากที่ทั้งพ่อปลาและพ่อคนต้องเผชิญกับปัญหา และความโหดร้ายของโลกมาาก แล้วพวกเขาก็ได้มีความสุขกับการเป็น “ปิ๊ะป้า” ในที่สุด

“หมึกยักษ์ผจญภัย” ได้ผ่านสายตาเราไปเป็นครั้งที่ 2 ...ใต้ทะเลลึก หมึกยักษ์กำลังพักผ่อนอยู่ดีๆ ก็มีตัวอะไรไม่รู้ สองแขนสองขา ฟองอากาศผุดจากหัว มาจ้องเขาใหญ่เลย ตามสัญชาตญาณ เขาต้องหนีสิ กิ่งต่อไปที่นั่นก็น่าได้เห็นก็คือ “สิ่งมหัศจรรย์” วิธีการหนีศัตรูของเจ้าหมึกนั่นเอง หมึกยักษ์ต้องค้นความสามารถทั้งหมดมาใช้เพื่อหนีนักดำน้ำให้ได้... แล้วหมึกยักษ์จะทำได้รึเปล่าหนอ...

“ฉลาม...เมื่อนักล่าออกหากิน” บอกเรื่องราวชีวิตจริงเกี่ยวกับฉลามให้เราได้ว่าฉลามไม่ได้โหดร้ายอย่างที่เราคิด แต่เป็นมนุษย์ต่างหากที่ทำร้ายฉลาม มาเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับฉลามไปกับเรื่องนี้กันเถอะ

เมื่อกุ้งตัวตลกต้องถูกจับมาอยู่ในตู้ปลา ชีวิตของเขาก็แสนเศร้า จะเป็นอย่างไรต่อไป เมื่อถูกพลัดพรากจากเพื่อนๆ มาอยู่โดดเดี่ยวใน “เรื่องไม่ตลกของกุ้งตัวตลก” และเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย เช่น “สองปลาประหลาด” “โลกใต้เงาของปลา มีดโกน” “สรรพสัตว์พันธุ์พราง” “เมื่อทะเลที่บ่อนอกมีวาฬและ ฉลามวาฬสามภาค

สัตว์ทะเลเหล่านี้มีชะตากรรมที่น่าสงสาร ถูกทำร้ายกันมากมาย พวกเราช่วยเขาได้ง่ายๆ คือ 1. ไม่ซื้อผลิตภัณฑ์จากสัตว์ทะเล 2. ไม่ทิ้งขยะบริเวณทะเล 3. ไม่แกล้งหรือจับสัตว์ทะเลมาเลี้ยง 4. อย่าทานอาหารที่ทำจากสัตว์ทะเลหายาก เพียงเท่านี้เราก็จะช่วยสัตว์ทะเลได้มากมายเลยทีเดียว

ปิ๊ะป้า ปลาการ์ตูน ทำให้เราได้รู้ความจริงหลายอย่างของโลกใต้ทะเล ซึ่งเลื่อมใสมามาก และสังคมไทย ที่คนยังจับสัตว์ทะเลโดยผิดกฎหมายและทำร้ายสัตว์ทะเลโดยไม่รู้ตัว หนังสือเล่มนี้ทำให้เรารู้สึกรัก ห่วงแทน โลกใต้ทะเล สงสาร เสียใจไปกับทะเล และอยากดูแลปกป้องรักษาทะเลไทยของเราให้คงามดังเช่นก่อน มีคนบอกว่าชะตาชีวิตของคนเราบางครั้งก็เปลี่ยนไม่ได้ แต่สำหรับฉัน ชะตาชีวิตของสัตว์น้ำที่เราเปลี่ยนให้เขาได้ โดยเริ่มจากเปลี่ยนแปลงตัวเราเอง คนรอบข้าง แล้วชะตาชีวิตของพวกสัตว์ทะเลนี้ก็ต้องดีขึ้นแน่นอน

ป๊อปปี้ ปลาการ์ตูน หรือ ได้ทะเลมีความรัก 2 นี้ ได้ให้สิ่งดีๆ แก่ฉันหลายอย่าง ทั้งแนวคิดในการอนุรักษ์ทะเล ความรู้, ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโลกใต้ทะเลและความสนุกสนานบันเทิงใจ รวมอยู่ในหนังสือสีด้นสวยงามน่าอ่านเล่มนี้ ฉันจึงอยากชวนให้เพื่อนๆ ได้มาอ่านหนังสือเล่มนี้ และร่วม รัก , รักรักษ์ทะเลไปกับฉัน

ดวงตะวันลับขอบฟ้า เด็กหญิงคนเดิมมากล่าวลา พร้อมกับความรู้สึที่ดีๆ ที่ได้มาแนะนำสิ่งดีๆ ให้แก่เพื่อนๆ โดยเธอก็หวังว่าเพื่อนๆ จะได้รับประโยชน์จากเรื่องราวที่เธอบอกเล่า กล่าวมาข้างต้น ... หนังสือดีๆ มีมากมาย หนังสือสองเล่มนี้ ต่างเป็นหนึ่งในนั้น เธอหวังว่าเพื่อนๆ คงไม่อ่านเพียงแค่หนังสือสองเล่มนี้ แต่คงสานต่อการอ่านหนังสือ และนำมาเล่าสู่กันฟังในวันหน้า

ค.ญ. ปลายฟ้า ธเนสนิษฐ์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวชิรวิทย์ อ. เมือง จ. เชียงใหม่

เล่มนี้สิ...อ่านได้ทุกคน

หนังสือถือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผู้คนทุกยุค ทุกวัย บางเล่มเหมาะสำหรับเด็กเล็กๆ อายุไม่เกิน 7 ปี บางเล่มเหมาะกับเด็กอายุตั้งแต่ 6-12 ปี แต่ก็ยังมีบางเล่มอ่านได้ทุกเพศทุกวัย หนังสือสองเล่มที่ข้าพเจ้าจะนำมากล่าวและชวนให้ทุกๆ ท่านได้อ่านนี้ เหมาะกับทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็กๆ ที่ยังอ่านหนังสือไม่ได้ (ก็อาศัยคนอื่นอ่านให้ฟัง) จนถึงวัยผู้ใหญ่ที่เกษียณอายุแล้วก็ยังอ่านได้อยู่ เพราะเนื้อหาในเรื่องทั้งสองเล่มนี้สนุกและน่าติดตาม อ่านได้ไม่เบื่อ แม้จะอ่านผ่านไปหลายๆ ครั้งก็ตาม ประกอบกับในเล่มมีภาพสวยๆ น่ารักๆ ให้ดูอีกด้วย

เล่มแรกคือหนังสือเรื่อง**ทองแดง** บทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งเป็นหนังสือที่จัดพิมพ์เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไว้ในเล่มเดียวกัน จัดพิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ตมันอย่างดี มีปกแข็ง ซึ่งจัดพิมพ์โดย บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

นับเป็นโชคชะตาของพสกนิกรชาวไทยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงพระปรีชาสามารถในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการปกครอง การเกษตร การชลประทาน การทูต การศึกษา การกีฬา ด้านดนตรี และอักษรศาสตร์ ทรงพระราชนิพนธ์หนังสือหลายเล่ม ส่วนแล้วแต่ได้รับความสนใจและมียอดจำหน่ายสูงทั้งสิ้น อาทิ **ทองแดง** **พระมหาชนก** ซึ่งได้รับความนิยมจากประชาชนชาวไทยและชาวต่างประเทศ มีการจัดทำทั้งในรูปแบบหนังสือและการ์ตูน บทพระราชนิพนธ์เรื่อง**ทองแดง** ถือเป็นบทพระราชนิพนธ์เล่มล่าสุด ที่ได้สร้างประวัติกาลใหม่ให้แก่วงการหนังสือ โดยมียอดสั่งจองเป็นจำนวนมากก่อนการออกวางจำหน่าย

ข้าพเจ้าได้ติดตามข่าวคราว เรื่องของคุณทองแดงจากโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ต่างๆ ที่มีข่าวคราวเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และคุณทองแดง ข้าพเจ้าประทับใจในความน่ารักและความมีเสน่ห์ของคุณทองแดง เมื่อทราบข่าวการออกวางจำหน่ายหนังสือ**ทองแดง** ข้าพเจ้าจึงรีบสั่งจองหนังสือก่อนเพื่อน เพราะคิดว่าน่าจะเป็นหนังสือที่มีความสนุกสนาน น่าสนใจ ต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และคุณทองแดงอย่างแน่นอน

เมื่อข้าพเจ้าได้รับหนังสือเรื่อง**ทองแดง** หรือ ในชื่อภาษาอังกฤษว่า *The story of Tongdaeng* ก็ทำให้ข้าพเจ้าอึ้งไม่หุบ เพราะที่หน้าปกของหนังสือ อัญเชิญพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ขณะทรงมีพระเมตตาต่อคุณทองแดง ส่วนคุณทองแดงก็มีกิริยาที่เรียบร้อย น่ารัก แฝงไปด้วยความเข้มแข็ง กล้าหาญ และมีแววตาที่สะท้อนให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่มีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พอข้าพเจ้าเปิดดูในหนังสือที่สะท้อนให้เห็นรูปอริยาบถต่างๆ ของคุณทองแดง ตั้งแต่เล็กเรื่อยมาจนโต ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งรักและประทับใจในคุณทองแดงมาก โดยเฉพาะภาพในตอนที่คุณทองแดงสอนลูกๆ เก็บมะพร้าวขึ้น คุนน่ารัก และแสนฉลาดเป็นอย่างยิ่ง และเมื่อได้อ่านประวัติแรกเกิด ซึ่งแม่ของคุณทองแดงเป็นเพียงสุนัขจรจัดที่มาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านข้างคลินิกศูนย์แพทย์พัฒนา และคุณทองแดงเป็นเพียงสุนัขพันธุ์ทางที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณ ได้ถวายตัวเป็นสุนัขหลวง เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2541 ขณะนั้นอายุได้ 5 อาทิตย์ ก่อนเข้าถวายตัวนั้นคุณทองแดงร้องไห้มาตลอดทาง แต่เมื่อถวายตัวแล้วก็หยุดร้องและเข้ามาซุกที่พระเพลาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เหมือนฝากชีวิตไว้กับพระองค์อย่างนั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในตัวคุณทองแดงมากยิ่งขึ้น สนุกกับการอ่านภาษาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงใช้ในการพระราชนิพนธ์หนังสือเล่มนี้มาก ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าถ้าใครได้อ่านหนังสือพระราชนิพนธ์เรื่อง**ทองแดง** นี้ แล้วคงจะคิดเช่นเดียวกับข้าพเจ้า และมีความรู้สึกที่คล้ายกับสุนัขจรจัด หรือสุนัขไทยพันธุ์ทางมากขึ้น จนถึงขั้น

โดยสุนัขพันทางเข้ามาเป็นสัตว์เลี้ยงภายในบ้านตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดังที่พระองค์ทรง
 คำไว้ในตอนท้ายของบทนำในหนังสือด้วย....

ส่วนอีกเล่มหนึ่งคือหนังสือเรื่อง *แก้วจอมแก่น* พระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช
 กุมารี ซึ่งใช้พระนามแฝงว่า แก้วแก้ว เป็นหนังสือที่น่าสนใจ และสนุก ไม่แพ้เรื่องทองแดง ที่แต่งไว้ด้วยสาระความรู้ทางด้าน
 วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต คุณธรรม และจริยธรรม โดยวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนรักการอ่าน รู้จักแสวง
 หาความรู้จากการอ่าน เสริมสร้างจินตนาการและรู้จักใช้ความคิดพิจารณา ใคร่ครวญเรื่องต่างๆ

เมื่อข้าพเจ้าเปิดดูในแต่ละตอนแบบผ่านๆ ครั้งแรก ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะน่าเบื่อเพราะมีแต่ตัวหนังสือเต็มไปหมด มี
 ภาพประกอบเพียงเล็กน้อย ไม่เหมือนเรื่องทองแดง ซึ่งมีภาพน่ารักให้ดูมากมาย แต่เมื่อได้อ่านอย่างจริงจัง เพียงสองถึงสาม
 บทแรก ก็พบว่ามีความสนุกและยังสอดแทรกสาระความรู้ต่างๆ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กที่เทคโนโลยีต่างๆ ยังมีไม่มาก
 หอ และทุกคนต้องติดอยู่กับธรรมชาติ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่อย่างเพริศพิไล ความสนุกสนานในวัยเด็กที่ผู้ใหญ่
 บางคนได้อ่านแล้วอาจหวนคิดถึงอดีตในวัยเยาว์ของตน เช่น ตอนล่อถั่ง ซึ่งต้องใช้เศษเนื้อหรือของคาวๆ ในการล่อมันขึ้นจา
 กร เมื่อจับได้ก็จะไปใส่กระป๋องเก็บไว้ อันเป็นการเล่นที่สนุกๆ ของเด็ก ที่มีไฉนถึงความทุกข์หรือเป็นการเบียดเบียนผู้
 อื่น ซึ่งนอกจากจะทำให้ผู้อื่นทุกข์แล้ว ตัวเองยังได้รับทุกข์ทางใจด้วยเช่นกัน อย่างตอนจันทรรกาสที่แสดงถึงความเชื่อและ
 วิถีชีวิตของคนสมัยก่อนซึ่งต่างจากคนสมัยปัจจุบัน เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มีความน่าตื่นเต้น และน่าสนใจ และมีหลาย
 ตอนที่สอดแทรกความคิดแนววิทยาศาสตร์ และการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล เช่น ตอนเลี้ยงปลา สัตว์ประหลาด และนักวิทยา
 ศาสตร์เอก เป็นต้น หรือแม้แต่เรื่องของมิตรภาพระหว่างเพื่อน คนในครอบครัว และสัตว์เลี้ยง

หากผู้อ่านได้อ่านแล้วก็จะพบว่ามีความสนุก น่าติดตาม หรืออาจจะอ่านแล้วแอบอมยิ้มไปกับความแก่นแก้ว จอม
 ขน และความฉลาดแบบเด็กของแก้วและพวกพ้องอย่างแน่นอน

แก้วจอมแก่น นี้ นอกจากจะจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาไทยแล้วยังมีการแปลพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษและ
 ภาษาจีนอีกด้วย โดยเฉพาะในรูปแบบภาษาจีน จากบทภาคนวนก๊วยเล่ได้กล่าวไว้ว่า เรื่อง*แก้วจอมแก่น* ได้รับความสนใจ
 จากผู้อ่านชาวจีนเป็นอย่างมาก จนสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงต้องนำอาหารไทย และการละเล่นแบบไทยๆ ไปแสดง
 ให้ผู้อ่านชาวจีนได้เห็น...แล้วคนไทยอยู่เมืองไทยแท้ๆ ไม่คิดจะอ่านหนังสือดีๆ มีคุณค่าเล่มนี้บ้างหรือ?

น.ส. เปี่ยมสุข บุญมี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี

อ่านด้วยรักเขียนด้วยใจ

แมลงเอ๋ยแมลงผึ้ง	เที่ยวเคล้าคลึงคอกไม้ไผ่เกสร
ได้น้ำหวานเก็บไว้ในรังรอน	ไม่เคียดรอนเพราะขยันหมั่นทำงาน
เปรียบบัณฑิตรักการอ่านหนังสือ	ปัญญาคือน้ำผึ้งซึ่งหอมหวาน
ยิ่งอ่านมากยิ่งมีปรีชาชาญ	ความคิดอ่านฟูเฟื่องเปรื่องปราศอุญเอย

คุณพ่อมักสอนข้าพเจ้าเสมอว่า คนที่อ่านหนังสือ คือคนที่มีความคิด เพราะหนังสือสอนให้คนคิดเป็น และคนที่รู้จักคิดก็มักจะก้าวไปได้ไกลกว่าคนอื่นเสมอ จึงไม่แปลกที่ข้าพเจ้าจะรักการอ่านหนังสือมาตั้งแต่ยังเล็กตามแนวทางที่คุณพ่อได้แผ้วถางเอาไว้ให้ และเส้นทางนี้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า คนที่จะอ่านหนังสือจะต้องมีความรักให้กับหนังสือที่เราอ่าน เมื่อเรามอบรักให้หนังสือ หนังสือก็จะมอบสิ่งที่เราให้ไปกลับคืนมา ยิ่งเรารักหนังสือมากเท่าไร เราก็จะรู้สึกดีและมีความสุขทุกครั้งที่ได้อ่านหนังสือ จนทำให้เรารู้สึกได้ว่า หนังสือคือเพื่อนที่จริงใจต่อเราเสมอ หนังสือไม่เคยดักดวงหรือหวังอะไรจากคนอ่านมากไปกว่าจะอยากเห็นคนอ่านมีความสุข และยิ้มได้ทุกครั้งที่สิ้นสุดบรรทัดสุดท้ายของหน้าหนังสือ

คนที่รักการอ่านหนังสือ มักจะมีโลกอีกโลกหนึ่งเสมอ เป็นโลกส่วนตัวที่เราสามารถปลดปล่อยอารมณ์ ความรู้สึกของเราได้ดีที่สุด โลกใบเล็กๆ ที่อาจไม่มีค่าสำหรับใครแต่คงมีความรู้สึกของผู้ที่เคยคุ้น เพราะโลกแห่งการอ่านคือโลกที่สร้างสรรคอย่างแท้จริง โลกที่สร้างคนให้เต็มคน โลกที่ใครก็ตามหากได้สัมผัสย่อมจะรู้สึกเหมือนกันว่า เมื่อใดก็ตามที่เราได้หลุดเข้าไปอยู่ในโลกใบนี้ เราจะได้พบกับความสุขความสมหวังในแบบที่เราใฝ่ฝันหา ไม่ต้องคิดคำนึงถึงสิ่งอันใดที่จะบั่นทอนความรู้สึกของเราให้เศร้าหมองลงได้

โลกแห่งการอ่านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พบกับความวิจิตรตระการตาของผืนป่าอภัยธรที่โศกแล่นมีชีวิตชีวาโคจรเด่นอยู่บนหน้ากระดาษ สะกดทุกอารมณ์ความรู้สึกของผู้ที่ได้สัมผัส ล่องลอยไปกับความฝันอันพิสดารในพระอภัยมณี สุนทรภู่ กวีเอกสี่แผ่นดิน ผู้ที่ทำให้ความหวังความฝันของวงการวรรณศิลป์ไทยได้รับการยอมรับ และกล่าวขานเป็นตำนานอันเกริกไกร หากมิใช่เพียงเท่านั้น พระอภัยมณีสอนให้ข้าพเจ้าได้รู้จักโลกแห่งการอ่าน

ตั้งแต่จำความได้ เสียงทุ้มต่ำของกลอนบทหนึ่งในเรื่องพระอภัยมณี ที่ข้าพเจ้าจำได้ขึ้นใจมาจนเดี๋ยวนี้ จะแว่วมาให้ได้ยินทุกครั้งก่อนนอน หรือเมื่อใดก็ตามที่มีเวลาว่าง ไม่ใช่เสียงใครที่ไหน แต่เป็นเสียงของคุณพ่อ ผู้เป็นที่รักเคารพของข้าพเจ้า และเพราะเสียงนี้เองกระมังที่เป็นจุดเริ่มต้นของการปลูกฝังให้ลูกของพ่อรักการอ่านหนังสือขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

อาจจะงงใจหรือไม่ แต่พ่อได้ปลูกฝังสิ่งดีงามนี้ให้ลูกได้สัมผัสมาแต่ที่เล็กที่ละน้อย จนกระทั่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสอ่านพระอภัยมณีฉบับคำกลอนในหนังสือแบบเรียนของพี่ ขณะที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ความรู้สึกตอนนั้นดีใจ สนุกสนาน และตื่นเต้นที่สามารถอ่านหนังสือได้ขนาดนั้น โดยมีคุณพ่อแปลความหมายให้ฟังบ้างเป็นบางครั้งช่วงเวลาดีๆ เหล่านี้ได้ก่อให้เกิดความอบอุ่น ความผูกพันระหว่างพ่อกับลูก กลายเป็นสายใยที่แน่นแฟ้นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว รับรู้แต่ว่านั่นคือความสุขที่สุด

ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสอ่าน พระอภัยมณี ทั้งฉบับที่ถอดความแล้ว และฉบับคำกลอนตั้งแต่ต้นจนจบ ความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ยังคงอยู่ สุนทรภู่ได้สร้างจินตนาการอันกว้างไกลให้บังเกิดกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ตระหนักได้ว่า ความไพเราะของคำกลอนที่ได้ยินเมื่อครั้งยังเยาว์ หรือความสนุกสนานจากนิทานเรื่องพระอภัยมณี ที่คุณพ่อเคยเล่า

ให้ฟังจนได้มาอ่านเอง ก็ครั้งต่อก็ครั้งก็ยิ่งเหมือนเดิม ความสนุกสนานยังมีอยู่และเพิ่มพูนมากขึ้น เมื่อเด็กผู้หญิงคนนั้นสามารถเข้าใจในทุกบทกลอน ทุกตัวอักษรที่ท่านสุนทรภู่ได้เสกสรรปั้นแต่งขึ้น

ในนิทานคำกลอนอันลือชื่อนี้ สุนทรภู่เข้าถึงอารมณ์ ความรู้สึกของคนทุกชนชั้น ความโศกเศร้าจากการพลัดพรากจากบิดามารดา และถิ่นฐานอันเป็นที่รัก ความรัก ความซาบซึ้งของตัวละครเอกในเรื่อง แม้แต่นางผีเสื้อสมุทรผู้โหดร้ายก็ยังมีความรักมั่นคงต่อพระอภัยมณีอย่างแท้จริง สุนทรภู่สอนให้รู้ว่าในความซึ้งมีความรัก และความรักสามารถจัดปัดเป่าความชั่วออกจากจิตใจได้ ความรักช่วยเหลือกันของสองพี่น้องพระอภัยมณีและศรีสุวรรณที่ไม่ทอดทิ้งกัน สุนทรภู่สอนวิถีแห่งการใช้ชีวิตของคนเราผ่านพระฤๅษีแห่งเกาะแก้วพิสดาร ที่แม้กาลเวลาจะผ่านพ้นมา ทว่าคำสอนของท่านเป็นอมตะเสมอ ยังคงความศักดิ์จริงและเชื่อถือได้ ความคิดของสุนทรภู่เป็นวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้ เพราะสิ่งที่ท่านคิดและผูกขึ้นเป็นบทกลอน หลากๆ สิ่งหลายๆ เหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นและไม่อาจเป็นไปได้ในสมัยนั้น สามารถเกิดขึ้นและมีอยู่จริงในสมัยนี้

สุนทรภู่ได้แสดงความเป็นอัจฉริยบุคคลของท่าน ที่สามารถผูกเรื่องความสนุกสนาน ความโศกเศร้า ซาบซึ้ง และแสนหวาน พร้อมข้อคิดและคติๆ ที่จะช่วยกล่อมเกลাজิตใจของผู้อ่านให้อ่อนไหวและอ่อนโยนขึ้นในรูปแบบของบทกลอนที่สนไพเราะงดงาม และเหนือสิ่งอื่นใดพระอภัยมณีของสุนทรภู่คือสื่อกลางให้ข้าพเจ้าเข้าใจและซาบซึ้งดื่มด่ำกับความรัก ความผูกพันระหว่างพ่อลูก ทั้งคงามในความรู้สึก ทุกครั้งที่ระลึกถึง

พระอภัยมณีจึงเป็นหนังสือเล่มแรกที่เปิดโลกการอ่านแก่ข้าพเจ้า และเฝ้ารอคอยที่จะเปิดโลกการอ่านแก่ใครอีกหลายคน

นั่นคือความทรงจำอันคงมกับหนังสือเล่มแรกที่ข้าพเจ้ารักและครูวิถีที่ข้าพเจ้าเทิดทูน มันเป็นก้าวแรกทั้งคงามเป็นก้าวแรกของสิ่งดี ที่คุณพ่อถ่ายทอดให้ลูกสาวคนนี้ จึงไม่แปลกอะไร ถ้าหนังสือเล่มต่อไปนี้ของคุณพ่อจะกลายเป็นหนังสือที่ข้าพเจ้ารักและชื่นชอบที่สุด เพราะลูกจะรับรู้เสมอว่าพ่อมักมีสิ่งดีงามให้แก่ลูก ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้รู้จัก ได้รัก เพชรพระอุมา นวนิยายในคงปาสิก ของนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่แห่งบรรณพิภพ พนมเทียนบรมครูแห่งการเขียน ผู้ที่อยู่ในหัวใจของข้าพเจ้าเสมอ

ข้าพเจ้ารู้จักเพชรพระอุมาเมื่อประมาณ 7 ปีที่แล้ว จากกองหนังสือของคุณพ่อ เพียงได้เปิดอ่าน มนต์เสน่ห์ของเพชรพระอุมา ก็ทำให้ข้าพเจ้าหลงรัก ทั้งที่เริ่มจากภาคที่ 2 น่าเสียดายที่มีเพียงหกเล่มเท่านั้น เพชรพระอุมาจึงสะดุดอยู่แค่นั้น จนข้าพเจ้าได้พบเพชรพระอุมา อีกครั้งในห้องสมุดประชาชน ข้าพเจ้าเริ่มต้นอ่านใหม่ จากเล่มแรกถึงเล่มสุดท้ายไม่ต่ำกว่าสามเที่ยว ความสนุกสนาน ตื่นเต้น ที่รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองได้ร่วมทางและดื่มด่ำไปกับการผจญภัยไปกับตัวละครในเรื่องนั้นแล้ว และทุกครั้งที่อ่านก็ยังให้ความรู้สึกไม่มีที่ติเหมือนได้เจอเพื่อนเก่า

พนมเทียน เก็บป่ามาให้คนรักเพชรพระอุมา ทุกคนร่วมกันเปิดป่าอีกครั้ง ความรู้สึกทุกซอกทุกมุมเหมือนเดินทางเข้าไปจริง ความยิ่งใหญ่ของเพชรพระอุมา ไม่ได้อยู่ที่ขุมทรัพย์เพชรพระอุมาอันมีค่ามหาศาล แต่อยู่ที่ความยิ่งใหญ่ของผืนป่าทุกๆ รายละเอียดของผืนป่าพนมเทียนเก็บมาได้อย่างหมดจด แทบไม่หลงเหลือให้สะดุดล้มในอารมณ์ ความงามของผืนป่า ความอุดมของผืนน้ำ ความตื่นเต้นตื่นเต้นกับบรรดาสัตว์ป่าทั้งที่ยังหลงเหลือหรือสูญพันธุ์ไปแล้ว

พนมเทียนได้สอนวิถีแห่งป่าให้เรา สอนให้รู้จักป็นล่าสัตว์มแทบทุกชนิด และที่สำคัญ ป่าของพนมเทียนได้สอนให้รักป่าและมิตรภาพของผู้ร่วมเดินทาง เพราะหากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้วความหาหนะก็จะมาเยือนทันที และด้วยลีลาการเขียนที่ตื่นเต้นระทึกใจ ไปกับเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียว พนมเทียนกระซอกความรู้สึกของผู้อ่านให้จมดิ่งไปกับผจญภัยอันตื่นเต้นน่าตื่นเต้นทั้งการผจญภัยของรันทร์ หรือแฉวย แล้วเล่า โลมอารมณ์ให้ผ่อนคลายด้วยบทรักอันแสนหวานของเทพธิดาใจกลาจากับมงกุฎไพรของเขา คาริน วราฤทธิ์ ที่ต้องตามดูว่าเมื่อไหร่จะรักและลงเอยกันเสียที

พนมเทียนสามารถกำหนดทุกอารมณ์ความรู้สึกผู้อ่านให้โลดแล่นไปกับตัวละครได้อย่างลงตัว ถึงยามโศกเศร้าพลัดพราก พนมเทียนก็ทำได้อย่างซาบซึ้งกินใจ ไม่ว่าจะเป็นครั้งก็ยิ่งเสียน้ำตาที่บรรทัดเดิม เหตุการณ์เดิมทุกคราไป

พนมเทียนเขียนนวนิยายเรื่องนี้เกือบทั้งชีวิตเพื่อให้เราได้รู้จักพนมเทียนอย่างแท้จริง สรรพวิชาความรู้ ทุกศาสตร์ ทุกสาขา ทุกอารมณ์ความรู้สึกของพนมเทียนที่ถ่ายทอดให้เพชรพระอุมา พนมเทียนให้ความสำคัญระหว่างบ่าวและนาย ความเป็นพี่น้องของเชษฐาและอนุชา ที่ไม่ว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรงแค่ไหน แต่ในที่สุด พี่น้องยัง ใจก็ติดกันไม่ขาด เมื่อความ โกรธเคืองหมดไป ความหวังหาอาหารก็กลับมาปลูกจิตสำนึกที่ตึงมาคืนมา ความรักความยิ่งใหญ่ของมิตรภาพกับคำว่าเพื่อน คายที่คณะเดินทางชุดนี้มีให้แกกันอย่างแน่นแฟ้น ประหนึ่งจะหลอมรวมทุกชีวิตให้เป็นชีวิตหนึ่งชีวิตเดียว ภายใต้การนำ ของจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ รพินทร์ ไพรวลี และคู่คิดคนสำคัญอย่าง แงชาย จอมพเนจร ผู้ซึ่งไหวชิงพริบกันเสมอ ท่ามกลาง ภัยอันตรายจากพันคล้ายแห่งป่า ที่ไม่รู้ว่าจะเข้ามาสู่ทุกคนในรูปแบบใด บางครั้งก็เจอจอมแบบหนักหน่วงเฉียบพลันจนอกสั่น ขวัญหาย หลายครั้งก็ย้อนเบบ เนียบกริบคอยล้างผลาญชีวิตของทุกคนอย่างเลือดเย็นและ โหดเหี้ยมเย็นตาย และทุกครั้งที่ต้อง คอยระแวงระวังภัยจากสิ่งเร้นลับอันน่าสยดสยองที่กระซอกอารมณ์ของทุกคนให้กระเจิดกระเจิง แต่ทุกครั้งก็ผ่านพ้นไปได้ เพราะนี่คือคณะเดินทางของจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ รพินทร์ ไพรวลี ผู้ที่แม้แต่พญามัจจุราชก็ยังให้ความเมตตา เพราะนี่คือคณะ เดินทางที่มิคนใช้พิเศษที่ร้ายกาจที่สุด แต่จริงใจและเทิดทูนพรานใหญ่ประหนึ่งพี่น้องร่วมอุทร ประหนึ่งน้ำมิตรร่วมสาบาน พร้อมกันก็เป็นผู้ปรับตัวฉกาจที่คอยกวาดดิน กวนอารมณ์ ของพรานใหญ่ให้ขุนมัว จนต้องให้นายหญิงมาคอยห้ามทัพอยู่ เสมอ สำคัญนักละเจ้าคนใช้พิเศษของนายหญิงคนนี้

และนี่คือคณะเดินทางที่เต็มไปด้วยคนจริง ที่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หนึ่งในคนในคณะก็ต้องช่วยแก้ไขสถานการณ์ อันเลวร้ายนั้นให้บรรเทาเบาบางลงได้ เพราะความซื่อมั่นในสัจจะและคุณความดี เคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์และครูอาจารย์ผู้ประ สติธิประสาวิชาความรู้ พร้อมด้วยน้ำใจที่ไม่ลบหลู่อาถรรพ์แห่งป่า น้ำใจที่มีให้ทุกชีวิตเสมอ ไม่ว่าจะเป็นขอลดปียมิตรหรือ มหาศัตรูผู้ยิ่งใหญ่

และในที่สุดแห่งการติดตามคือภาพการลาจากของสองบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เจ้าแห่งป่าทั้งสองที่ชิงไหวชิงพริบกันตลอด เวลา ชนิดที่ไม่ยอมลงให้ใคร เสมือนว่าทั้งคู่เกิดมาเพื่อจะแข่งชิงความเป็นเจ้าแห่งป่าที่ต้องเป็นปรปักษ์ต่อกันตลอดเวลา แต่ แท้ที่จริงหัวใจของคนทั้งคู่ยังถึงกันอยู่เสมอ และรักกันมากที่สุดเกินกว่าที่ใครจะคิดไปถึง เมื่ออำนามาถึงตรงนี้ ขณะที่เขา ทั้งคู่กำลังจะลาจากกันครั้งสุดท้าย ส่วนเล็กแห่งหัวใจของคนทั้งคู่ยิ่งใหญ่ทัดเทียมกันจริงๆ เมื่อมีรพินทร์ก็ต้องมีแงชาย เมื่อมี แงชายก็ขาดรพินทร์ไม่ได้ เมื่อคนหนึ่งล้มอีกคนจะหาทางออกได้เสมอ แต่จะทำฉันใด เมื่อถึงเวลาที่จะ ไม่มีคนทั้งคู่ร่วมเดิน ในเส้นทางมหาวิบากนี้อีกตลอดกาล คนหนึ่งคือคนเขรยื้อดำรงเอกราชแดนชายแดนไทย อีกคนหนึ่งรื้อยโทกกองโจร กระเหยิง

ภาพการลาจากของคนทั้งคู่ ไม่ว่าจะเป็นภาคแรกหรือภาคจบ พนมเทียนก็ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกับว่าอยากจะ หยุดเวลาเอาไว้แค่นั้น กับภาพความประทับใจของกลุ่มมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ แห่งเส้นทางมหาวิบาก ผู้เดินแดนแห่งขอลดปรารถนา ของทุกคนที่รวมกันอยู่ที่นี่ ดินแดนแห่งขุนเขาจรดขอบฟ้า ทิวาจรดราตรี ดินแดนแห่งเพชรพระอุมา

เพชรพระอุมา ทำให้เราทุกคนรับรู้และเข้าใจได้ว่า ไม่มีความยิ่งใหญ่ใดๆ จะอยู่เหนือสัจจะและน้ำใจของมหามิตร ที่ประเสริฐ และเพชรพระอุมาก็เป็นมหามิตรสำหรับผู้อ่านเสมอมา และจะเป็นตลอดไป

เพชรพระอุมาทำให้คนรักหนังสือ รู้สึกรักและหวงแหนหนังสือยิ่งขึ้นไปอีก

เพชรพระอุมาคือห้องสมุดแห่งความอุดมของผืนป่า คือสุดยอดของตำนานแห่งนิทานรอบกองไฟที่สนุกสนาน ดิ้น เด้น คือบันทึกเล่มโตที่รวบรวมเรื่องราวจากวิถีชีวิตบนแผ่นดินไทย ในแต่ละช่วงกาลเวลาที่กลายมาเป็นผืนป่าอันงดงามและ ทรงคุณค่าแห่งวงการวรรณกรรมไทย ที่คนไทยทุกคนจะภาคภูมิใจได้อย่างเต็มเปี่ยม และข้าพเจ้าก็อยากให้ทุกคนรู้สึกรัก และร่วมดื่มด่ำไปกับความยิ่งใหญ่ของเพชรพระอุมา หนังสือที่ข้าพเจ้ารักที่สุด หนังสือที่รอคอยความรู้สึกรักและหวงแหน จากทุกคนที่ได้เปิดอ่าน

พระอภัยมณี และเพชรพระอุมา จึงมิใช่เพียงแต่หนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น แต่จะเป็นมรดกทางความคิดอันงดงาม ที่รอคอยจะจุตประกายความฝันให้อีกหลายๆ คน

อยากให้คนไทยทุกคนรักหนังสือทั้งสองเล่มนี้เหมือนที่ข้าพเจ้ารัก อยากให้หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นบันไดไปสู่การเปิดหนังสือเล่มอื่นอีกมากมาย เพราะไม่ว่าจะเป็นหนังสือเล่มไหน ก็มีคุณค่าด้วยกันทั้งนั้น ขอเพียงเราทุกคนรักที่จะอ่าน แล้วเราจะเป็นคนหนึ่งที่ก้าวไปข้างหน้า ก้าวไปสู่โลกใบใหม่ของเราเอง โลกส่วนตัวที่มีความใฝ่ฝันอันงดงามรอเราอยู่ แม้ในบางครั้งความฝันจะเดินสวนทางกับความเป็นจริง แต่อย่างน้อยเราก็ภูมิใจได้ว่า ครึ่งหนึ่งเราเคยฝัน และกล้าที่จะบันทึกความฝันนั้นไว้เป็นความทรงจำอันงดงาม และเต็มใจที่จะเก็บไว้เป็นเศษเสี้ยวส่วนหนึ่งของชีวิต เพื่อคอยหล่อเลี้ยงและสร้างหลังจากโลกที่เขียนด้วยเมล็ดพืชทางตัวอักษร ด้วยกระดาษแห่งแผ่นดิน เพื่อจะส่งให้รากไม้แห่งปัญญาเป็นรากฐานให้กับยอดไม้แห่งชีวิตที่สูงส่งและงดงาม ท่ามกลางโลกแห่งความจริงได้อย่างกล้าแกร่งและมั่นคง คุณคงรู้ว่าที่ตั้งตระหง่านอยู่สูงเสียดฟ้า แม้จะต้องแดด ลม ฝน ตักปาดไค

ค.ญ. พรภัตสร จันทพิง

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอานวยพิทยา กรุงเทพฯ

ความรู้สึกที่แตกต่าง

การอ่านทำให้เราได้รับความรู้ เกิดความเข้าใจในหลายๆ เรื่อง อีกทั้งยังทำให้เราได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย ทุกวันนี้หนังสือที่ดีๆ หลายเรื่อง และหลายๆ รูปแบบวางขายอยู่บนแผงหนังสือมากมาย การอ่านนั้นเราไม่จำเป็นจะต้องไปหาซื้อหนังสือเรื่องใหม่ๆ หรือหนังสือที่มีราคาแพงๆ มาอ่าน หนังสือที่ราคาไม่แพงหรือหนังสือที่เราพอมีอยู่ที่บ้านเราก็สามารถหยิบมาอ่านยามว่างๆ ก็ทำให้เราได้รับความรู้และความเพลิดเพลินได้

หนังสือที่ฉันจะขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รู้จักนี้ ฉันได้ขยี้มาจากห้องสมุดที่โรงเรียน เพื่อนๆ ก็คงเคยเข้าห้องสมุดที่โรงเรียนซึ่งจะเห็นได้ว่าที่ห้องสมุดมีหนังสือให้เราได้อ่าน ได้ศึกษาหาความรู้มากมาย และเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญแห่งหนึ่งในโรงเรียนของเรา หนังสือเล่มแรกที่ฉันจะแนะนำให้เพื่อนๆ อ่านนี้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชื่อหนังสือคือ *ฉันอยู่นี้...ศัตรูที่รัก* โดย ส. เศษดิวงษ์ ณ อุรุทธา ซึ่งหนังสือเล่มนี้เป็นงานเขียนของนักเขียนสตรีซึ่งเป็นจิตแพทย์คนแรกของวงการหนังสือ พอทราบรายละเอียดของนักเขียนเรื่องนี้ฉันก็คิดว่าจะต้องน่าสนใจแน่ๆ

ในหนังสือเล่มนี้มีเรื่องสั้นอยู่ทั้งหมดหกเรื่อง เรื่องแรกคือเรื่องเรือรบจำลอง เรื่องแรกนี้เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพของความเป็นเพื่อนระหว่างเด็ก โดยเฉพาะเด็กชายสองคนที่แตกต่างกันมากในเรื่องความอบอุ่นของครอบครัวและอุปนิสัย คือ เด็กชายอันดร เป็นเด็กที่พ่อของเขาจะมองว่าเป็นเด็กคือ เกเร ขี้เกียจเรียนหนังสือ และเด็กชายชาลี ซึ่งเป็นเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นด้วยความรักและมีฐานะดีกว่าเด็กชายอันดร นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความรัก ความเข้าใจของครูที่มีต่อลูกศิษย์ทุกๆ คน โดยเฉพาะในเรื่องเรือรบจำลอง ครูบุญบงได้ให้ความรัก ความเมตตาแก่เด็กชายอันดร มากๆ

ถ้าเพื่อนๆ อ่านแล้วก็คงจะรู้สึกเหมือนกับฉันแน่ๆ คือรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของครูที่มีต่อลูกศิษย์ทุกคน ฉันประทับใจในตัวครูบุญบงมากๆ ที่สามารถเปลี่ยนนิสัยของลูกศิษย์คนหนึ่งคือเด็กชายอันดร ที่คนอื่นมองว่าเป็นเด็กนิสัยไม่ดี แต่ครูบุญบงสามารถเปลี่ยนแปลงนิสัยของเด็กชายอันดร ได้ เพราะมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายๆ ครั้ง จากวีรกรรมของเด็กชายอันดรที่ครูบุญบงจะต้องใช้ความอดทนในการแก้ปัญหา

เรื่องเรือรบจำลอง มีการใช้ภาษาหรือคำพูดที่ง่ายๆ เหมือนคำพูดในชีวิตประจำวันของเรา แต่ฉันคิดว่าความประทับใจและจุดเด่นของเรื่องนี้คือตรงเนื้อเรื่องที่เมื่ออ่านจบแล้ว ฉันรู้สึกตื่นเต้นใจในความรัก และความเสียสละของเพื่อนแค่อ่านเป็นเรื่องแรกฉันก็น้ำตาคลอแล้ว จนทำให้รู้สึกอยากจะทำเรื่องคล้ายๆ ไปในหนังสือเล่มนี้

เรื่องที่ 2 ที่ฉันจะขอแนะนำคือเรื่อง “ห่านย่างไฟแดง” ฉันว่าชื่อเรื่องดูแปลกๆ ตอนแรกก็นึกว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำอาหาร แต่พอเริ่มอ่านก็ชวนให้ติดตามอ่านจนจบ เพราะอยากรู้ว่าทำไมถึงตั้งชื่อเรื่องว่าห่านย่างไฟแดง เรื่องนี้ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้อ่านเองตั้งแต่ต้นเรื่องเลย ถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านจบเรื่องแล้ว บางคนอาจจะเปลี่ยนความคิดอะไรหลายๆ อย่างในตัวเอง ฉันรับรองได้ว่าเรื่องห่านย่างไฟแดงต้องเป็นอีกเรื่องหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ที่จะอยู่ในใจของผู้อ่านทุกคน

เรื่องห่านย่างไฟแดงนี้ยังได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือ *สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์* ปีที่ 6 ฉบับที่ 14 วันอาทิตย์ที่ 20 กันยายน 2503 เพื่อนๆ เห็นปี พ.ศ. แล้วคงจะรู้สึกตื่นเต้นเหมือนกับฉันแน่ๆ คือมีความรู้สึกที่เหมือนกับว่าได้เห็นของเก่าหรือของโบราณ แต่เพื่อนๆ อย่าเพิ่งคิดว่าการใช้คำหรือเนื้อเรื่องจะเชยนะ เพราะเรื่องห่านย่างไฟแดงนี้ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเรื่องสั้นที่ดีที่สุดในเมืองไทยในรอบสัปดาห์ เอาเป็นว่าเรื่องที่ 2 ในหนังสือชุดเล่มที่ 2 นี้ฉันไม่แนะนำอะไรหรอก แต่อยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านดูเองนะ

ต่อไปคือเรื่องที่ 3 ของหนังสือเล่มนี้ซึ่งพอเห็นชื่อเรื่องแล้วฉันคิดว่าเพื่อนๆ คงรู้สึกแปลกใจเหมือนกับฉันว่าทำไมศัตรูถึงมาเป็นที่รักได้ และทำไมหนังสือเล่มนี้จึงใช้ชื่อเรื่องสั้นเรื่องนี้เป็นชื่อหนังสือ เรื่องที่ 3 ที่ฉันจะแนะนำเพื่อนๆ ใ้รู้จักนี้มีชื่อเรื่องว่า “ฉันอยู่นี้...ศัตรูที่รัก” เนื้อเรื่องของเรื่องนี้ชวนให้รู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้น น่าติดตาม แต่ว่าตอนจบของเรื่องทำให้บรรยายความรู้สึกของผู้อ่านไม่ถูกเลย ฉันคิดว่าใครที่อ่านเรื่องนี้แล้วจะมีหลายความรู้สึกหลายอารมณ์แน่ๆ

เนื้อเรื่องของ “ฉันอยู่นี้...ศัตรูที่รัก” นี้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกชื่นชมในความเข้มแข็งของตัวเอกของเรื่องที่ชื่อ ปอล ฉันไม่ขอบอกเพื่อนๆ นะว่า “ปอล” คือใคร ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านเอง เรื่องนี้ยังให้ความรู้สึกถึงมิตรภาพของเพื่อนที่เป็นสัตว์คนละชนิดกัน แต่ก็สามารถเป็นเพื่อนกันได้ นอกจากนี้ยังสอดแทรกให้เห็นถึงความมีจิตใจที่ดี ไม่เฉพาะแต่คนเราเท่านั้นที่มีการให้อภัยกันและกัน ไม่อาฆาตกัน แต่เรื่องนี้ตัวละครของเรื่องซึ่งเป็นสัตว์ก็มีการให้อภัยกัน ไม่อาฆาตกัน ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นฝ่ายศัตรูที่เคยทำร้ายแม่ของตนเองจนเสียชีวิตก็ตาม

การใช้คำและเรื่องราวในเรื่องสั้นนี้สามารถใช้คำที่ทำให้เราคิด เห็นภาพหลายๆ เหตุการณ์ในเรื่องได้ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายถึงบรรยากาศในช่วงเวลาของเรื่องหรือบรรยากาศของเหตุการณ์ต่อระหว่างสัตว์สองชนิด ที่เมื่ออ่านแล้วรู้สึกว่าการพรรณาน่ากลัวและดูเคียดมาก และเมื่อตัวเอกของเรื่องจะต้องผจญภัยอย่างโคตรเคียว ผู้เขียนก็เขียนบรรยายทำให้บางครั้งฉันก็มีความรู้สึกคล้ายคลึงตามเหมือนกับว่าตัวฉันคือ “ปอล” “ปอล” เป็นใคร? ฉันอยากให้เพื่อนๆ ลองหยิบหนังสือชุด “ฉันอยู่นี้...ศัตรูที่รัก” มาอ่านเองดีกว่า เพราะถ้าแนะนำโดยการเขียนแบบนี้แล้ว ฉันคิดว่าเรื่อง “ฉันอยู่นี้...ศัตรูที่รัก” นี้ต้องให้พูดหรือเล่าด้วยคำพูดจะให้อารมณ์ที่ดีกว่านี้แน่ๆ เพื่อนๆ ลองแวะเข้าห้องสมุดโรงเรียนแล้วลองอ่านดูนะ รับรองว่าไม่ผิดหวัง

ฉันขอแนะนำเรื่องสั้นเรื่องที่ 4 ในหนังสือเล่มนี้คือเรื่อง “นายที่รัก” เรื่องนี้ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านงงๆ เพราะเมื่อเราได้อ่านชื่อเรื่องแล้วเราก็จะนึกหรือคาดเดาว่าเรื่องนี้จะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่พออ่านเรื่องนี้จบฉันจึงเข้าใจถึงความหมายของ “นายที่รัก” เรื่องนี้ใครได้อ่านแล้ว แรกๆ ก็คงจะคิดเขาไปหลายๆ อย่างว่า “ฉัน” ที่พูดถึงในเรื่องนี้จะต้องเป็นใครสักคน เพื่อนๆ ต้องลองอ่านเอง ฉันคิดว่าความประทับใจในเรื่อง “นายที่รัก” คือทำให้เราได้รู้บุญคุณของผู้มีพระคุณ และการดำเนินเรื่องในเรื่องนี้ก็ชวนให้ผู้อ่านเมื่ออ่านแล้วอยากจะทำให้อ่านต่อไปจะได้ทราบว่า “ฉัน” เป็นใคร และ “นายของฉัน” เป็นใคร ทำไมถึงต้องเป็น “นายที่รัก” เพื่อนๆ ลองอ่านดูนะค่ะ ถ้าได้อ่านจนจบแล้วฉันรับรองว่าเพื่อนๆ ต้องร้อง “อ้อ” และอดจำไม่ได้กับอารมณ์ของผู้เขียน เพราะบรรทัดสุดท้ายของเรื่องนี้ทำให้เราได้ทราบว่า “ฉัน” เป็นใคร และ “นายที่รัก” เป็นใคร ทำให้ฉันจึงรักนายมาก

เรื่องที่ 5 ที่ฉันอยากจะแนะนำคือเรื่อง “เลิกราวิธีเลือกคน” เรื่องนี้เมื่ออ่านชื่อเรื่องแล้วผู้อ่านอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องที่ต้องตื่นเต้น น่ากลัว หรือสยอง แต่ฉันขอบอกว่าไม่ใช่เลย ตอนแรกฉันก็คิดเช่นนั้น แต่พอได้อ่านจบฉันรู้สึกชอบเรื่องนี้มากๆ มันให้ความประทับใจมากที่สุด โดยเฉพาะถ้าเพื่อนๆ ที่ได้อ่านเป็นลูกผู้หญิง แต่ฉันคิดว่าผู้ชายก็อ่านได้เพราะจะได้รู้จักผู้หญิงมากขึ้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สอนลูกผู้หญิงได้เป็นอย่างดีในหลายๆ เรื่อง แต่ฉันคิดว่าเรื่องนี้น่าสนใจตรงที่ “เลิกราวิธีเลือกคน” เป็นสิ่งสอนและช่วยเปลี่ยนความคิดไปในทางที่ดีของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เคยมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง และเกลียดคุณแม่ของเธอ

เนื้อเรื่องของ “เลิกราวิธีเลือกคน” เป็นเนื้อเรื่องที่ไม่มีใครน่าเบื่อเลย อ่านเมื่อไหร่ก็จะทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกคิดถึงแม่มากขึ้น เรื่องนี้ฉันขอแนะนำว่าเรื่องที่อ่านอีกเรื่องหนึ่ง

เรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายของหนังสือชุด “ฉันอยู่นี้...ศัตรูที่รัก” ที่ฉันจะขอแนะนำเพื่อนๆ ก็คือเรื่อง “ลา

ก่อน..INTERMEZZO (อินเตอร์เมโซ)...เพลงรักของแม่” เรื่องนี้ถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านฉันคิดว่าเพื่อนๆ จะต้องชอบมากอีกเรื่องหนึ่ง ตัวเอกของเรื่องเป็นเด็กชายที่น่าสงสารมาก ชีวิตของเขาเคยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น แต่วันหนึ่งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้

ให้ชีวิตของเขาต้องเปลี่ยนไปอย่างมาก เรื่องนี้อ่านแล้วให้ความรู้สึกคิดถึงพระคุณของพ่อ และทำให้เรารู้สึกว่าเราเป็นเด็กชายที่ชื่อ “นท” ซึ่งเป็นตัวละครของเรื่อง แล้วเราจะแก้ปัญหาอย่างไรและเราจะเข้มแข็งได้เหมือนกับ “นท” หรือไม่

เรื่องนี้ฉันคิดว่าน่าจะมีการเอาไปสร้างเป็นละครชีวิตในโทรทัศน์นะ มันน่าสนใจไม่เหมือนกับละครโทรทัศน์บางเรื่องในปัจจุบันที่ส่วนใหญ่จะเน้นความบันเทิงมากเกินไป เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความอดทน ต่อสู้กับชีวิตของเด็กชายคนหนึ่ง ที่เขาจะต้องเก็บความรู้สึกที่มีแต่ความเศร้า เสียใจ และความคิดถึงต่อผู้มีพระคุณ เพื่อนๆ ลองอ่านดูเองนะ ฉันรับรองว่าจะต้องรู้สึกประทับใจเรื่องสั้นเรื่องนี้มากๆ อีกเรื่องหนึ่ง

สรุปแล้วหนังสือชุดฉันอยู่ที่นี่...ศัตรูที่รัก เป็นหนังสือที่น่าอ่านอีกเล่มหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นหนังสือเล่มเล็กๆ และดูจะเก่า แต่เนื้อหาไม่ได้เก่า เพื่อนๆ จะหยิบมาอ่านก็ครั้งก็ไม่น่าเบื่อเลย

หนังสือเล่มที่ 2 ที่ฉันจะขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้รู้จัก และเป็นหนังสือที่น่าอ่านอีกเล่มหนึ่งนี่ เป็นหนังสือที่หาได้ง่ายมาก และเป็นหนังสือที่เราควรอ่านเป็นอย่างมากเพราะเป็นหนังสือที่แสดงถึงวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่ง ชื่อหนังสือคือ 100 การละเล่นของเด็กไทย เห็นชื่อหนังสือแล้วเพื่อนๆ อาจคิดว่าไม่น่าอ่านละ เราเป็นคนไทยอย่างน้อยเราก็ต้องรู้จักวัฒนธรรมไทย และควรช่วยกันอนุรักษ์ไว้

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านแล้วทำให้เรารู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย ที่เรามีเอกลักษณ์ประจำชาติไทยของเราหลายๆ อย่างเช่นการแต่งกาย กิริยามารยาท ศิลปะไทย และในหนังสือเล่มนี้จะทำให้เราได้เรียนรู้ถึง “การละเล่นของเด็กไทย” มีคำกล่าวของนักปราชญ์ทางวัฒนธรรมท่านหนึ่งคือ เสฐียร โกเศศ (พระยาอนุমানราชชน) ท่านได้พูดถึงเรื่องความสำคัญของวัฒนธรรมไว้ว่า

“ชาติใดไม่กระตือรือร้น ในการบำรุงและส่งเสริมวัฒนธรรมของตน ให้มีความเจริญงอกงาม และให้แพร่หลายได้ทันทั่วทั้งที่ ชาตินั้นอาจเป็นผู้ถูกชาติอื่นรุกรานทางวัฒนธรรม”

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อ่านได้ทุกเพศและทุกวัย ถ้าเด็กระดับประถมศึกษาอ่านก็จะได้อะไรไปใช้ในการเล่นได้ เป็นการเล่นที่แสดงออกถึงความเป็นไทย ฉันคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีทีเดียว และถ้าเพื่อนๆ ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปได้อ่าน ก็เป็นการได้เรียนรู้ ได้เห็นคุณค่าของความเป็นไทย และได้ช่วยกันอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมไทยที่ดีงามให้คงอยู่ตลอดไป

การละเล่นของเด็กไทยเล่มนี้เรียบเรียงโดย รศ. วิเชียร เกษประทุม ในหนังสือเล่มนี้มีการละเล่นของเด็กไทยทั้งหมด 100 ชนิด หนังสือเล่มนี้อ่านแล้วให้ความรู้สึกสนุกกับกิจกรรมการเล่นที่มีมากมายหลายรูปแบบ การละเล่นบางชนิดฉันและเพื่อนๆ ก็เคยเล่นมาแล้ว แต่ก็ยังมีอีกหลายชนิดที่เราไม่เคยเล่นเลย

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือที่ไว้สาระที่จะมีแต่การเล่นอย่างเดียว หรือเพื่อนๆ อาจจะคิดว่าไม่เหมาะกับเด็กระดับมัธยมศึกษา เพราะเด็กมัธยมไม่ควรเล่นแบบนี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้เด็กมัธยมมักจะเล่นแค่เกมคอมพิวเตอร์กัน ซึ่งบางคนอาจจะเล่นไปในทางที่ผิด หรือใช้เวลาไม่เป็นประโยชน์ ทำให้เสียการเรียน อีกทั้งในปัจจุบันวัฒนธรรมของต่างประเทศได้เข้ามามีอิทธิพลต่อเยาวชนไทยอย่างมาก เพื่อนๆ คงไม่อยากให้สิ่งดีๆ ของไทยสูญหายไปนะ

หนังสือ 100 การละเล่นของเด็กไทยเล่มนี้ ฉันขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่านหรือได้ศึกษาไว้เป็นความรู้ บางทีอาจจะได้ใช้แนะนำการเล่นที่ถูกต้อง และมีประโยชน์แก่น้องๆ ของเราก็ได้ เพราะเด็กในปัจจุบันส่วนมากจะมีวิธีการเล่นที่รุนแรง บางครั้งจะเลียนแบบเหมือนในโฆษณา หรือในละครแนวแอคชั่นที่ต่อสู้กันอย่างดุเดือด หรือโหดโผน ถ้าเด็กเอามาใช้ในการเล่นบางครั้งอาจทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายได้ และส่วนมากจะเป็นการเล่นที่ไม่ได้ทำให้เกิดพัฒนาการด้านสมอง เพื่อนๆ และฉันเคยเป็นเด็กมาก่อนและคงจะชอบการเล่นมากๆ เช่นกันเพราะทำให้เรารู้สึกสนุก คณะอนุกรรมการเผยแพรเอกลักษณ์ไทยได้กล่าวถึงการละเล่นของเด็กไว้ว่า

“การเล่นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของมนุษย์ทุกชาติทุกภาษาดังแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เด็กทุกคนรักการเล่นเป็นชีวิตจิตใจและอยากมีโอกาสเล่น ไม่ว่าจะเล่นคนเดียวหรือเล่นเป็นกลุ่ม บางคนอาจเล่นได้ทั้งวันโดยไม่รู้สึกเบื่อหน่าย การเล่นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเด็ก”

ชื่อการละเล่นแต่ละชนิดบางชื่อให้ความรู้สึกตื่นเต้น เช่น ตำรวจจับขโมย, งูนางเข้าห้อง แต่บางชื่อก็น่ากลัว เช่น แม่นาคพระโขนง หรือผีดอกตะปู ชื่อการละเล่นบางชนิดก็ดูตลก เช่น ปลาหมอตกกระทะ, แม่ม่าย (พ่อม่าย) ใจถึง, เสือคืบคุด, ขาไก่ติดกัน, หมาบ้า และยังมีอีกหลายชนิดมากมาย ถ้าได้อ่านแล้วจะรู้สึกสนุกกับวิธีการเล่น ถึงแม้วัยของเราจะไม่เหมาะกับการเล่นแต่เราก็ควรศึกษาไว้เป็นความรู้ได้

หนังสือที่เกี่ยวกับการละเล่นของเด็กไทยก็มีวางขาย และมีรูปเล่มหลายขนาด บางสำนักพิมพ์ก็ทำเป็นเล่มใหญ่มีรูปภาพประกอบชวนอ่าน ฉันเองเคยไปหยิบเปิดดู แต่วิธีการเล่นและเนื้อหาในหนังสือก็เหมือนๆ กันกับเล่มอื่นๆ ฉันขอเชิญชวนเพื่อนๆ ให้ลองอ่านดูนะ ไม่ผิดหวังหรอก เพราะหนังสือเล่มนี้อ่านแล้วให้ความรู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนาน และได้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเล่นของเด็กไทยซึ่งต่างชาติไม่มีการเล่นแบบนี้แน่ๆ

หนังสือทั้งสองเล่มที่ฉันขอแนะนำให้เพื่อนๆ ได้อ่านนี้ เป็นหนังสือที่ให้อารมณ์และความรู้สึกที่แตกต่างกันมากๆ ฉันอยากให้เพื่อนๆ ได้ลองอ่านดู เพราะการอ่านหนังสือที่ดีมีประโยชน์ เป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราเบิกบานมีความสุขและได้ความรู้ด้วย

น.ส. พรรณพิดา วิริยะสุนทร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช จ. อุบลราชธานี

หนังสือ...ให้อะไรมากกว่าที่คิด

ปัจจุบัน การศึกษาหาความรู้สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การศึกษาจากหนังสือ จากการทดลองด้วยตนเอง หรือจากอินเทอร์เน็ต หนังสือเป็นสิ่งที่มนุษย์ศึกษาหาความรู้มาช้านาน หนังสือมีหลายประเภท ย่อมแล้วแต่ความชอบของแต่ละบุคคลว่าชอบหนังสือประเภทใด

ข้าพเจ้าเป็นอีกคนหนึ่งที่มีเวลาว่างไปกับการอ่านหนังสือ ข้าพเจ้าไม่จำเพาะเจาะจงประเภทหนังสือ หนังสือที่ข้าพเจ้ามาเสนอแนะให้เพื่อนนักเรียนอ่านนั้นชื่อว่า แว่ววัน ซึ่งหลายๆ โรงเรียนคงจะจัดให้ แว่ววัน นี่เป็นหนังสือนอกเวลาสำหรับหนังสือแว่ววัน นี่เป็นหนังสือเล่มเดียวจบ มีประมาณ 452 หน้า อาจจะดูหนาแต่หากได้อ่านแล้วคงจะรู้สึกว่ามันมากกว่านี้ก็คงดี เพราะทางผู้ประพันธ์ “โบตัน” ได้จำลองถึงสภาพของ “แว่ววัน” เด็กสาวชาวสวนฝั่งธนบุรี ซึ่งเป็นเด็กสาวที่มีความทะเยอทะยานสูง จนสามารถสอบเข้าโรงเรียนที่ได้ชื่อว่า “เป็นโรงเรียนอันดับหนึ่งของประเทศไทย” จนทำให้แว่ววันได้พบกับเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็น “ระวีวรรณ” เด็กสาวลูกนายพลที่ไม่ถือตัว “พรสวรรค์” ลูกพ่อค้าที่มีฐานะร่ำรวย หรือแม้กระทั่ง “กรรณกาญจน์” เด็กสาวผู้มีความลำบาก เป็นเสมือนแรงบันดาลใจให้แว่ววันได้สู้กับชีวิตต่อไป จนกระทั่งแว่ววันและเพื่อนๆ ได้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยชื่อดังของเมืองไทย

แน่นอนว่าชีวิตย่อมจะมีทั้งทุกข์และสุข แว่ววันต้องเจอกับปัญหาหลายๆ อย่างเหมือนกับวัยรุ่นได้เจอ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาชีวิต ปัญหาครอบครัวและสังคม หรือแม้กระทั่งปัญหาหัวใจของแว่ววัน และเธอก็ได้มีวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ได้ถึงแม้ว่าท้ายเรื่อง แว่ววันอาจจะต้องเสียบุคคลที่ตนรักเคารพและไว้วางใจมากที่สุดในชีวิต แต่เมื่อเกิดปัญหาแว่ววันก็สามารถแก้ไขอุปสรรคไปได้

การอ่านหนังสือแว่ววัน นี้ หากเพื่อนๆ ได้ลองอ่านดูแล้ว ย่อมจะได้ซาบซึ้งถึงอรรถรสและบทละครที่ผู้แต่งสามารถจัดไว้ได้อย่างพอดี ตัวละครมีการแสดงคำพูดไม่กวน อ่านเข้าใจง่าย จึงทำให้ แว่ววัน เป็นหนังสือที่ไม่น่าเบื่อสามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย เมื่ออ่านแล้วจะพบกับข้อคิดและคติเตือนใจมากมาย จึงไม่แปลกเลยที่หลายๆ คนได้อ่านแล้วอ่านอีก หากเพื่อนๆ ได้ลองอ่านแล้วจะพบว่า แว่ววัน อาจจะเป็นหนังสือในดวงใจแล้วเช่นกัน

และหนังสืออีกเล่ม ที่เป็นหนังสือในดวงใจของข้าพเจ้าชื่อ *ลิลลี่สี่ฤดู* หลาบ เป็นนวนิยายแนวตลกและโรแมนติก

“ลิลลี่” เป็นสาวสวยชาวฮ่องกง หลบหนีการแต่งงานที่ถูกบังคับจนต้องข้ามขอบฟ้ามาที่เมืองไทยจนได้พบกับ “ณพ” อดีตนายตำรวจผู้ห้าวหาญ ที่ต้องยอมเป็นบอดีการ์ดจำเป็นให้กับหญิงสาว เพื่อป้องกันเธอจากคนที่ “ปาปา” หรือพ่อของลิลลี่ส่งมาเพื่อพาเธอกลับฮ่องกง ทั้งสองเจออุปสรรคมากมายไม่ว่าจะเป็น “ปทุมวดี” ภรรยาคนใหม่ของ “คุณอาคม” ซึ่งเป็นพ่อของณพ ปทุมวดีใช้แผนหลอกล่อหวังสูบสมบัติของคุณอาคมแต่สวรรค์ย่อมไม่เข้าข้างคนชั่ว...คนทำผิดย่อมได้รับผิด

นวนิยายเรื่องนี้เหมือนกับนวนิยายอื่นๆ ของไทย แต่มีความแตกต่างตรงบทบาทของตัวละคร เพราะ “โสภี พรรณราย” ผู้แต่งได้ใช้คำพูดได้เหมาะสม สร้างสถานการณ์ให้กับตัวละครได้สนุก ผู้อ่านเข้าใจง่าย อ่านแล้วรู้สึกว่ามีผู้เขียนแต่งไว้หลายอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์รัก อารมณ์ตลก อารมณ์เศร้า หรือแม้กระทั่งอารมณ์ตื่นเต้น จนไม่สามารถวางหนังสือเล่มลงนี้ได้เลย แม้จะมีทั้งหมด 483 หน้าก็ตาม

ด้วยชื่อหนังสือและคำนำที่ดูน่าอ่าน ประกอบกับภาพวาดที่วาดได้อย่างน่ารัก จึงเหมาะที่จะเป็นหนังสือสำหรับคนทุกเพศทุกวัย ที่อ่านแล้วไม่รู้สึกเครียด อีกทั้งยังทำให้อารมณ์ดีกับคำพูดและการกระทำที่ดูแปลกๆ ของลิลลี่เสียอีก จึงอาจจะ

เป็นหนังสือในดวงใจของใครหลายๆ คนที่เคยอ่าน *ลิลลี่สีกุหลาบ* มาแล้ว อีกทั้งอ่านจนจบแล้ว ไม่ใช่ว่าจะให้แค่ความสนุกเพลิดเพลินเท่านั้น ยังให้ข้อคิดอีกหลายๆ ข้อ เช่น อ่านเพิ่งท้อแท้ด้วยเหตุผลว่า “เป็นไปได้” คราบไคที่ยังไม่ได้ต่อสู้เพื่อ นำสิ่งนั้นมาครอบครอง ซึ่งสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นต้นว่า ในเรื่องการเรียน อย่าคิดว่าเราจะได้ 4.00 นั้นเป็นไปไม่ได้ ทุกสิ่งในโลกนี้นั้นเป็นไปได้ทุกอย่าง เพียงแค่เรามีความมั่นใจไม่ท้อแท้กับสิ่งที่เราต้องการ และพยายามทำให้ได้ ก็จะถือว่าเรามีความพยายามมากที่สุดแล้ว ดังนั้น *ลิลลี่สีกุหลาบ* จึงไม่ได้เป็น “แค่นวนิยายที่ให้ความเพลิดเพลิน” เท่านั้น แต่ยังเป็นหนังสือที่มีสาระที่ทุกคนควรอ่าน จนกลายเป็น “หนังสือในดวงใจ” เหมือนข้าพเจ้า

การอ่านหนังสือนั้นไม่จำเป็นต้องจำกัดประเภทการอ่าน ขอแค่ให้อ่านทุกสิ่งที่ต้องการ เป็นการฝึกนิสัยรักการอ่านให้มากขึ้น แล้วจะรู้สึกรว่าการอ่าน ไม่ใช่เรื่องน่าเบื่ออย่างที่คิด อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าขอฝากหนังสือแรววัน และ *ลิลลี่สีกุหลาบ* เป็นหนังสือสำหรับเพื่อนนักเรียนที่รักการอ่านและต้องการหนังสือที่มีองค์ประกอบหลายๆ อย่างเช่น สาระความรู้ ข้อคิด ความเพลิดเพลิน เป็นต้น แล้วจะได้พบว่าหนังสือทั้งสองเล่มเป็นหนังสือที่ครบครันด้วยคุณภาพ จนกลายเป็นหนังสือในดวงใจ

ค.ญ. พฤษชา มณีพฤษ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏเทพสตรี จ. ลพบุรี

ผจญภัยแบบไทยแท้จากลูกไพรจนถึงลูกอีสาน

การผจญภัย ก็คือการต่อสู้กับภัยต่างๆ เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไปได้ จากหนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นการผจญภัยของเด็กชาย ลูกไพร นั้นเหตุการณ์ผจญภัยเกิดอยู่ในป่าอันอุดมสมบูรณ์แถบภาคตะวันตกของไทยติดชายแดนพม่า ส่วนลูกอีสาน เป็นการผจญภัยกับความแห้งแล้งแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งปัจจุบันนี้ชาวชนบทส่วนใหญ่แทบจะทุกๆ แห่ง ก็ผจญภัยเหมือนอย่างลูกอีสาน คงเป็นเพราะป่าไม้ที่เคยอุดมสมบูรณ์อย่างลูกไพร ไม่ค่อยจะมีเหลือแล้ว เราจึงไม่เคยพบสัตว์แปลกๆ หรือการเผชิญกับสัตว์ป่าอันน่าตื่นเต้นเลย นอกจากในหนังสือนี้

เรื่องทั้งหมดเริ่มจาก เข่ง ซึ่งเป็นลูกของนายพราน กับ แสน ซึ่งเป็นลูกของเจ้านายที่พากันมาตั้งแคมป์ในป่า เข่งและแสนอายุ 14 ปีเท่ากัน เข่งชวนแสนออกไปดักแย้ กับหาเต่าหกหา จนทั้งสองหลงป่าและหาทางกลับแคมป์ไม่ได้ เก๊ๆ เสี่ยงอะไรนะ? แสนถาม เข่งตอบว่า เก่ง และเก่งก็เท่าเหมือนหมาในเวลาที่มันตกใจ มันตกใจที่เจอเสือดำ! ดูรอยเท้ามันสิ เหมือนรอยตีนแมว ก็แมวป่าตัวใหญ่ไง ในระหว่างที่เข่งกับแสนเดินทางกลับแคมป์นั้น ก็เจอซากเก้งที่ถูกเสือดำกิน เสือจะกินจากจุดมาทางโคนขา ยิ่งเดินไปก็ยิ่งมีคทาทางออกไม่ได้ หิวก็หิว เสียหายที่ไม่ได้หิวเนื้อเก้งคิดมีอมด้วยอากาศในป่าก็หนาว เข่งก่อกองไฟโดยใช้ไม้ไผ่เจาะรูเรียกว่าทำตะบันไฟจนไฟติด เข่งออกไปจับกบหูกมาย่างกิน กบหูกตัวจะใหญ่มาก เนื้อก็อร่อยมาก อร่อยกว่าเนื้อไก่อีก

พอกินอิ่มก็หาที่นอนในป่าเงียบสงัด แสนคิดถึงพ่อ ป่านนี้คงตามหาจนจ่าละห้วนแล้ว มันเสี่ยงอะไรนะ เหมือนคลื่นกระทบชายหาดอยู่ในป่านี้ เข่งบอกว่าเสี่ยงช้าง น้ำในท้องช้างนะ แล้วก็ก็มีกลืนสาบโซมา กลืนสาบรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เข่งกระซิบบอกว่านั่นแหละกลืนสาบเสืออ้ายหลายละ แสนนอนใจไม่ได้ทั้งคืน ตกใจตื่นตอนเช้ามองไม่เห็นใครเลย เข่งละ เข่งหายไปไหน กลัวเสือก็กลัว จะไปไหนก็ไม่กล้าได้แต่นั่งรอ แล้วเข่งก็กลับมา ไปเร็วเราไปดูกัน เข่งพาแสนไปดูซากศพเสือโคร่งห่างไปอีก 50 ก้าว ก็เจอแม่ช้างยืนนิ่งเหมือนดากระหว่างต้นไม้สองต้น ที่ขนบข้างลำตัวข้างไว้ไม่ให้สัมผัสได้อย่างพอเหมาะทีเดียว เข่งตรวจดู มันเจ็บหนักใกล้ตาย โคนขาเข้าที่คอ แต่เพราะเป็นช้างแม่ลูกอ่อนมันจึงป้องกันต่อสู้เต็มที่ถึงได้ล้มเสือโคร่งลงได้

พวกเขาจึงจัดการกับซากเสือโคร่งเป็นอาหาร เข่งเลือกกินหัวใจเสือ จะได้มีใจกล้าเหมือนเสือ ส่วนแสนเลือกกินตับจะได้ไม่กลัวตึกแกอีก เก๊ๆ เสี่ยงลูกช้าง แม่มันตายแล้วและมันก็กลัวเสือด้วย ลูกช้างจึงตามเขาตลอด เข่งบอกว่ายังมีเสือโคร่งอีกตัวหนึ่ง มันตัวใหญ่มากดูจากรอยเท้าของมัน พวกเราไม่ปลอดภัย เข่งจึงหลาวไม้ไผ่แหลมๆ และทำจันทันห้วยดักเสือ

คืนนั้นแสนนอนหลับไปพร้อมกับความกลัว มีลูกช้างน้อยอยู่ใกล้ๆ พอตกคักกองไฟเริ่มมอด...มันก็มา เสือเดินมาพร้อมกลืนสาบอันรุนแรง มันเดินมาติดจันทันแล้ว แต่เสือดตัวนี้ใหญ่มากมันจึงไม่ตายทันที มันร้องด้วยเสียงอันดัง คำรามก้องด้วยความโกรธ ทันใดนั้นจันทันวางไว้หกลบ มันหลุดจากจันทันได้ก็วิ่งพุ่งเข้าใส่เข่งทันที แต่เข่งยกไม้ไผ่ที่หลาวแหลมๆ เติร์มไว้ก่อนแล้วมันขึ้น เป็นจังหวะเดียวกับที่เสือพุ่งกระโจนใส่ ไม้ไผ่นั้นก็เสียบทะลุเข้าหัวใจมันตายทันที

คราวนี้นอกจากกินหัวใจแล้ว เข่งยังแลเนื้อไว้กินและละหนั่งเสือเก็บไว้อีกด้วย พอรุ่งเช้าเข่งกับแสนก็พากันหาทางออกจากป่าอีก จนไปเจอซากเครื่องบินตกไม่มีใครรอด จึงกลับมาที่เก่า ปรากฏว่าเนื้อเสือที่แลไว้หายเกลี้ยง ไม่มีอะไรจะกินอีกแล้ว ก็ตัวแสนหรือตัวหี้ยมาลักไปกิน เข่งต้องออกไปจับบี้งมาเผากิน บั้งก็คือแมงมุมยักษ์ตัวใหญ่สีดำ รสชาติเหมือนกุ้งเผา ถ้าบี้งตัวไหนมี 10 ขา เรียกว่าบั้งบัว ใครกินไปจะเป็นบารักราไม่หาย ปกติบี้งจะมีแปดขา ชาวบ้านถือว่าเป็นของดี

เชื่อกันมาแต่โบราณว่าเป็นยาอายุวัฒนะ กินบ่อยๆ จะไม่ป่วยไข้ จะทนแดดทนฝน ส่วนชาบึงถือเป็นชาที่กำลัง และนี่คือช่วงหนึ่งของเชิงกับแสนที่กำลังผจญอยู่กับความหิว ต้องไปหาสัตว์เล็กๆ มากินเพื่อความอยู่รอด แสนนั้นถึงไม่เคยกินก็ต้องกิน พวกเขากำลังผจญภัยเหมือนในลูกอีสาน

เราเคยสงสัยกันไหมว่า ทำไมคนอีสานถึงกินปลาร้า กินจักจั่น จิ้งหรีด กิ้งก่า ตุ๊กแก แะ ฯลฯ ซึ่งเป็นอาหารที่ไม่น่ากินเลยสักนิด ก็คงเหมือนกับเชิงและแสนที่ยังหาทางออกจากป่าไม่ได้ ความหิว ภาวะที่ขาดลำบาก การกินเพื่อให้ชีวิตอยู่รอดจึงไม่สำคัญว่ากินอะไร เคยกินมาก่อนไหม ซึ่งบางทีรสชาติมันก็อร่อยดี และกินกันตายเพื่อประทังความหิว อาหารพอให้มีคดถึงท้องก็จะมีกำลังหาทางกันต่อไป

ในลูกอีสาน เป็นเรื่องของเด็กชายคนหนึ่งกับครอบครัวและเพื่อนบ้าน ที่ จ. ยโสธร ซึ่งแห้งแล้งมาก ถึงหน้าฝน ฝนก็ไม่ตก จะปลูกข้าวทำนา也不行 ข้าวสารก็จะหมด จนต้องออกเดินทางไปหาจับปลาจนถึงลำน้ำชี ที่ จ. อุบลราชธานี เดินทางไปโดยเกวียน

วิถีชีวิตความเป็นอยู่ต่างกับเราชาวเมืองราวฟ้ากับดิน ซึ่งลูกอีสานมีความอดทนสูงมาก ทนแล้ง ทนอด ต้องดิ้นรนหาทางกันไป ธรรมชาติไม่ส่งฝนมาให้ พวกเขาต้องพึ่งพาความเชื่อเป็นความหวัง เป็นกำลังใจ มีการแห่นางแมวขอฝน บางคนที่สักลายตามตัว ตั้งแต่หัวเข่าไปจนสุดโคนขา สักจากนั้นเอาไปทางหน้าอกสุดคอหอย เป็นความเชื่อมานานแล้วว่า จะทำให้ฝนกล้าหาญ ไม่กลัวแดดกลัวฝน ไม่กลัวผู้ร้าย แต่คนสักลายต้องไม่ไปหาเรื่องผู้อื่นจึงจะดี คงจะเหมือนที่เชิงกินหัวใจเสือโคร่งนะ แต่ตำราที่เขาใช้ดูก็เหมือนกับน้ำมันงาใช้ในการสักว่ากันว่ามันขลังดี ถ้าคนที่สักตายแล้วเอาแผ่นหนังตรวยสักไปวางไฟ รอยสักก็ยังเห็นอยู่ ค.ช. คุณ เขาก็ไปลูกคนโตเขาสักลายกัน

คุณถึงวัยต้องไปโรงเรียนแล้วก็คงสัก 7-8 ขวบ คุณมักตามพ่อไปหาอาหาร จับจักจั่นมากินกับข้าวโดยการหยิบหัวออกแล้วเด็ดขาแล้วรีดข้อออก เอาใบกระโดนอ่อนๆ ห่อจักจั่นจิ้มกับแจ่วกินอร่อยดี เจอฝูงก็ทำหัวจับงูเอาไปทำอาหารกินได้ จิ้งหรีดก็จับมาทำป่นจักจั่นกิน ถือว่าเป็นอาหารสุดยอด พอเดินทางเกือบถึงแม่น้ำก็มีฝนตก ก็เปลี่ยนเป็นออกจับอึ่ง

พ่อของคุณสอนวิธีการจับอึ่งที่ฉลาดมาก แทนที่จะไปวิ่งจับอึ่งทีละตัว ตรงโน้นข้างตรงโน้นข้าง แต่พ่อคุณใช้วิธีจับอึ่งต่างตัวหนึ่งทีละเสียง อึ่งอ่างๆ ด้วยเสียงอันดังกว่าตัวไหนๆ มาได้ข้อไว้ แล้วบอกให้คุณนั่งรอ ไม่นานนักก็มีอึ่งลอยน้ำมาทางช่องที่อึ่งถูกขังอยู่ คุณก็จับได้ข้อของเขาย่างว่องไวและจับได้เยอะมาก คุณดีใจและรู้สึกสนุกจริงๆ พ่อบอกว่าอึ่งตัวเมียจะไม่ร้อง ถ้าตัวผู้ตัวไหนร้องเสียงดังๆ อึ่งตัวเมียจะไปหา

การเดินทางของคุณเหมือนเดินตามลายแทงไปหาสมบัติ การหาอาหารจับสัตว์ระหว่างทางก็เหมือนสมบัติที่สามารถเก็บสะสมไปเรื่อยๆ นั่นหมายถึงเขาจะได้มีอาหารกินไปได้หลายๆ มื้อ การจับสัตว์ได้มากหรือได้น้อย ก็เป็นวิถีชีวิตที่มั่นคงของคุณไปจนตลอดเส้นทางถึงลำน้ำชี และการช่วยพ่อจับปลาในแม่น้ำ มีแม่คอยจัดการกับปลาที่จับมาได้ แปรสภาพโดยการถอนอมอาหาร ทำปลาร้า ปลาฝัมน้อย ปลาข้าง กบย่าง อึ่งอ่างย่าง หม่ำไขปลาค้างคาวเพื่อจะเอาไปแลกข้าว แลกเงิน แลกเงิน แต่การเดินทางก็ไม่ง่ายอย่างนั้น พวกเขาต้องเผชิญกับอุปสรรคทั้งในน้ำและบนบก มันหนักมากกับการแบกภาระให้ครอบครัวบนเกวียนเล่มหนึ่ง ทั้งขรุขระ ทุลักทุเล และยังกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่พัดพาของรักของพ่อไป

เนื้อเรื่องในหนังสือไม่ได้จบแค่นี้ละ ขอให้เพื่อนๆ เป็นกำลังใจและลองอ่านลูกอีสานอย่างเด็กชายคุณด้วยละ

สำหรับการเดินทางของเชิงกับแสนถึงแม้ว่าจะไม่ร้องทนกับความร้อนและแห้งแล้ง แต่พวกเขาก็เผชิญกับความยากลำบากที่ตกอยู่ตลอดเวลา ต้องสูมไฟไล่ยุง เจอแองท์น้ำก็จับปลากิน เจอเต่าก็จับมาขยำกิน ธรรมชาติเหมือนเนื้อหมู ขณะที่เขาได้ขึ้นเสียงคนไปโบไม้มึงเลยออกไปดู คนหามอะไรไปนะ นั่น! เด็กผู้หญิง เชิงเดินตามไปดู ระหว่างทางเจอศพคนตายคนหนึ่งควมถูกอย่างกิน ว้า... พวกว้ากินคน แล้วพวกนั้นจะเอาเด็กผู้หญิงไปกินหรือเปล่าก็ไม่รู้ เชิงรีบกลับไปบอกแสน พ่อเขาจึงงูงูถูกข้างแล้วตามมันไปเพื่อจะช่วยเหลือเด็กผู้หญิง ขณะเดินไปก็เห็นควนไฟลอยขึ้นสูง คงจะเป็นหมู่บ้านของพวกเขาที่จะทันได้นั้นพวกเขาก็ตกลงไปในหลุมลึกของพวกเขาว่ากินคน

จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเด็กชายทั้งสองไม่มีสติ ความกลัวทำให้สติเขาเคลิดเปิดเบิ่งหนีไปไหนต่อไหน แต่แข็งใจสู้วิกฤตให้เป็นโอกาส ต้องยอมรับในไหวพริบความฉลาดของเจ้ ที่สามารถช่วยแสนและซำงน้อยให้หลุดพ้นภัยได้ การพูดจาของเจ้กับการใช้ทุกสิ่งที่น่าคิดตัวให้เป็นประโยชน์ หัวหน้าที่จริงในตัวเองที่แข็งแกร่งจับลูกซำงด้วยมือเปล่า เจ้เอาหนังสือที่เล่มนั้นให้หัวหน้าเผ่าว่า หัวหน้าเผ่าถามเจ้ว่าหนังสือตัวนี้ตัวที่เท่าไร เจ้บอกว่าจำไม่ได้แล้วว่าเป็นตัวที่เท่าไร หัวหน้าเผ่าก็คิดในใจว่าเด็กตัวแค่นี้เก่งจังจับเสือมาเยอะจนจำไม่ได้ จึงถามต่อว่าตัวนี้ใหญ่สุดหรือ เจ้บอกว่าเล็กสุด แต่หัวหน้าเผ่าว่าบอกว่า เก่งเกินไปไม่เชื่อต้องเห็นด้วยตาตนเอง ให้เจ้ไปจับเสือตัวใหญ่ที่อาละวาดอยู่บนคอย พวกเราทำขึ้นดักแล้วไม่ได้ผล เจ้รับคำโดยขอแลกกับอิสระให้ปล่อยพวกเราไป ขณะนั้นในใจแสนเป็นกังวลห่วงว่าเจ้จะจับเสือไม่ได้

เมื่อถึงเวลาไปจับเสือ เจ้ให้ทุกคนนอนบนห้างคันไม้ แล้วเจ้ก็ทำขึ้นดักมัน โดยมีพวกว่าช่วยสร้างขึ้นดัก ทำสองชั้น เพื่อที่จะได้เสือเป็นๆ ให้หัวหน้าว่าดู เจ้ใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อเข้าไปอยู่ด้านในสุด มีเพียงไม้กั้นเป็นกรง แสนว่ามันเสี่ยงเกินไป แต่เจ้มั่นใจว่าทำได้

คืนนั้นทุกคนก็นอนรอด้วยความเจ็บสบง คดคลิก เสียงเสือเดินมา ท่ามกลางความเจ็บงัน ฮัคเซย์! เจ้จาม เสือตกใจเลยผละออกไป และพวกเขาต้องรอต่อไป สักพักก็ได้ยินเสียงแหวร้อง แล้วเสือก็เดินเข้ามาคิดขึ้น เสือร้องคำรามดังลั่นก็ยกออกไปทั้งป่า ทุกๆ คนเตรียมพร้อมรับมาเจอออกก็ได้เสือใส่กรง ช่วงนี้ระทึกมาก ขณะอ่านนั้นรู้สึกตื่นเต้นกลัวพลาดเหมือนเป็นเราเองที่กำลังผจญกับเสือนั้น

แต่ใช้ว่าลูกไพรจะจบลงง่ายๆ เช่นนี้ เขาได้อิสระและได้พาเด็กหญิงระกาเดินทางกลับด้วย แต่กว่าจะได้เดินทางกลับก็เจอกับศึกต่อสู้กันระหว่างเผ่าว่ากับเผ่าลัวะ ซึ่งแน่นอนเขาได้ใช้กลยุทธ์ต่างๆ วางกับดัก วางขวากหนาม วางจันท้า ฯลฯ เพื่อช่วยพวกว่าจนสำเร็จ พวกว่าจึงให้คนเดินมาส่ง พอดตกคำก็พักนอนในถ้ำ พอดันมาตอนเช้าน้ำป่ามาอย่างรวดเร็วจนไม่ทันตั้งตัวหนีไม่ทันแล้ว แสนก็พลัดจากไป มองหาใครหันไปทางไหนก็ไม่เจอ ความรู้สึกมันแคว้งคว้าง แล้วแสนก็ได้ยินเสียงแฉกๆ ซำงมาหาเขามาเคาะเขขึ้นไป และพาเดินไปจนเจอเจ้กับระกานอนสลบอยู่ ลูกเผ่าว่าสี่คนนั้นหนีขึ้นต้นไม้ พอน้ำมาแรงๆ จนต้นไม้ล้ม แต่พวกเขาว่ายน้ำไม่เป็นจึงตายกันหมด

พวกเขาต้องเดินทางต่อไป เจ้จึงต่อแพไปทางน้ำนี้ ในการเดินทางบนแพนั้นน้ำหวนเคียวมาก ผ่นตกหนัก น้ำเชี่ยวจึงทำให้แพแตก เจ้หลุดหายไปกับกระแสน้ำ แสนกับระกาขึ้นฝั่งได้ การเดินทางของพวกเขาถึงจุดพลัดพรากจากกัน การเดินทางนี้ยังต้องเจอกับอะไรอีกพวกเขาก็ไม่รู้ พ่อแม่จะออกมาตามหาแสนเจอไหม เจ้จะตายหรือเปล่า ยังเดินทางต่อไปในป่าก็ยังมีคนจมน้ำจมน้ำทางกลับบ้านไม่ได้ ยิ่งในป่าลึกประกอบความกลัวในใจของเด็กวัย 14 ปี ก็เกิดเรื่องลึกลับต้องผจญป่าช้าผีดิบอีก

อยากให้เพื่อนๆ ได้อ่านลูกไพรเป็นความตื่นเต้นและสนุกมากค่ะ

จะเห็นว่าผจญภัยทั้งจากลูกไพรและลูกอีสานนั้น สภาพภูมิอากาศ สภาพแวดล้อมต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่วิถีในการดำรงชีวิตเพื่ออยู่รอดนั้น ก็ไม่ต่างกันนัก การจับปลา กบ เต่า กิ้งก่า มากิน และยังสัตว์อื่นๆ อีก ก็เพื่อความอยู่รอด

ถึงแม้วิถีการจะต่างกันแต่ปลายทางก็เหมือนกัน

พวกเขาต่างต้องการกลับบ้าน ไปหาคนที่รอคอยเขาอยู่ด้วยความหวัง ที่บ้านของขุนมีข่า มีนา มีหมา มีแมว รอการกลับมาของขบวนเกวียนที่จะเต็มไปด้วยเสบียงข้าวปลาอาหาร ส่วนที่บ้านของแสนและเจ้รอที่จะได้เจอหน้าลูกชายที่หายไปเป็นป่าเป็นแรมปี

และนี่คือแก่นของคนไทย คือความรักของคนในครอบครัว ไม่ว่าเราจะผจญกับอะไรมา แต่ที่สุดท้ายที่เราต้องไปก็คือบ้าน

น.ส. พัชรีย์ บุญช่วย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัมพรไพศาล จ. นนทบุรี

อุบัติจากดวงดาว สุขชอบจักรวาล สดุดยอดจินตนาการโค้นขอบฟ้า

นันทนา วีรชน ผู้แต่ง

อุบัติจากดวงดาว เพียงแค่ได้เห็นชื่อคงคิดไปได้ไกล เช่น อะไรที่เกิดจากดวงดาว หรือสงครามอวกาศที่เกิดจากดวงดาวในจักรวาลอันกว้างไกล ฯลฯ เท่าที่เราจะคิดไปได้ ก่อนที่จะเลือกหนังสือเล่มนี้มาอ่านเราก็คิดว่า *อุบัติจากดวงดาว* นั้นสามารถดึงดูดความสนใจจนทำให้เลือกอ่านเล่มนี้ได้ในที่สุด

เริ่มแรกของหนังสือกล่าวถึงตัวละครที่สำคัญ เช่น เณิน ตัวละครเอกตัวนี้เป็นผู้เดินทางไปยังจนถึงจุดสำคัญของเรื่อง เขาเป็นหนุ่มภาคอีสาน ความรู้เพียงประถม 4 แด่อย่ารีบคิดไปก่อนว่าเขาโง่งนะ เขามีความรู้น้อย แต่ความใฝ่รู้ของเขานั้นมีมากล้นเหลือพอๆ กับนักสำรวจโบราณทีเดียว

ความอยากรู้อยากเห็นของเขาทำให้พาเขาไปพบเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เขาจะรับได้ จนเรื่องนั้นทำให้ผู้คนรอบข้างในหมู่บ้านเล็กๆ ที่ยังคงมั่งคั่งอยู่คิดไปกันว่าเขาถูกผีสิงเลขที่เดียว

เริ่มเรื่องกันตอนที่เณิน “ผู้ใฝ่รู้” มองไปยังป่าช้าเก่าจนสายตาเขาไปพบกับแสงสว่างจัดจ้านอย่างหนึ่งปรากฏขึ้นเหนือท้องฟ้าที่มีสีส้มสลัวเขียวอ่อนและเหลือง เคลื่อนต่ำลงมาอย่างรวดเร็ว เขาเฝ้ามองด้วยความอยากรู้อยากเห็นมันตกลงที่ป่าช้าเก่า ความรู้สึกของเขาตอนนั้น คือทั้งหวาดกลัวและใคร่รู้ แน่ใจว่าใคร่รู้ต้องมีมากกว่าความนิยัยของเขา เณินจึงรีบลงจากเนินน้อยกลางทุ่งมุ่งไปยังป่าช้าเก่าทันที สิ่งหนึ่งที่ทำให้เณินอยากรู้อยากเห็น เขาเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งมีจุดมุ่งหมาย มีเหตุผลของการกระทำนั้น เมื่อเขาเดินไปใกล้ๆ เขาก็ได้กลิ่นแสบจมูกจนน่าตกใจ แต่สิ่งที่เขาเห็นนั้นน่าตกใจกว่า เพราะเขาได้เห็นวัตถุประหลาดรูปร่างคล้ายขนมฝังบิดจกดสนิทอยู่

เมื่อแผ่นโลหะของสิ่งนั้นเปิดออก เขาก็ได้พบว่าร่างสี่เท้ามีเนื้อมันปลาบ มีร่างกายเหมือนมนุษย์ และเขาก็ได้รู้ว่าสิ่งมีชีวิตนั้นคือ มนุษย์ต่างดาวเพศหญิง ที่ต้องการให้เขาเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะเธอมาจากดวงดาวที่แสนไกล ข้าเธอจึงไม่มีความรู้สึกสามัญเหมือนมนุษย์ เธอต้องเรียนรู้คำต่างๆ ที่เณินพูดแล้วไม่เข้าใจผ่านทางคอมพิวเตอร์ที่พัฒนาไปได้ไกลกว่าของมนุษย์โลก จนสามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างได้ ร่างกายที่นิ่งเหมือนหุ่นยนต์บอกเณินว่า กลไกในขานจารุด ทั้งตัวเขาก็ไม่สบายจากมลภาวะของโลก

เณินรู้สึกไม่ชอบที่มนุษย์ไร้ความรู้สึก ไร้รัก ไร้ทุกข์ใดๆ ซึ่งเขาคิดว่ามันออกจะห่างไกลจากความเป็นมนุษย์มาก แต่ความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นเมื่อกลับบ้านไปแล้ว เขายังหาทางหลบแหม่มาตอนกลางคืนเพื่อมาพูดคุยกับเธอ จนคนอื่นๆ สงสัยในพฤติกรรมประหลาดของเขา เช่น เณินโดนนักเลงซ้อมปาดดาบ แตร่งขึ้นมากลับไม่มีอาการบาดเจ็บเหลืออยู่ จนเขาต้องถูกหมอผีรักษาที่ชาวบ้านเชื่อออกไปจากตัวเขา แต่นั่นก็ไม่ทำให้เขาละความใฝ่รู้ เขาแอบออกไปป่าช้าเก่าบ่อยๆ ความผูกพันระหว่างมนุษย์ต่างดาวสาวกับเขาที่เกิดขึ้น เณินทำให้เธอมีความรู้สึกรักเขา แต่ความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเขาทำให้เขาต้องขอให้เธอรับไป เธอจึงขอให้เขาไปกับเธอพร้อมการมีชีวิตเป็นนิรันดร์ไปในอวกาศอันไกลโพ้นกับการย้อนกลับไปสู่การเป็นมนุษย์โลกที่ต้องเผชิญกับปัญหา เขาจะคิดอย่างไร คงต้องเลือก*อุบัติจากดวงดาว* มาอ่านต่อ เพื่อให้ซาบซึ้งกับธรรมชาติของธรรมชาติอันวิเศษที่น่าอัศจรรย์นี้

คราวนี้ก็มาถึงเรื่องที่ว่า*อุบัติจากดวงดาว* นี่คืออะไร ซึ่งยอมรับได้เต็มปากว่า สนุกและไม่น่าเบื่อ โครงเรื่องมีความน่าสนใจดี ทำให้เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน แต่สิ่งที่โดดเด่นมากก็คือการบรรยายฉากวิทยาศาสตร์ และความรู้เล็กน้อย อย่างเช่นเรื่องนั้นจากฉายาวัตถุสีเงินขวง เขาปลาบจัดจ้าเสียจนเขาต้องหลบตาครั้งหนึ่ง เมื่อลืมหันกลับมาใหม่มันก็ยังอยู่ เขาไม่

ได้คาดไม่ถึงได้ตกอยู่ในห้วงแห่งความฝัน มันเป็นวัตถุประหลาดที่เขาเห็นในท้องฟ้าเมื่อครู่นี้ มันจอดสนิทวางอยู่เหมือนขนมปังอันใหญ่”

นอกจากนี้การสนทนาของตัวละครก็น่าสนใจไม่แพ้การบรรยายฉากด้วย อย่างเช่น ตอนที่เดินคุยกับมนุษย์ต่างดาว ตอนที่เขาไปอยู่ในยานแล้วเธอเรียกชื่อเขาโดยไม่รู้จักมาก่อน

“เถิน” เสียงของมนุษย์ประหลาดตรึงเขาไว้ด้วยความฉงน “ฉันสามารถซ่อมยานได้ แต่ต้องใช้เวลาานัก”

“ทำไมคุณรู้เรื่องของผม ชื่อของผม... ในเมื่อ...”

“จากคอมพิวเตอร์ มันจะแจกรายละเอียดของมนุษย์โลกเพียงแต่ท่านขึ้นไปนอนบนเตียงนี้ ประวัติดูมิหลัง สภาพจิตใจหรือกลไกของร่างกาย มันจะบอกแก่เราหมด”

การบอกความหมายที่ทั้งสองพยายามสื่อกันก็ช่วยให้เราได้รู้ความหมายของคำต่างๆ ในบทละครได้อีกมุมหนึ่งด้วย เช่น มนุษย์ต่างดาวสงสัยคำว่า ฝัน เธอจึงหาความหมายในคอมพิวเตอร์ได้ว่า “มันเป็นความล้มเหลวทางอารมณ์ที่ตาชไปสาปสูญไปหลายหมื่นปีแสง ในดวงดาวพันปี” หรือเธอแปลความหมายความคำว่า “การหมดสภาพ”

และเรื่องราวด้านวิทยาศาสตร์ในเรื่องนี้ก็ให้ความรู้ได้ เช่น “มนุษย์โลกมีอายุสั้นมาก เป็นเพราะภาวะแวดล้อมชั้นบรรยากาศ แรงหมุนของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ การคำนวณตัวเลขจากคอมพิวเตอร์พบว่า มนุษย์โลกมีเวลาสูงสุด 100 ปีจากการคำนวณของแรงหมุนของสิ่งนั้นและดวงดาวบริวาร”

สรุปได้ว่า *อุบัติจากดวงดาว* นี้อาจหมายถึงการที่มนุษย์ต่างดาวผู้ไร้ความรู้สึกที่มาจากดาวพันล้านแสนห่างไกล ได้เกิดอุบัติเหตุทางการเดินทางในอวกาศ จนทำให้ยานต้องร่อนลงจอดบนโลกโดยบังเอิญ ทำให้เดินหนุ่มชาวโลกผู้ใฝ่รู้ได้มาพบกันและเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่สนุกสนานน่าติดตามขึ้น เรื่องราวเหล่านี้จึงเกิดขึ้นตามชื่อของเรื่องนี้เอง

ก่อนจบขอฝากกลอนของเรื่องนี้

ตาของฉันทมองไปไกลสุดฟ้า

ดวงดาวาวระยับอยู่บนบัณแสน

จักรวาลกว้างไกลไร้พรมแดน

ก็เหมือน मैंสองเราที่ผูกพัน

ถ้าพบว่าเป็นคนมีพลังจิตและถูกมนุษย์ต่างดาวไล่ล่าตัวอยู่จะทำอย่างไร? และพวกเขาพาคุณไปผจญสงครามอวกาศโดยต้องการหาสิ่งที่เขาคิดว่าคุณมี สิ่งล้ำค่าอันมีพลังมหาศาลที่พวกเขาว่าพันหาแต่คุณไม่รู้

ข้อความข้างต้นเป็นบทของตัวละครเอกคนหนึ่งในนิยายวิทยาศาสตร์แฟนตาซีเรื่องสุดขอบจักรวาล ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นหนึ่งในหนังสือวิทยาศาสตร์ของไทย

เรื่องสุดขอบจักรวาล นี้มีความสนุก ตื่นเต้น ผจญภัย และมีสาระรวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน แต่ที่เรื่องนี้มีผู้นิยมอ่านและยกให้เป็นนิยายยอดดวงใจก็เพราะความโรแมนติก ที่เป็นส่วนสำคัญในการทำให้เรื่องนี้มีความอ่อนหวาน ซาบซึ้งผสมผสานไปกับการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นในอวกาศ และช่วยดึงดูดให้อ่านต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่รู้สึกเบื่อเลย อธิบายเพียงเท่านี้ก็อาจไม่เพียงพอ จึงขอเล่าเรื่องย่อให้อ่านดังต่อไปนี้

ลินินเป็นเด็กที่มีพลังจิตมาตั้งแต่เกิด แม่ของเธอ ไม่ต้องการให้ใช้พลังจิต แต่ครั้งหนึ่งเธอก็จำเป็นต้องทำเพื่อรักษาชีวิตบิดาไว้ โดยการให้พลังย้อนเวลากลับ การใช้พลังทำให้เธอมีสภาพเป็นเด็กที่ไม่โต ในขณะที่พี่น้องสาว มัสลินเติบโตเป็นสาวแล้ว แต่การมีพลังจิตของเธอก็มีสาเหตุมาจากเธอมีผลึกแห่งเออร์ที่ทางจักรวรรดิแห่งดวงดาว มหาอำนาจที่หาเข้าไปนานนับ 2 ทศวรรษอยู่ในตัวเธอ

ปัญหาอยู่ที่ว่าดวงดาวอันยิ่งใหญ่ถูกปกครองโดยฝ่ายจักรวรรดิและเนนอน มีฝ่ายรัฐบาลก็ต้องมีฝ่ายค้าน ทางฝ่ายจักรวรรดิก็มีฝ่ายต่อต้านเช่นกัน ลินินนั้นถูกฝ่ายต่อต้านลักพาตัวไป เพราะต้องการผลึกในตัวเธอเพื่อไปต่อต้านฝ่ายจักรวรรดิ จึงเกิดการต่อสู้แย่งชิงตัวลินิน และในภายหลังฝ่ายจักรวรรดิก็ได้ตัวเธอไป ลินินได้ไปอยู่ในความคุ้มครองของราเอลเจ้าชายหนุ่มที่มีความเป็นอมตะและพลังวิเศษ เขาใช้พลังทำให้เธอเป็นสาวที่มีความงดงามเป็นเลิศ และได้เอาผลึกแห่งอำนาจออก